TAJEMSTVÍ OTRÁVENÉHO KALICHA

DALŠÍ VYPRÁVĚNÍ SIRA ROGERA SHALLOTA O TAJEMNÝCH SPIKNUTÍCH A MYSTERIÓZNÍCH VRAŽDÁCH, K NIMŽ DOŠLO ZA VLÁDY JINDŘICHA VIII.

MICHAEL CLYNES

Michael Clynes

TAJEMSTVÍ OTRÁVENÉHO KALICHA

DALŠÍ VYPRÁVĚNI SIRA ROGERA SHALLOTA
O TAJEMNÝCH SPIKNUTÍCH
A MYSTERIÓZNÍCH VRAŽDÁCH,
K NIMŽ DOŠLO ZA VLÁDY JINDŘICHA VIII.

Mému nejstaršímu synovi Hughovi Francisovi.

Historické osobnosti zmíněné v textu:

Richard III. - poslední král z rodu Yorků, zvaný Uzurpátor, nebo také Podvodník. Byl poražen Jindřichem Tudorem u Bosworthu v srpnu roku 1485. Byl nositelem bílé růže a jeho osobním znakem byl bílý kanec.
Jindřich Tudor - Velšan. Velký lakomec, vítěz z Bosworthu, zakladatel tudorovské dynastie a otec Jindřicha VIII. a Margarety Skotské. Zemřel v roce 1509.
Arthur - prvorozený syn Jindřicha Tudora. Zemřel mlád a koruna přešla na jeho bratra Jindřicha.
Jindřich VIII. - Bluff King Hal - Král hráč, Velký vrah, Velká bestie, Tlustý Jindra. To on byl tím „Krtkem" či „Temným", o nichž hovoří ve svých proroctvích Merlin.
Kateřina Aragonská - španělská princezna, první manželka Jindřicha VIII. a matka Marie Tudorovny.
Anna Boleynová - dcera sira Thomase Boleyna. Druhá manželka Jindřicha VIII a matka Alžběty Tudorovny.
Bessie Blountová - jedna z nejoslnivějších milenek Jindřicha VIII.
Marie Tudorovna - dcera Kateřiny Aragonské a Jindřicha VIII., jíž přezdívali „Krvavá Mary", protože nechala povraždit protestanty.
Alžběta I. - královna anglická, dcera Jindřicha VIII. a Anny Boleynové, známá jako „panenská královna", přestože Shallot tvrdí, že s ní měl syna.
Kateřina Howardovú - pátá žena Jindřicha VIII. Popravena za své mimomanželské avantýry.
František I. - francouzský král, zářící, oslnivý, milující sex.
Will Shakespeare - anglický dramatik.
Chris Marlowe - anglický dramatik a špion, zavražděn při hospodské rvačce.
Thomas Wolsey - syn řezníka z Ipswiche. Studoval v Oxfordu a dosáhl skvělé kariéry. Stal se kardinálem, arcibiskupem a ministerským předsedou Jindřicha VIII.
Sulejman Nádherný - turecký sultán.
Marie, královna skotská - vnučka Margarety Tudorovny a matka Jakuba I, krále Anglie a Skotska.

Thomas More - humanista, učenec. Ministr Jindřicha VIII., později popraven za to, že se postavil proti rozvodu Jindřicha s Kateřinou Aragonskou.
Eduard VI. - syn Jindřicha VIII a Jany Seymourové, churavý hoch, který záhy zemřel.
Kateřina Medicejská - italská princezna. Provdala se za Jindřicha II., syna Františka I. Vládla Francii po smrti svého manžela. Bystrá intrikánka, přezdívaná „Madame Serpent" (Madam Had).
Claude - ošklivá, zavalitá, ale přizpůsobivá manželka Františka I.
Karel VIII. - od 1490 francouzský panovník. Manžel Anny Bretaňské, jejíž provincii připojil ke svému království. Ošklivý malý muž; říká se o něm, že zemřel nešťastnou náhodou, když narazil hlavou do kredence.
Ludvík XII. - následník Karla VIII, o němž se říká, že zemřel na vyčerpání poté, co se oženil se sestrou Jindřicha VIII., princeznou Marií.
Michael Nostradamus - věštec a nekromant (věštec dotazující se mrtvých). Jeho služeb často využívala Kateřina Medicejská.

PROLOG

Je-li Vražda Satanovou nejstarší dcerou, pak by vražda jedem, královna noci, měla být jeho dcerou nejmilovanější. Proč to říkám? Včera v noci se mi o ní zdálo, když mé sídlo ztichlo a jeho okna rozdělená svislými příčlemi zírala do tmy jako nevidoucí oči na svěží pole mého panství. Vyklouzl jsem z postele, zanechávaje tam Margot, pradlenu, a její sestru Phoebe, tiše pochrupovat (spávají mi po boku, každá z jedné strany, aby mě zahřály) a odplížil se po schodech dolů do tajného pokoje za velkým stolem v hlavním sále. Jen já vím, který z vyřezávaných dřevěných panelů stisknout, abych uvolnil západku a mohl vklouznout do svatyně své minulosti. Je tu všechno. Někdy jen rozsvítím svíce a dřepnu si, abych si prohlédl obsah některé truhly. No a včera v noci jsem si jednu vybral. Odemkl jsem tři visací zámky, vyňal z truhly květinu s povadlými lístky zabalenou do olejem napuštěné kůže a spolu s ní i všechny dopisy a další dokumenty z onoho osudného léta roku 1520. Pročítal jsem je a slzel jsem, neboť mne přenesly zpět časem do dlouhé krvavé historie posledních sedmdesáti pěti let.

Začal jsem být sentimentální, zřejmě následkem popíjení těžkého červeného vína ve větší míře, než by se mému kaplanovi líbilo. Broukal jsem si jakýsi popěvek, i když se kolem mne shromáždili duchové, tiší a výhružní. Nedbal jsem toho. Starý Shallot se nikdy nedá ničím vyrušovat. Opřel jsem se o studenou cihlovou zeď, v dlani držel povadlé okvětní lístky a nechal se unést do zlého snu plného démonů, kteří mne pronásledovali.

Byl jsem znovu v Paříži a stál v setmělých polích kolem zámku Maubisson. Nad hlavou podivný měsíc, bílý jako sníh, zahalený purpurovými mračny. Kupodivu slunce svítilo také,i když se zbarvilo doruda, zastřeno černými křídly supů. Strašlivě řvoucí vichr mi rval vlasy a strhával šaty z těla, jako by to byli nemilosrdní démoni, zjevující se ze všech stran, tváře zrůzněné vztekem, odhalujíce zuby mezi pootevřenými rty, s očima svítícíma jako hvězdy a ohněm šlehajícím jim z úst. Za nimi v té nejtemnější tmě jel sám Satan (oh ano, setkal jsem se s tou pekelnou potvorou několikrát) na svém černém okřídleném oři.

Hnal si to ke mně jako vítr přinášející bouři, jako vzlétající orli zvedající prach. Když se přede mnou zastavil, ocelová kopyta jeho válečného oře vykřesávala ze země jiskry. Vzhlédl jsem k němu, ale jeho strašlivá tvář byla skryta ve stínu přílby.

Najednou vedle mne stál, s červenýma rukama i nohama a hlavou holou jako prase. Vytáhl zlatem vykládanou trubku a zatroubil strašlivou fanfáru. Stál jsem jen a čekal, co se stane. (Dokonce i ve svých snech se řídím základními pravidly své staré filozofie: Hrozí-li ti nebezpečí, uteč, a když nemůžeš utéci, nedělej nic!)

Hleděl jsem směrem k bráně do zámku a viděl královnu noci, strašnou jako sešikovaná armáda, letící ke mně přes spuštěný most, ruce vztažené, jako by si přála přitisknout mne na svá zrádná prsa. Zíral jsem do její bílé překrásné tváře, na karmínové rty našpulené k polibku a poklekl před ní, strašlivou královnou propasti.

Probudil jsem se ztuhlý jako prkno. Záda mne bolela, zadnici jsem měl otlačenou, jazyk oteklý a v ústech jsem měl pachuť vína. Dopotácel jsem se zpět do své studené postele, protože Margot a Phoebe utekly. Dělají to vždycky, ty drzé děvky, rády mne škádlí a chtějí, abych je prosil a **škemral**, aby se vrátily. Byl jsem příliš vyčerpán. Spal jsem spánkem spravedlivých, než mne pozdě odpoledne vzbudily zvony. Nyní se cítím odpočatý, pojedl jsem koláčky se srnčí nádivkou, zapil to korbelem piva a dvěma poháry vína a vrátil se do svého bludiště, abych diktoval své paměti. Řeknu vám, co se stalo onoho hrozného léta 1520, neboť právě o tom se mi zdálo.Cítím se dobře ve svém bludišti, které je postaveno podobně jako to v Hampton Courtu, které nechal postavit ministerský předseda „Velkého vraha", kardinál Thomas Wolsey. Moje křeslo s vysokým opěradlem a tvrdými železnými koly je postaveno přesně v místě, kam dopadá slunce. Mám tu džbán s vínem, dva stříbrné poháry a drahokamy vykládanou misku se sladkostmi. Můj písař je také připraven. Je to můj malý Mefistofeles, můj drahý kaplan. Ten pokrytec!

Dává si pokaždé načas. Musí vytáhnout kalamář, vyhladit pergamen, ořezat brk do špičky a ujistit se, že jeho zadnice má pohodlíčko na tom nejměkčím polštáři, jaký mu mé panství může poskytnout. Pak řekne, že je připraven zapisovat mé paměti. Ten ubohý pokrytec! Vidím samolibý úsměv na jeho odulé tučné tváři. Myslí si, že jsem

lhář. Lhář! Já, sir Roger Shallot, majitel burphamského panství v Guildfordu, Surrey, vojenský komisař, smírčí soudce, držitel mnoha vyznamenání a řádů, člen tajné rady (věřte mi, že nepřeháním), člen parlamentu (o tom vám brzy povím legrační historku).

Ó ano, sir Roger Shallot, nyní již za devadesátkou, miláček a nejloajálnější přítel Alžběty, dcery Anny Boleynové (měla nejkrásnější kozičky) a údajně i samotného Velkého vraha, Jindřicha VIII., toho syfilitického bastarda! Řekl jsem údajně, protože vím něco jiného. Jednoho dne vám povím pravdu, ale je to jiná historie.

Vraťme se k mému kaplanovi. Chopil jsem se rákosky a všiml si, jak jeho úsměv mizí. Starý Shallot není lhář! Pravda, paměť mne už někdy klame, věci se mi trochu pomíchají, ale lhář nejsem. A i kdybych byl, nejsem pokrytec jako on. Ano, je to pokrytec a já to mohu dokázat. Před dvěma týdny v kostele ten ukňouraný bastard vystoupil na kazatelnu a kázal nám, že se nemáme bát smrti. Seděl jsem ve své lavici a poslouchal jeho žvanění přinejmenším hodinu a půl. Obvykle mi to nevadí. Beru si s sebou láhev červeného a nějaké sousto abych bohoslužby přežil, a když skončí, rozhlížím se kolem, zda nezachytím pohled nějaké pěkné dívčiny. Pokud ano, usměji se na ni. Ona, pochopitelně, upadne do rozpaků a řeknu vám, je velmi příjemné dívat se na plná zralá ňadra, jak se zvedají a klesají!

V tu neděli, o níž hovořím, se kaplan nějak neměl k tomu, aby už konečně zavřel hubu, a já dostal hlad. Znovu a znovu řečnil o tom, jak se nemáme bát smrti, ale naopak těšit se do nebe. Vzal jsem tedy své dvě jezdecké pistole a vypálil po tom hlupákovi dvě rány. Ještě teď můžete vidět díry po nábojích po obou stranách kazatelny. A bláznivě jsem se rozesmál. Kaplan zbledl jako sníh a omdlel jako špalek. Málem vypadl z kazatelny. Neměl jsem v úmyslu ho zabít. Chtěl jsem se jen přesvědčit o tom, zda myslí vážně to, co káže. Místo toho jsem zjistil, že má ze smrti stejný strach jako já. Tak proč, proboha, leze nahoru a nudí nás svým tlacháním? Nevěděl, že u sebe pod pláštěm neustále nosím své pistole, ale mohl by se mne zeptat proč. Ze stejného důvodu, z jakého diktuji své paměti v bludišti. Víte, starý Shallot má spoustu nepřátel a vzpomínky umírají těžce. Tajný řád templářů vypsal odměnu za mou hlavu, a to ještě platí. Francouzští *Lucifeři* (k těm bastardům se dostanu později) by rádi viděli

mou hlavu na špalku. Rada deseti z Benátek na mě poslala tři vrahy jen proto, že jsem si půjčil trochu jejich zlata a zapomněl ho vrátit. Ti hloupí idioti se však vůbec nedostali do mé blízkosti. Velcí irští lovečtí psi, kteří bloumají po mém panství, je roztrhali na kusy. Nádherná zvířata! Teď posedávají kolem mého křesla, zírají na kaplana a olizují si tlamu.

Ovšem, mohou přijít i další vrahové. Víte, že jsem jednou hrál šachy o lidské životy s tureckým sultánem Sulejmanem Nádherným? Místo figurek jsme hráli s lidskými bytostmi na velkém bílo-černě kostkovaném náměstí. Pokaždé, když jsme o nějakou „figurku" přišli, „zahradníci", Turkovi němí popravčí, okamžitě nešťastníka zardousili. Já vyhrál. Přišel jsem jen o dvě „figurky", ale jen co jsem odjel s nejpůvabnější ze všech, dívkou ze sultánova harému, zjistil Sulejman, že jsem podváděl, a veřejně mne odsoudil k smrti. Třeba jeho „zahradníci" ještě přijdou, ale já se nebojím. Mám své bludiště, svůj tajný kabinet, své vlastní mlčenlivé strážce, své lovecké psy a své milované pistole. A co víc, už jsem všechno viděl. Dýku, meč, provaz, drát - mé srdce už při pohledu na něco takového netuhne hrůzou.

Jed je však něco zcela jiného. Proto nechávám svého kaplana ochutnat vše, co jím a piji. Všechno, kromě svého nejlepšího červeného. Znáte to přece, bible přece říká, že nemáme házet perly sviním! Jed... To mne vrací do mého zlého snu. Viděl jsem spoustu travičů. Prohnané duše, jež mohou zaútočit kdykoli a tisícero způsoby. Jmenujte mi nějakého traviče a já vám o něm či o ní řeknu všechno. Mimochodem, všimli jste si? Nejlepší travičky byly vždycky ženy. Podívejte se třeba na Agrippinu, manželku císaře Claudia. Pokud jste dávali ve škole pozor, zjistili jste, že Římané rovněž používali ochutnávače a milovali jídlo tolik, že si po každém chodu strkali do krku pero, aby se jim udělalo špatně a jídlo vyzvraceli. Víte, co udělala Agrippina? Neotrávila jídlo. Ne, ta prohnaná děvka otrávila pero, a tak se zbavila svého manžela.

Připomíná mi Kateřinu Medicejskou, francouzskou královnu, „Madame Serpent" se jí říkalo. Nikdy jsem si od Kateřiny nic nevzal, neboť ta věděla o jedech vše, co stojí za to vědět. Hovořil jsem o ní minulý týden, když mne přišla navštívit královna - Alžběta s bíle

nalíčenou tváří, černými zuby a rezavou parukou na hlavě. Panenská královna, chcete-li tomu věřit.

Přinesla mi špatné zprávy. Že náš milovaný syn Robin byl polapen na moři Španěly a odvezen do Madridu. Řekl jsem jí, aby se nebála. Jestliže je Robin skutečně naše dítě, ti proklatí Španělé ho dlouho držet nebudou, a pokud ano, pak není hoden naší krve. Rozesmál jsem ji a ona mi připomněla, jak byl Robin počat. Chcete to vědět? Dobrá, povím vám to. Býval jsem členem parlamentu a jednoho dne ve sněmovně ve Westminsteru nějaký puritán, svatoušek a pokrytec, zvedl svůj zadek z křesla a řval na mě za to, že jsem ho nazval zabedněným hovňouskem.

„Shallote", křičel, „vy zemřete buď na šibenici, nebo na syfilis!"

„To, pane," odvětil jsem chladně, „závisí na tom, zda si osvojím vaše zásady, či vaši ženu."

Nato celá komora vypukla v bouřlivý smích. Odmítl jsem se předsedovi omluvit, a tak mne ozbrojený zřízenec odvlekl do Toweru. Alžběta (protože jsem se jí zastával) mne přišla navštívit. Trvala na tom, že se mnou chce být o samotě, a znáte Shallota! Číše vína a hezká dívka v prázdné komnatě... Může se stát všecko! Při této příležitosti se tedy stalo. Ve svých mladých letech bývala Alžběta pěkně vášnivá. Byla citlivá jako její matka, Anna Boleynová, dovedla jezdit na čemkoliv. (Vidím kaplana, jak se hihňá. Rychlé klepnutí rákoskou přes prsty mu připomene, že má držet jazyk za zuby a obrátit svou mysl počestnějším směrem.) Ale abych neodbíhal. Uspořádal jsem si myšlenky a přivolal vzpomínky na ono léto před více než sedmdesáti lety. Oh Bože, zdá se to jako včera, kdy jsme já a můj učitel a pán Benjamin Daunbey, synovec kardinála Wolseyho, byli vysláni do Chateau de Maubisson na okraji Paříže, abychom tam rozluštili jisté záhady. Ach, můj drahý přítel Benjamin se svým protáhlým, snědým obličejem, laskavýma očima a kulatými zády právníka! Když si na něj vzpomenu, vždy se usmívám. Byl jedním z mála opravdu dobrých lidí, se kterými jsem se v životě setkal. Jestliže jste četli první část mých pamětí, víte, jak k tomu došlo. Chodili jsme spolu do školy, já ho zachránil před výpraskem a on mne před oběšením. Dvakrát, jednou v Ipswichi a po druhé v Montfauconu, v tom hustém lese šibenic, stojících u brány svatého Denise v Paříži.

Benjaminův strýc, kardinál Wolsey, a jeho důvěrný společník, černý a záhadný doktor Agrippa, nás využívali k nesčetným výletům do temných hvozdů zrady, vražd a smilstva na různé evropské dvory. Ale běda, to všechno už je pryč! Zbyly jen stíny, duchové tančící ve stínu tisů lemujících vzdálenější okraj trávníku před mým sídlem.

Třeba jsou to duchové, ale vracejí mne do vzpomínek na zlomená srdce, zlé skutky, na neblahé a temné úmysly a duše poskvrněné temnotou pekla. Povím vám o tom jednou, až budu sedět uprostřed svého bludiště a naslouchat zvonivému zpěvu drozda: duše vraha, se kterým jsem se setkal v Maubissonu, byla jednou z nejmrazivějších, jaké jsem kdy poznal

KAPITOLA 1.

Na jaře 1520 jsme Benjamin Daunbey a já byli hrdými obyvateli velkého panského sídla na předměstí Ipswiche. Popravdě řečeno, byl to spíš zámeček než panské sídlo, se svou bílou omítkou kontrastující s ohýbanými černými trámy, se zdobenými komíny, pokoji obkládanými dřevem a vybavenými vyřezávaným nábytkem a sklepem tak znamenitě zásobeným různými druhy vín. Na našem panství byly sýpky, chlévy, mlýn, rybník plný kaprů, úrodná pole a šťavnaté louky. Byli jsme vděčnými uživateli štědrosti Benjaminova strýce kardinála, který nás zahrnoval přízní za to, že jsme před pár měsíci rozluštili záhadu temných vražd páchaných spiklenci - příznivci Bílé růže.

Úspěch Benjamina vůbec nezměnil. Oblékal se stále stejně skromně. Vzpomínám si, jak tehdy vypadal, vysoký a hubený, na jeho vážný až zakaboněný obličej lemovaný záplavou černých vlasů. Tehdy jsem ostatně vyhlížel podobně (někde v domě visí ještě můj portrét z tehdejší doby). Byl jsem tmavý, černé vlasy jsem měl přistřižené, lehce jsem šilhal na jedno oko a měl jsem drzý výraz, pro který mi mnozí předpovídali, že skončím na šibenici. Nebyli daleko od pravdy, ale bohudíky se tak nestalo, i když jsem tomu byl mnohokrát blízko. Co mne vždycky pobaví, je skutečnost, že mnoho z těch, kteří mi tenkrát předpovídali, že budu viset, sami skončili násilnou smrtí v nějaké temné uličce plné děr, na ponurém bitevním poli či na popravišti. Býval jsem tenkrát větší rošťák, než jsem dnes, a Benjamin se ode mne lišil jako křída od sýra. Měl v sobě tu nepochopitelnou víru, že vše je tak, jak má být, a slepě každému důvěřoval.

Teoreticky byl Benjamin pánem na panství a já, světaznalý chlapík a jeho věrný přítel, jeho správcem a důvěrníkem.Byl jsem moudřejší, než je v devatenácti letech obvyklé, a bdělým okem jsem sledoval všechny lidské dravce a krkavce, přitahované Benjaminovou štědrostí. Znáte tyhle lidi: potulní muzikanti a zpěváci balad, kněží s pichlavýma očima (vidím, jak kaplan nadskakuje nelibostí) a podobná verbež.

Prakticky nepřetržitý proud tuláků se hrnul přes louku do našeho domu, jako se krysy houfně vrhají na nehlídané slepice. Starý Shallot

dělal, co bylo v jeho silách. Koupil jsem ty největší mastiffy, jaké jsem sehnal, a s jejich pomocí zaháněl křičící žebráky zpět pod stromy, alespoň na chvíli. Tenkrát jsem se v psech vyznal jen málo. Jednoho dne jsem ty bestie vzal na lov a oni vyčmuchali dobře vypaseného jelena. Toho jelena jsem už nikdy neviděl, a mastiffy taky ne. Bůh ví, co se s nimi stalo. Utíkali za jelenem a štěkali jako o závod. Ti čtyřnozí braši museli zřejmě potkat někoho jiného, kdo se o ně lépe postaral, protože se už nikdy nevrátili.

Nicméně problémy se štědře otevřenou dlaní mého pána přetrvávaly. Nakonec jsem měl s Benjaminem vážný rozhovor v prostorné síni, jejíž zdi byly obloženy dubem. Nad obložením byly zdi světle zelené a ozdobené nápaditě řešenými štíty nesoucími znaky Wolseyů, Daubneyů a dokonce i Shallotů. Samozřejmě že ten poslední jsem vymyslel já sám a jsem na něj stále velmi pyšný. Obrněná pěst se vztyčeným prostředníčkem a pod ní latinský nápis „In dubito curre", což volně přeloženo znamená: „Máš-li pochybnosti, utíkej". Stále ještě mám tentýž znak, ale prostředníček z obrněné pěsti už dávno neční, neboť královnin herold, jistý Rouge-Croix, přišel na to, že v některých částech Francie může být toto gesto považováno za urážlivé, ba přímo obscénní. Nicméně v té době jsem byl pyšný na svou dovednost. Byl jsem velmi zručný v psaní na tabulky a ve falšování podpisů jiných lidí včetně mého pána. Ne, nebyl jsem zloděj! Musel jsem jen dohlížet na náš majetek, a to vedlo nakonec ke konfrontaci s Benjaminem.

„Pane," naříkal jsem, „nemůžeme neustále krmit každého tuláka v okolí. Už mne unavují všechny ty padlé jeptišky, smilní mnichové, nebozí tuláci bez domova a stateční lumpové!"

Opřel se zády do opěradla své židle proti krbu a rozesmál se, až mu tekly slzy po tvářích.

„Ty ale umíš zacházet se slovy, Rogere." Potom zvážněl a narovnal se. „Ale přesto trvám na tom, že musíme pomáhat těm méně šťastným. Co tedy navrhuješ?"

„Děti," odpověděl jsem bez rozmyšlení. (To je další z mých chyb, že jsem až příliš laskavý a často mluvím bez rozmyšlení.) „Založíme školu," vyhrkl jsem, „pro děti ze vsi. Pomůžeme těm, kdo potřebují vzdělání."

„Výborně!" zvolal Benjamin. „Ale jak ti v tom mohu pomoci, Rogere?"

Zadíval jsem se v rozpacích do země. „Už jste mi pomohl dost, pane."

„Ty se nudíš, že je to tak, Rogere? Stýská se ti po Londýně?"

Dobrý Bože, obdivoval jsem, jak můj pán dokáže číst mé myšlenky. Poslední dobou jsme se vydali do sídelního města jen zřídka, a když už k tomu došlo, Benjamin mne sledoval přísným okem a držel mne pěkně zkrátka. Víte, on věděl, že jsem jako pes na vodítku, který se snaží utrhnout a vrhnout se do prvního dobrodružství. Ovšem, cestovali jsme do Londýna navštívit Benjaminovu bývalou snoubenku, Johannu, sladkou dívku, kterou zbožňoval. Johanna se zamilovala do Cavendishe, jednoho z největších pánů v celé zemi, a ten jí zlomil srdce a připravil ji o rozum. Tou dobou žila v péči jeptišek v klášteře Syon u Temže, pouhý stín toho, čím bývala. (Mimochodem, Benjamin toho šlechtice zabil v souboji na meče na Leicesterských pláních. Pokud vás to zajímá, nebylo to poprvé, co se zamiloval, to ne, ale to by byla jiná historie.)

„Můžeš jít, Rogere," pokračoval Benjamin. „Ale zůstaň ještě alespoň do Velikonoc. Budu potřebovat tvou pomoc při vyklízení některé místnosti a přípravě školní třídy. Pomůžeš mi?"

Nemusel mě pobízet dvakrát a poslední dva týdny půstu, kdy se Benjamin postil o vodě a solených rybách a nepil víno (já činil totéž za dne, ale v noci jsem se pokaždé vykradl do blízké krčmy - míval jsem s půstem velké potíže kvůli své neuhasitelné žízni), jsem dřel jako kůň, uklízel, myl, natíral a leštil, dokud se stará síň v přízemí našeho panského domu neleskla tak čistě a bohatě jako jeden z největších sálů v Cambridge. (Ano, Benjamin a já jsme také chodili na univerzitu, ale kvůli malichernému nedorozumění jsme oba byli požádáni, abychom univerzitu opustili, ještě než jsme dosáhli titulů. Ale komu by to vadilo?)

O Velikonoční neděli, hned po ranní mši, oznámil Benjamin jako majitel panství otevření školy svým farníkům. Očekával od nich nejspíš nějakou vděčnost. Někdy dokázal být nejidealističtější ze všech bláznů! Vesničané ho vzali za slovo a ochotně mu přenechali péči o své otrhané potomky denně mezi desátou a pátou. Benjaminovi to

nevadilo. Ponořil se do učitelování jako kačer do vody. Nakoupil slabikáře, opatřil brky, kalamáře, počítadla a role pergamenu. Do třídy vtrhlo hejno usmrkaných a rozcuchaných darebů s umazanými tvářemi. Obával jsem se, že ti malí ničemové všechno zničí, ale Benjamin to s dětmi vždycky uměl. Uměl jim naslouchat, jako by každé jejich slovo bylo perlou moudrosti. Někdy jsem za ním zašel do učebny.

Víte, já se většinou věnoval účtům a spravoval majetek. Chovali jsme ovce, pěstovali obilí a jiné plodiny pro místní trh a prodávali lovecké právo našim sousedům. Ta práce mne moc nebavila. Benjamin věřil, že hladký běh našich záležitostí je výsledkem jeho spravedlivého zacházení s druhými. Nevěřte tomu! Nejlepší lesník je bývalý pytlák a starého Shallota nikdy nikdo neošidil.

Sešel jsem do třídy.

Zdálo se, že je zaplavena špinavými malými kluky. Někteří z nich seděli na lavicích, jiní seděli na bobku na zemi a poslouchali s očima vykulenýma, když jim Benjamin vyzrazoval tajemství matematiky, božské pravdy bible a ty nejchytřejší učil základům dvorského chování, řečtiny, latiny, geometrie a zeměpisu. Víte, že jsem mu záviděl? Mé slovo na to, spousta lidí by za jiného nedala ani krysí ocásek, ale Benjamin byl jiný.Nicméně jsem byl brzy unaven z jeho pokusů pomáhat našim sousedům. V pondělí týden po Velikonocích jsem si osedlal koně, naložil poníka, opásal se opaskem s penězi, popadl meč a dýku a rozloučil se.

U všech rohatých, dobře si na to pamatuji! Překrásné jarní ráno. Okna našeho domu se třpytila v slunci jako malá jezírka, v nichž se odráží světlo. Vzduch byl těžký a omamně voněl čerstvě posečenou trávou a lučním kvítím, které Benjamin nechal kvést před domem. Můj pán, oči ještě těžké spánkem, se se mnou přišel rozloučit. Stál tam a držel uzdu mého koně a nevinně ke mně vzhlížel jako jedno z dětí, které k němu chodily do školy.

„Dáš na sebe pozor, Rogere? Vrátíš se domů, kdyby bylo zapotřebí?"

Podal jsem mu ruku. „Dám na sebe pozor, pane," lhal jsem. „Mám dopis pro našeho bankéře, pana Wallera v Mercery. Kdyby mi došlo stříbro, dá mi další."

„Co chceš dělat?" zeptal se Benjamin a díval se mi zpříma do očí.

„Zbohatnout, pane."

Usmál se. „Tak zbohatni, Rogere, a kdyby pro mě poslal strýček, přijedu si pro tebe do Londýna. Kde budeš vlastně bydlet?"

Kousl jsem se do rtu a zadíval se do mlhy, kterou pomalu rozhánělo ranní slunce. To poslední, co jsem si přál, bylo, aby se do toho pletl Benjaminův strýc! Byl jsem v pokušení zalhat, ale bohudík, rozhodl jsem se pro jednou svůj zvyk porušit a říci pravdu.

„Blízko Svatého Pavla," odpověděl jsem. „Je tam tiskař pod červenou korouhví a hned vedle je krčma u Zlatého Turka. Oba ji známe. Tam se ubytuji."

Stiskl jsem pánovi ruku a pobídl koně. Pak už jsem vyrazil po cestě lemované stromy, za mnou naložený koník, pod jehož kopyty se zvedala oblaka prachu. Cítil jsem se jako potulný rytíř na cestě za dobrodružstvím. Tehdy jsem ještě netušil, jaký jsem blázen, že se ženu do neštěstí a že temný stín Benjaminova mocného strýce mne brzy dohoní.

Moje cesta probíhala bez událostí. Za dob mého mládí byla Anglie zelená a svěží jako na prahu života. Žádná armáda neničila zemi, žádní šlechtici nerozvíjeli korouhve vzpoury. Sám Velký vrah na to dohlížel. Nikdo se mu neodvážil zkřížit cestu a on zatím ještě neodhalil tu nejtemnější stránku své duše, aby potvrdil Merlinovo proroctví, že on je tím, kdo utopí své království v moři krve.

Opatství a převorství, která jsem míjel, klidně podřimovala v závětří čerstvě zelených vrchů, nic netušíce, že se na ně přihrne zkáza z pekelné propasti Jindřichovy chlípnosti. Vesnice, osady a panská sídla s červenými střechami zářily mírem a prosperitou, neboť Jindřich ještě stále žil z pokladů, které mu zanechal jeho otec. Zatím na ně ještě nevypustil armádu výběrčích daní, komisařů, dvorních dodavatelů a daňových odhadců. Mosty byly opravené, díry v cestách zasypané, jarní obilí zaseto a tučné ovce se popásaly na lukách.

Ale byla tu už znamení, že fúrie přijdou. Na rozcestích poskytovali nabobtnalí oběšenci na šibenicích hostinu hladovým vránám a havranům. Bezzemci přišli o práci na polích, neboť velcí páni se raději dali na chov ovcí, než aby pěstovali obilí. Z některých se stali žebráci štítící se práce, zloději a tuláci, ale čas od času jste nara-

zili i na počestného sedláka, vyzáblého, bledého, obklopeného podvyživenými dětmi a ustaraného, nebo na vdovy s černými kruhy pod očima, které putovaly za prací. Shallot dělal, co mohl. Seznam mých chyb by byl dlouhý jako ruka, ale nejsem zlý. Rozdával jsem pence a jel si jako mladý pán přes Aldgate do Londýna.

Vždy jsem miloval toto město, jeho pachy, barvy, shon a hluk, to vše mi vždycky rozproudilo krev v žilách. Pracoval jsem tam před mnoha lety jako sluha v jednom z pajzlíků matky Nightbirdové, kde prodávala vykrmenou drůbež a navoněné maso velkým pánům a obchodníkům z města. Teď se věci změnily. Devatenáctiletý Shallot byl počestný prosperující muž, ze kterého se brzy stane král obchodníků, jenž ukáže jak Benjaminovi Daunbeymu, tak mocnému Wolseymu, že si dovede poradit i bez jejich pomoci. Projížděl jsem Cheapside a nenasytně nasával zvuky a vůně města. Se závistí jsem si všímal zlatě zdobených dřevěných domů obchodníků, stánků před nimi plných zboží všeho druhu, látek bohatě vyšívaných zlatem, rolí hedvábí a atlasu, kožených láhví, španělských jezdeckých bot, zlatých šňůr a baldachýnů, vlněných přikrývek a goblénů těžkých stříbrnými a zlatými výšivkami.

Vzduch byl plný křiku učedníků, hlučení davu, nadávek zedníků. Na každém rohu chválili pouliční prodavači a dráteníci své zboží. Mezi tím projížděli mladí šlechtici od dvora na koních, jejichž postroje se leskly v slunci. Drželi na rukou své sokoly a jestřáby s hlavami přikrytými malými koženými čepičkami a s rolničkami, které klinkaly jako zvonky na miniaturním kostele, na nohou.

Našel jsem Zlatého Turka, který si pohodlně trůnil v malé uličce ve stínu obrovské kupole Svatého Pavla. Pěkné, dobře udržované stavení, tři poschodí vysoké, jehož okna z rohoviny lákala dovnitř, trámy poctivě natřené, s omítkou bílou tak, že vypadala jako nová. Majitel mě znal, neboť jsme tu s Benjaminem často nocovali, když jsme byli ve městě. Přemýšlel jsem o tom, že zajdu do Syonu, ale vzpomněl jsem si na Benjaminova slova, abych nikdy nechodil za Johannou bez něho, neboť její duch dlel v šerém světě, kde každý muž, kromě Benjamina, byl svůdcem.

Tak jsem se ubytoval u Zlatého Turka, jehož pokrytecký majitel mne přivítal dosti civilizovaně a poskytl mi pokoj v druhém poscho-

dí, s kavalcem a pár kusy nábytku. Slíbil také, že mi nechá alespoň jedenkrát za šest neděl vyměnit prostěradla a rákosí na podlaze, ubytuje ve stáji mého koně a zajistí pro mne ráno snídaně. První den jsem se choval jako mladý lord, ležel jsem v posteli ve vysokých jezdeckých botách, upíjel kanárského vína a přemýšlel o tom, jaké kroky mám podniknout.

Nicméně obchod je obchod a zábava je zábava. Sešel jsem dolů do výčepu a poručil si jídlo, i když jsem měl daleko větší chuť na černookou děvečku, po které jsem házel očkem, už když jsme tu byli naposledy s Benjaminem.

Byla to učiněná Venuše s černýma očima a stejně černými vlnitými vlasy splývajícími na ramena. A jaká to byla ramena! Bílá jako mramor, a pod nimi ty nejkypřejší a nejoblejší kozičky, na jakých kdy spočinul můj zrak. (Už zase o sobě dává vědět můj kaplan a vrtí se na židli. Všiml jsem si, že to dělá, kdykoli se zmíním o svých „láskách", o svých milostných avantýrách. Obličej mu pokaždé zčervená stejně jako mně, když mi tlustá Margot, moje pradlena, neustále nosí poháry španělského vína, dělá mi zábaly a koupele a obšťastňuje mě pohledem na tu nejkrásnější úžlabinu mezi ňadry v celém Surrey.)

Ale onoho jara před tou spoustou let jsem se motal kolem té dívky, žertoval a sváděl ji. Však jistě znáte volání krve! Pohled, úsměv, společný pohár, stříbro směněno a pak hajdy do ložnice. Běda, běda, jak jsme se tenkrát měli! Váleli jsme se po kavalci a tolik se smáli a křičeli, že na nás přišel sám hostinský. Zabušil na dveře a křičel na nás, že vede počestný dům, ne nějaký hampejz v Southwarku. Když se pod námi postel rozpadla a dívčino vřískání bylo slyšet až do výčepu, přišel pán domu podruhé a zasypal nás skrz dveře nadávkami, ale já ho ignoroval. Věděl přece, jakou děvečku si najal, ten falešný pokrytec!

Příštího rána jsem se rozhodl vyrazit za obchodem. Vstal jsem, uložil si půst a podstrčil hospodskému několik stříbrných mincí, po nichž se jeho nakyslý výraz poněkud rozplynul a on se stal úslužnějším. Děvečka - myslím, že se jmenovala Anna - vypadala mírně unaveně a ospale po náročných výkonech z předešlého večera. Zato já jsem si vykračoval jako pyšný kohout, na nohou vysoké boty, zaha-

len v plášť, na hlavě klobouk s širokou střechou s bílým a černým pérem. Myslel jsem si o sobě, že jsem Hector a Paris v jednom. Dobrotivý Bože, jak pošetilé je mládí! Rozhodl jsem se, že půjdu k Svatému Pavlovi, prošel jsem kolem hrobu vévody Humphreyho a dal se ulicí Mediteranean, hlavní ulicí, kde se většinou obchodovalo. Zdejší špinavé kulaté sloupy byly ověšeny lístky, na kterých muži i ženy prosili o práci, či prosperující podnikatelé nabízeli místa. Na jednom konci seděli za svými stoly profesionální písaři, pergameny a brky připravené k sepsání závětí, úředních dokladů, kupních smluv, dopisu příteli nebo zamilovaného psaníčka milence. Na druhém konci právníci v hermelínových pláštích dotěrně nabízeli své služby, syndikové radili svým klientům a venku na kolonádě nabízeli své zboží prodavači knih a pisálkové.

Já se jim všem vyhnul. Díval jsem se po něčem, co by bylo hodno mého stříbra, po nějakém obchodě přes kanál La Manche a Irské moře, nebo možná i s pobaltskými zeměmi. Jak vidíte, v dobách mého mládí obchod vzkvétal jen na krátkou vzdálenost. Cabotové sice vypluli na New Foundland, ale to bylo nejdál, jak to bylo možné. Moře podél západního pobřeží Afriky a cesty do španělských kolonií přes Atlantik nebyly prozatím anglickým lodím otevřeny. Neměli jsme mořské vlky, žádné Frobishery nebo Grenvilly, kteří by si probojovali cestu proti španělským galeonám. A samozřejmě, nebyl tu Drake. (Znal jsem sira Francise, nevyprávěl jsem vám o tom? Hrál jsem s ním právě koulenou, když se španělské loďstvo objevilo u Lizard Point a vzplály signální ohně podél jižního pobřeží. Jsem si jist, že jste ten příběh slyšeli. Když přišel posel, aby informoval Draka o možné invazi, ten starý mořský vlk prohlásil, že chce nejprve dohrát a potom teprve skoncuje se Španěly. Ten rudovousý pirát lhal! Vsadil jsem svůj měšec, že ho porazím v koulené, a Drake nikdy nedokázal odolat zlatu. Navíc jsem to byl já, kdo si olízl prst, aby zjistil, odkud fouká vítr. Takže si dovoluji tvrdit, že i kdyby chtěl hry zanechat, nic by tím nezískal. Vítr se nejprve musel otočit, než se jeho válečné lodě mohly vydat na cestu proti Španělům. Můj kaplan říká, že jsem lhář. Co u všech rohatých ten o tom ví? Já jsem popíjel se všemi velkými mořeplavci. Ovšem, největší z nich byl Raleigh. Stále ještě je na moři se stříbrem, které jsem mu svěřil, aby pro mne

našel nějaký nový poklad. Tvrdil, že dokáže plout proti proudu Orinoka a najít Sedm zlatých měst, kde jsou ulice dlážděny tímto vzácným kovem a snědé dívky řádně vyvinuté rozhazují drahokamy a mince. A tak jen doufám, že ten starý mořský vlk mluvil pravdu!)

Běda, zase uhýbám od tématu! Za dob Tlustého Jindry nebylo obchodování tak dobrodružné. Obchodníci přicházeli ke Svatému Pavlovi a procházeli se nahoru a dolů, palce zastrčené za opasky, dívali se po zlatě a zlatých prutech, které by byl někdo ochoten investovat do jejich výprav: s vlnou do Flander, pro víno do Gaskoňska, s vlnou do Itálie a s hedvábím a drahými látkami z Benátek a Florencie. Já tyhle lidi s jejich uzavřenými vyzáblými tvářemi a z nich ostře trčícími nosy ignoroval. Jejich přehnané sliby a nabubřelé fráze pro mne nebyly dost přesvědčivé, tak jsem rychle zamířil na hřbitov, kde se před zákonem schovávali všichni ničemové, lotři a podvodníci. Víte, Svatý Pavel býval útočištěm před pochopy nejvyššího soudce, a dokud jste byli na tomto území, byli jste v bezpečí. Byl jsem zvědav, zda někteří z mých starých kamarádů z doby, kterou jsem strávil u matky Nightbirdové, se tam ještě stále ukrývají. Vykračoval jsem si mezi stánky a zchátralými obydlími přilepenými na zdi chrámu. Bože, nikdy jsem neviděl podobnou sbírku povalečů, lotrů a ničemů! Vskutku, povedená banda. Jednu ruku jsem držel na meči, druhou na měšci a v duchu si skládal dopis, který jsem měl v úmyslu odeslat kardinálu Wolseymu. Žádal jsem ho v něm, aby nechal hřbitov vyčistit od takové sebranky.

Nakonec jsem se unaven vrátil do pohodlí krčmy, která mi poskytovala jak bydlení, tak stravu. Jediná věc, která mi připadla divná, bylo, že jsem našel ve svém pokoji písemnou nabídku od nějakého Francouze, který se pokoušel sehnat společníky pro export pergamenu do Francie a import francouzského vína do Anglie. Přečetl jsem si ho se zájmem a pak na něj zapomněl. Příštího rána jsem se vrátil ke Svatému Pavlu a tentokrát jsem byl úspěšný. Muselo být už poledne, čas vyzvánění Anděl Páně, a zvony na katedrále se rozezněly, když jsem poprvé zahlédl jeho pohled. Byl oděn velmi střízlivě do kabátce a kamaší stejné barvy, zastrčených do vysokých kožených bot. Šedý soukenný plášť měl jen tak přehozený přes ramena, ale co mne na něm přitahovalo nejvíce, byla jeho tvář. Jeho rysy mi připomněly

Benjamina: laskavé, čestné a upřímné. Nyní tedy znáte Shallotovo zlaté pravidlo: každý darebák pozná jiného darebáka a skutečný darebák okamžitě pozná počestného člověka. Proto vám mohu s naprostou jistotou říct,že ten muž byl naprosto poctivý. V ruce držel hrst papírů, které rozdával kolemjdoucím. Vzal jsem si tedy nonšalantně také jeden a jeho laskavé hnědé oči se na mne usmály. Muselo mu být už kolem padesáti let, měl opálený vrásčitý obličej, stříbrně šedivé vlasy sčesané dozadu, ale knírek a pečlivě ostříhaná bradka ještě nesly stopy zlatého mládí.

Vklouzl jsem do obchodu, kde prodávali koláče a pastičky, a pečlivě jsem prozkoumal text, který hlásal, že jeho autor je cizinec: Jean Pierre Ralemberg z Dijonu, bydliště a sklady v Bread Street. Ten člověk byl prodejce pergamenu, který se pokoušel sehnat dobré tvrdé stříbro nebo zlato na financování vývozu pergamenu do Nantes a dovozu francouzských vín do Londýna. Nechci vám teď dávat nudnou lekci o tehdejším obchodování, stačí říct, že v roce 1520 byla tvrdá měna vzácností, většinou měl každý svůj majetek v polích, pozemcích a domech, takže způsob, jakým lidé jako Ralemberg nabízeli své obchody, byl naprosto obvyklý.

Byla to lákavá nabídka, a o to víc jsem byl zvědavý, proč jsem jeho lístek našel ve svém pokoji u Zlatého Turka. Na jedné straně jsem se obával léčky, ale na druhé straně byl ten člověk zcela zjevně poctivý. Seděl jsem v prodejně, cvakal podpatky o sebe a zvažoval problém. Majitel Zlatého Turka o nabídce nic nevěděl, kdo mi ji tedy asi dal do pokoje? Byl to nějaký anonymní příznivec, nebo mne někdo chtěl zmanipulovat?

Pomalu jsem žvýkal měkkou dobrotu, plněnou kořeněným masem. Ten Francouz vypadal opravdu poctivě a já byl dost inteligentní na to, abych poznal výhodný obchod. Anglický pergamen byl žádán po celé Evropě a stejně tak se francouzské víno v Anglii vždy dobře prodalo. Rozumíte, ani jedno se nemohlo zkazit. Naopak, čím déle jste toto zboží uchovali, tím vyšší byla jeho kvalita. Vrátil jsem se k chrámu svatého Pavla a našel tam Ralemberga, jak se malomyslně opírá o sloup a ťuká letáčky o stehno. Přistoupil jsem k němu a smekl klobouk.

„Monsieur Ralemberg, jsem Roger Shallot. Četl jsem váš inzerát. Vypadáte, že máte hlad. Možná bychom se mohli jít najíst a popovídat si."

Francouzovy oči zpozorněly. „Jste mladý," zašeptal.

„Jaký to má vliv na kvalitu mého stříbra?"

Podíval se na mě zpříma. „Nu, upřímně řečeno, pravý důvod je ten, že nevypadáte moc seriózně."

„To proto, že seriózní nejsem," odpověděl jsem. ,.Nicméně mé slovo je dobré, i když mé stříbro je lepší."

Ralemberg se usmál. „Počestný lump! Měli bychom se jít najíst a popovídat si. Vy zaplatíte jídlo a já víno."

A tak jsme se vydali do nejbližšího hostince, a pokud si dobře vzpomínám, pojedli jsme křepelčí pastičky s křupavou zlatou kůrčičkou, maso bylo čerstvé a máčené v husté omáčce a k tomu jsme popíjeli bordeaux ze džánku. Nikdy nezapomínám na dobrá jídla. Chci říct, že kdybyste poznali skutečný hlad, jako jsem ho poznal já na pláních kolem Moskvy nebo na poušti v Severní Africe, také byste si zapamatovali, co jste jedli. Mohl bych přísahat na každý koláč, který jsem spolykal, na každý pohár vína, na každou z těch několika málo dobrých žen, které jsem potkal, i na každou z těch špatných, s nimiž jsem spal. Ale vraťme se do hostince.

Nejdříve mi Ralemberg vyprávěl o sobě. Měl jsem podezření, že za jeho banálním zevnějškem obchodníka s pergamenem, který se narodil a vyrostl v Nantes v Bretani, se skrývá nějaké tajemství. Prý je tiskař, který umí zacházet s novými tiskařskými stroji od Gutenberga, a z důvodů, které si ponechal pro sebe, se přestěhoval i s rodinou do Anglie. Neřekl jsem mu o letáčku, který jsem našel v pokoji; upřímně řečeno rychle jsem to pustil z hlavy jako čirou náhodu. Víno rozvázalo Ralembergovi jazyk a čím víc mluvil, tím víc jsem byl přesvědčen o tom, že jeho obchodní výprava se stane základem mého vlastního úspěchu. Prozradil mi, že spolupracuje s důvěryhodným majitelem třístěžňové kocábky, schopné plavby po moři, která se chystá vyplout z Londýna. Ralemberg chtěl vyvézt pergamen a na zpáteční cestě z Bretaně by jeho loď přivezla na londýnský trh náklad vína.

„Já sám ho prodávat nemohu," prohlásil, „a vy také ne, nejsme členy vinařského cechu. Ale můžeme ho prodat obchodníkům s vínem a ještě z toho budeme mít docela pěkný zisk."

Opřel jsem se o vysokou dřevěnou lavici a ohodnotil Ralemberga jako zkušeného obchodníka, který ví, jak to na londýnském trhu chodí. Na oplátku jsem rychle přešel k věci: jeho výprava si žádala kapitál a on žádný volný neměl. Hovořil o kupních smlouvách, nákupu plachtoviny a pergamenu, cenách povozníků kolik bude třeba zaplatit za loď a posádce.

„A co skladiště?" zeptal jsem se.

„Mám dům v Bread Street," řekl, „s prázdnými místnostmi a suchým sklepem s kamennými zdmi. Jediné, co potřebuji," opakoval, „jsou peníze, abych to mohl rozjet."

Teď byla řada na něm, aby kladl otázky, a já mu, samozřejmě, řekl jen to, co jsem chtěl. Ne! Žádné lži, pravdu, i když osekanou a upravenou tak, aby posloužila mým záměrům. Ralemberg mne pozorně sledoval a já postřehl v jeho pohledu nedůvěru. Opravdový ničema poctivce pozná, takže předpokládám, že počestný člověk zase naopak pozná ničemu. Moje grandiózní výklady vyzněly nepřesvědčivě, tak jsem odvázal svůj opasek s penězi a vyprázdnil jeden váček na stůl.

„To je záloha," řekl jsem. „Můžete si to vzít jako záruku mé dobré vůle."

(To je jedna z mých nejoblíbenějších rolí, vysypat peníze tam, kde jiní vyfukují páru a sliny.)

Ralemberg mince odstrčil zpět ke mně.

„Chci se k vám zachovat čestně!" vybuchl jsem.

„Nechceme to snad všichni, pane Shallote? Kdybych si vzal vaše stříbro, byl bych obyčejný zloděj. Ale pojďte, ukážu vám prostory, na které jste se ptal."

Zvedli jsme se a on mne zavedl o kousek dál do Bread Street. Jeho dům měl tři poschodí. Okna z rohoviny byla zaprášená a děravá, nátěr na trámech rozpraskaný a vstupní dveře vrzaly v pantech. Ralemberg jen pokrčil rameny a omluvně se usmál. Když jsme vstoupili dovnitř, vonělo to tam čistotou. (Francouzi si na takové věci vždycky potrpěli víc než Angličané). Prošli jsme předsíní do menší místnosti s

dřevem obloženými stěnami. Vzpomínám si na tmavé trámy na stropě, vysoká okna a voskové svíce, které už hořely. Na zemi ležely houně a u krbu si hrál pes. Po jedné straně krbu seděla šedovlasá žena ponořená do vyšívání, na druhé straně, otočena k nám zády, se skláněla nad knihou mladá dívka a hlasitě recitovala francouzskou báseň hlasem, ze kterého vyzařovalo veselí. Předčítání co chvíli přerušil zvonivý smích. Holohlavý starý sluha, žlutý ve tváři a scvrklý, se k nám šoural rychlostí hada. Mumlal francouzsky nějakou omluvu, ale Ralemberg ho jen jemně poplácal po rameni a řekl mu, aby si nedělal starosti. Náš příchod samozřejmě domácí pohodu kolem krbu narušil. Obě ženy s radostným výkřikem vstaly. Madame Ralembergová byla typická Francouzka s temně olivovou pletí, výraznýma očima a pečlivě učesanými vlasy. Vypadala bystře, i když se její oči měly na pozoru. Podezřívavě si mě měřila, a to jen posílilo mé přesvědčení, že Ralemberg má nějaké tajemství. Druhá žena, Ralembergová dcera... nu, jak mám popsat ztělesněnou báseň? Muselo jí být šestnáct nebo sedmnáct let, byla vysoká a štíhlá a její oči byly modré a čisté jako letní nebe. Měla andělskou tvář s výraznými lícními kostmi a dokonale tvarovaným nosem a ústy. Kdyby byla u dvora, mladí floutkové by na ni pěli ódy a psali sonety na její řasy, na její nehty a na její sladce růžové rty. Dobrý Bože, jak ta byla krásná!

Byla oděna do jednoduchých hnědých šatů s krajkovým krejzlíkem kolem krku, ale svým zjevem by předčila kteroukoliv královnu. Hlas měla hluboký a melodický a její angličtina měla sladký francouzský přízvuk. Řekla mi něco jednoduchého na uvítanou, ale jediné, čeho jsem byl v té chvíli schopen, bylo stát tam s otevřenými ústy a civět na ni. Pojednou se rozesmála a já si teprve v té chvíli uvědomil, že ještě svírám její prstíky. Víte, to bylo těma očima, které byly tak nádherně modré v tak snědé tváři, jedním z nejpovedenějších božích výtvorů. Už jsem podobné ženy viděl, mladé dívky ze západního Irska, ale Agnes Ralembergová byla mezi nimi královnou.

Věřte mi, jsou-li oči okny do lidské duše, pak byla duše Agnes stejně krásná jako ona sama. Nevinná, čestná, obdařená přitom humorem a inteligencí. Věděla, že jsem pěkné kvítko, jen co na mně spočinula pohledem, a když mne její otec vybídl, abych se posadil,

pozorovala mne pokradmu koutkem oka, jak to dívky dělávají. Posmívala se mi, ale já nedbal.

Ralemberg hovořil a já naslouchal. Pokud šlo o mne, mohl dostat všechno moje stříbro do poslední mince, jen když mi dovolí dívat se na svou dceru. Dobrý Bože, ještě i teď cítím, jak mi vstupují slzy do očí. Shallot, který vlezl pod každou ženskou sukni, jakmile dostal sebemenší příležitost, tam seděl před tou mladičkou dívenkou a jazyk mu vypověděl službu. Myslíte, že jsem z ní měl strach, nebo jsem se styděl? (Kaplan se uculuje. Měl by si dát pozor! Agnes byla jednou z největších lásek v mém životě, přesněji řečeno první a jedinou. Možná jsem miloval ty, co přišly po ní, protože byly její - nedokonalou - imitací.)

Nuže tedy, Ralemberg vesele povídal a potom mě vzal na prohlídku domu. Šel jsem vedle něho jako náměsíčný, když mi ukazoval prázdné místnosti a vysoký kamenný sklep.

Když jsme skončili obchůzku, vzal mě do královského přístavu poblíž Vintry a do malé pivnice, kde to páchlo rybami a solí, zatímco já bych se býval mnohem raději díval na jeho Agnes. Seznámil mne se statným růžolícím Bertrandem de Macon, majitelem břichaté kocábky a naším perspektivním třetím obchodním partnerem. Seděli jsme, popíjeli a probírali mořské cesty, přístavní poplatky, náklady na najmutí posádky, trhy s vínem a skladné za zboží. Pro jistotu jsem byl tak trochu ve střehu, ale poctivost obou mužů byla zcela očividná. De Macon byl rozený námořník, který přežil nejednu bouři v Biskajském zálivu. Souhlasil s tím, že první cestu tam a zpět uskuteční ještě předtím, než dostane peníze, pokud bude Ralemberg souhlasit s tím, že se písemně zaručí svým domem. Já jsem měl nakoupit pergamen a zařídit jeho dopravu do přístavu. Dospěli jsme k názoru, že prodáme-li víno přivezené z první výpravy, slušně vyděláme.

Podali jsme si ruce a zpečetili naši dohodu vínem. Než jsme se vrátili ke Svatému Pavlovi, nechali jsme si od písaře napsat třístrannou smlouvu. Dohodli jsme se na tom, že podnikneme dvě cesty do Nantes a potom zrevidujeme situaci. Povinnosti každého z nás byly ve smlouvě pečlivě popsány.Přesto ještě předtím, než jsem podepsal, mě Ralemberg odtáhl ven. Domníval jsem se, že mi chce sdělit ještě

nějaké další informace, ale on najednou rychlostí divoké kočky v útoku vytasil dýku, a přitlačil mi její špičku na šíji.

„Pane Shallote," zašeptal. „Jde o mou dceru Agnes - vaše úmysly s ní musí být počestné!"

Víte, že jsem neměl ani trochu strach? Byla to jedna z nemnoha situací v mém životě, kdy jsem mluvil pravdu. Zvedl jsem pravou ruku k přísaze.

„Monsieur," pronesl jsem, „máte mé slovo vašeho obchodního partnera, že mé úmysly vůči vaší dceři jsou absolutně čisté."

Ralemberg se usmál, zastrčil dýku a poplácal mě po rameni. Vrátili jsme se dovnitř a podepsali smlouvu, písař roztrhl pergamen na tři díly a nechal si duplikát jako kopii. Potom jsme nechali napsat dopis, kterým jsme se obraceli na kancléřský soud, abychom dostali licenci k obchodování. Co více mohu dodat? Vracel jsem se do svého hostince veselý jako školák chystající se na prázdniny.

Den už se chýlil ke konci, ale já byl statný chlapík, navíc s mečem a dýkou po boku, nic mi nedělalo těžkou hlavu. A přece - vystoupili ze tmy a zaútočili. Neublížili mi. Svázali mi ruce, obrátili mě tváří k zatuchlé zdi a přitiskli mne k ní. Možná to bylo vínem, které jsem vypil, ale vydal jsem ze sebe jen krátký výkřik, než mě popadli za vlasy a zvrátili hlavu dozadu.

„Monsieur!" zasyčel na mne něčí hlas. „Nebraňte se! Jsme čtyři. Nechceme vám ublížit, ale monsieur Ralemberg není takový, za jakého se vydává. Bude lepší, když se podíváte po jiném obchodním partnerovi."

„Jak to myslíte?" vykoktal jsem v zajetí své zbabělosti. „Ralemberg... kdo je to?"

„Monsieur," opakoval hlas pomalu, „neměl byste se bát monsieura Ralemberga, ale nás."

Někdo mě uchopil za ruku a světe div se, vtiskl mi do dlaně svíčku.

„Příště, až potkáte monsieura Ralemberga, řekněte mu, že jeho staří přátelé *Lucifeři* jsou zde!"

Najednou zaduněl ulicí jiný hlas.

„Hej vy tam, pánové! Co to děláte?"

Uhodili mi hlavou o zeď a utekli. Skrčil jsem se a držel si naběhlou tvář, proklínaje bodavou bolest v ní. Mí zachránci byli tři hromotluci s meči a dýkami u pasu. Znáte ty typy v obtažených kamaších s nápadnými poklopci, v nabíraných kabátcích a krátkých pláštích.

Nerozběhli se za útočníky, ale pomohli mi vstát a účastně se mě vyptávali, jak se cítím. Byla tma, neviděl jsem jim do tváří, ale měl jsem strach, že jsem spadl z bláta do louže. Už tehdy jsem měl tušit, že něco není v pořádku. Proč by měli tři ozbrojení chlapi pomáhat neznámému člověku v potemnělé městské ulici? Nicméně mi neublížili a já se dopotácel zpět ke Zlatému Turkovi do něžné péče děvečky, k míse silné hovězí polévky a nespočetným džbánkům pěnivého piva.

KAPITOLA 2

Příštího rána jsem se probudil sevřen úzkostí z toho, co se včera událo. Díval jsem se upřeně na malou voskovou svíci stojící na podlaze mého pokoje. Zapomněl jsem na své zachránce, více mne zajímali oni *Luciferi,* o kterých se zmínili.

Znal jsem dost dobře latinsky, abych věděl, že Lucifer znamená Světlonoš, a že se tak původně jmenoval ďábel, než byl svržen z nebe. Ale kdo jsou ti *Světlonoši!* To mě zajímalo. Konkurence? Osobní nepřátelé pana Ralemberga? Cítil jsem, že mám těžký žaludek a že mi srdce tluče prudčeji. Ruce mi zvlhly, což bylo znamení, že starý Shallot začal přemýšlet, zda není načase vzít nohy na ramena a utéci. Radostné vzrušení předešlého dne se vypařilo, dokud jsem si nevzpomněl na Agnes, na smlouvu, kterou jsem podepsal a na nepopiratelnou poctivost Ralemberga i de Macona. Umyl jsem se, oblékl, připnul si opasek s mečem a vykročil ven, přísahaje si v duchu, že nějaká tlupa hrdlořezů a pouličních zlodějíčků nemůže vystrašit nového krále obchodníků. Oh Bože, mládí je pošetilé! Zamířil jsem přímo k Ralembergovu domu, nedočkavý znovu uvidět stále usměvavou Agnes. Mé ubohé srdce zpívalo jako ptáček, když souhlasila s tím, že doprovodí mne a svého otce k obchodníkovi s pergamenem do Lothbury. Vyhnuli jsme se vyšlapané cestě, obchodníkům, kteří si stanovují vysoké ceny, protože Shallot věděl, kam jít. Šli jsme kolem různých krámků, potom přes Londýnský most, pod nímž hnily uťaté hlavy zrádců, až jsme došli k malému obchodníkovi s pergamenem v Southwarku. Bohové se usmívají na ty, jež hodlají zničit. Za tři dny byl pergamen, který jsme nakoupili, odvezen do přístavu, kde kotvila de Maconova loď, a naložen. Kapitán byl šťastný jako pašík v blátě.„To je lepší," volal, „než se plácat po Temži mezi Westminsterem a Wool Quay!"

Vysvětloval nám, jak je teď, co skončilo nepřátelství mezi Anglií a Francií, pronájem lodí levný a snadný a jak snadno se bude prodávat to, co poveze.

Za dva dny vyplul a já, zapomenuv na všechna nebezpečí, byl v sedmém nebi. (Jedna z mých mála ctností: Když jsem šťastný, nedbám o nic jiného). Ralemberg byl sympatický. Připomínal mi Ben-

jamina svým suchým humorem, sarkastickými poznámkami a přímo hmatatelnou poctivostí. Chodili jsme po ulicích, pátrali po příštích dodavatelích pergamenu a využívajíce dobrého počasí, zajeli jsme na sever do Oxfordu za obchodníky s pergamenem, usazenými na tamní Holywell a Broad Street a dále do malých krámků poblíž Exeter College.

Ovšem, byla tu stále Agnes a já žil pro večery, které jsem trávil s Ralembergovými u jejich skromného stolu. Francouz se ke mně choval jako k vlastnímu synovi. Jeho žena si udržovala trochu odstup a byla chladnější, proto abych si ji získal, jsem jí skládal poklony, přinášel malé dárky a dvořil se jí jako mladé dívce. Pokud jde o mou milovanou, co mám říci? Jedno mi navždy zůstane v paměti. Ještě dnes, o sedmdesát pět let později, kdykoli ucítím slunce na své tváři, vytryskne vzpomínka na ni z mé paměti tak čerstvě, jako by se to stalo včera. Za domem Ralembergových byla nevelká zahrada s neudržovanými růžovými keři, jejichž větve se plazily po trávníku a pnuly po všem, co bylo v dosahu. Zahradu oddělovala od okolního světa vysoká zeď z červených cihel. Ralemberg rád sedával se svou ženou v altánku porostlém růžemi a popíjeli čaj, zatímco já jsem se procházel s Agnes mezi růžovými keři. Zpočátku byla plachá, ale potom se rozpovídala o Nantes a o tom, jak její stýská po hlubokých lesích a zelených polích Bretaně. Řekla mi jména všech svých přátel i to, jak je hrdá na život, který jí otec poskytuje. Někdy jsem ji něžně ochopil za konečky prstů a pokoušel se stočit hovor na záležitosti srdce, ale ona se pokaždé zarděla a sklopila oči. Potřásla hlavou a změnila téma, avšak nikdy nehovořila o otcově minulosti.Mluvil jsem trochu francouzsky. Možná si vzpomenete, že jsem prožil nějakou dobu v Paříži - nepříliš šťastnou dobu. Mrznul jsem ve sněhu, honili mě vlci a v Montfauconu mě téměř oběsili. Má francouzština byla dost dobrá na to, abych stačil sledovat hovor Ralembergových u stolu, ale jakmile se uchýlili od běžných témat, byl jsem se svými vědomostmi v koncích. Při takových rozhovorech se jejich chování často změnilo a tváře zvážněly. Nepřestávali opakovat jedno slovo - *Luciferi* a já si vzpomněl na útočníky, kteří mne napadli na ulici. Stále jsem si však namlouval, že se jedná o konkurenci v obchodě, a jelikož se útočníci už neobjevili, vzpomínka na jejich temné hrozby

vybledla. Opravdu? Někdy, když jsem seděl v krčmě nebo procházel mezi krámky v Cheapside, jsem měl pocit, že jsem sledován. Měl jsem pocit hrozby, tichého pozorování.

Oh, ano, byl jsem v pokušení se Ralembergových zeptat. Jedenkrát jsem se na *Luciferi* zeptal Agnes, ale ta zbledla jako křída a zavrtěla hlavou.

„Už nikdy to jméno nevyslovte," zašeptala.

A já byl v podstatě rád, že to téma mohu pustit z hlavy. Týdny ubíhaly, už jsme se znali celý měsíc. De Maconova loď doplula do Bretaně a zpět, při obou cestách vál příznivý vítr a moře bylo klidné. Loď se vrátila s nákladovým prostorem plným vína a pěkným ziskem. Ralemberg trval na tom, že se chce sejít s de Maconem první, prý s ním chce hovořit o nějaké tajné záležitosti, tak jsem se k nim přidal v malé hospůdce na rohu Vintry a La Reole. Připili jsme si na úspěch a de Macon nás informoval o tom, že obchod úspěšně probíhá. Ralemberg řekl, že už má kupce na víno, obchodníka s vínem, který žije v Trinity. Pak jsme kuli plány na příští plavbu.

Já už jsem investoval většinu svého stříbra a i přes očekávaný zisk jsem musel sáhnout k posledním rezervám, dokonce si i půjčit od zlatníka Wallera v jeho zatuchlém starém krámku v Mercery. Zpočátku mi ten starý skrblík nechtěl půjčit ani penny. (Všimli jste si toho u bankéřů? Když máte peníze, jsou ti ničemové ochotni vám půjčit kdykoliv. Když peníze nemáte, pošlou vás k čertu.) Nakonec však ten starý skrblík sepsal dlužní úpis a peníze mi půjčil. Koupili jsme celý vůz pergamenu z kartuziánského kláštera v Oxfordu a poslali dokonce objednávky do tak vzdálených míst, jako jsou Norwich a Cambridge.

Den předtím, než de Macon vyplul na druhou cestu, pozvali mě Ralembergovi na formální večeři. Byl jsem potěšen. Mé dvoření Agnes pokračovalo rychlým tempem. Kupoval jsem jí malé dárky, políbil jí ruku, když jsem pomáhal vyzdobit dům zelenými větvičkami a později jsem ji vzal k tanci kolem májky postavené v Cattle Street. Ale když jsem toho večera přišel do domu Ralembergových, našel jsem je velmi rozrušené. Dokonce i žoviální de Macon byl bledý a vyděšený. Agnes vypadala ustrašeně a slyšel jsem starou služku plakat v kuchyni. Mí hostitelé vypadali zaraženě a jídlo proběhlo neob-

vykle tiše. Když se pak setmělo a svíčky na stole vrhaly na zdi dlouhé černé stíny, Ralemberg naplnil mou číši až po okraj, usadil se zpátky do křesla a pokývl na svou ženu.

„Pane Shallote," začal, „my máme svá tajemství a vy svá. Já vám teď řeknu, proč jsme opustili Francii."

Díval se dolů na bílý damaškový ubrus. Já upíjel vína a studoval tváře kolem sebe. Zdálo se mi, že jejich strach ještě vzrostl.

„O co jde?" zeptal jsem se netrpělivě.

„O mne," odpověděl Ralemberg. „Narodil jsem se v Bretani. Byla to nezávislá provincie, dokud nezemřel vévoda Francis, zanechávaje po sobě dceru Annu jako jedinou dědičku. Provdali ji za Karla VIII, krále Francie, a Bretaň byla pohlcena daleko větší Francií." Ralemberg se slabě usmál. „Otec současného anglického krále však svého času Bretani slibil, že Tudorovci budou vždy hájit její nezávislost." Pokrčil rameny. „Ukazuje se, že králové jsou lháři."

(To pro mě nebylo žádné překvapení. Starý Jindřich VII, otec Velkého vraha, se narodil jako skrblík a nenapravitelný lhář, který by nepoznal pravdu, ani kdyby mu skákala rovnou pod nosem. Mimochodem, Karel VIII., francouzský král, nebyl o nic lepší. Byl to zakrslý ohavný mizera, který se vrhal na každou dvorní dámu jako říjný pes. Prohlašoval se za nového Alexandra a prohlašoval, že se chce dozvědět víc o renesanci v sousedních zemí. Proto podnikl invazi do Itálie. Ten dobrák drancoval jedno město za druhým a chytil při té příležitosti syfilis. Bylo to vůbec poprvé, kdy se tato nemoc objevila v Evropě. Jeho vojáci se jí nakazili v okolí Neapole, a když jejich šance začaly klesat, stáhli se domů. Slyšeli jste, jak Karel zemřel? Údajně prý procházel temným pokojem a narazil hlavou do příborníku. Já znám jinou verzi. Setkal jsem se totiž s vrahem, který na tom příborníku seděl!)

„Bretaň se stala součástí Francie," pokračoval Ralemberg. „Bylo mi to tenkrát jedno. Šel jsem na pařížskou Sorbonnu, vstoupil jsem do královských služeb a do legie tajných agentů královské koruny zvaných *Lucifeři*, neboli Světlonoši. Tito muži se pohybovali ve stínu. Nejednali za denního světla, používali prohnané intriky, chytré lsti, tajné vraždy a podobné špinavé ďábelské triky. Stal se ze mě vyšší důstojník pod velením hlavního archanděla Vaubana."

Kousl se do rtu. „Archanděl se říkalo vůdci. Osobně ho jmenoval francouzský král. Přiznávám, že jsem se po jistou dobu účastnil jejich rejdů, ale pak začali v Bretani likvidovat buď přímo vraždami, nebo nespravedlivými soudy každého, kdo oponoval francouzské koruně. Jednou z obětí byl můj vlastní bratr, který vedl odboj v okolí Nantes." Zadíval se na své roztažené prsty. „Myslím," zašeptal, „že toto mne přivedlo k rozumu. Začal jsem vidět ten spolek v pravém světle. Uprchl jsem od nich a přidal se ke vzbouřencům v Bretani." Zadíval se na kapitána. „De Macon byl také jedním z nás. Když byl odboj poražen, prchl jsem s veškerým majetkem, který jsem měl."

Ralemberg se na mě upřeně zadíval. „Co je s vámi, Rogere? Myslel jsem si, že řeknete, že tady jsme v Anglii a *Lucifeři* tu nemají žádnou moc."

„Setkal jsem se s nimi," odpověděl jsem a slyšel tichý povzdech madame Ralembergové, když jsem jim stručně pověděl, jak jsem byl na ulici přepaden a jak se najednou objevili tajemní zachránci.

„Proč jste nám o tom neřekl?" vyštěkl na mě Ralemberg.

„Myslel jsem si, že jde o konkurenční společnost, o osobní nepřátele. Hrozby," pokračoval jsem, „mne nezastraší. Ale máte pravdu, monsieur, tady jsme v Anglii a žádní *Luciferové* tu nemají skutečnou moc."

„Ti jsou všude," odpověděl de Macon. „Proč si myslíte, že monsieur Ralemberg potřeboval vaše stříbro a zlato? Nebyl jste jediný, koho přilákal zájem o jeho obchodování. Ale *Lucifeři* ty ostatní zastrašili."

„To je divné," řekl jsem zadumaně.

„Co je divné?"

„Monsieur, než jsem se s vámi setkal u Svatého Pavla, našel jsem jeden z vašich letáčků ve svém pokoji u Zlatého Turka. Myslíte, že ho tam mohli dát oni?"

„Nevím, je to divné," zašeptal Ralemberg. „A říkal jste, že je někdo jiný zahnal?"

Přikývl jsem a nesměle jsem se usmál.

„Musíte mít velmi mocné ochránce, pane Shallote."

„Jak to myslíte?"

„Vám vyhrožovali, ale zřejmě je odstrašil někdo, kdo je ještě mocnější."

Zamrazilo mě. Měl jsem velice nepříjemný pocit, že moje cesta do Londýna a mé setkání s tímto Francouzem bylo předem pečlivě připraveno kardinálem Wolseym a jeho černým společníkem, doktorem Agrippou. Nechal mě snad proto Benjamin odejít? Byl to důvod, proč jsem našel v pokoji ten kousek papíru? Vrátil jsem se v myšlenkách nazpět. Všechno šlo tak hladce. Psal jsem Benjaminovi, vychloubal se, jaký král obchodníků se ze mne stal, a ono to všechno bylo zosnované! Zmínil jsem se sice o Benjaminovi Ralembergovým, ale neřekl jim nic o jeho nejbližším příbuzném, mocném kardinálovi.

„Monsieur," vyštěkl jsem, „slyšel jste o mně, než jsme se setkali?"

Ralemberg zavrtěl hlavou. „Ne," odpověděl. „Jediné, co vím, je, že všichni ostatní, kteří se ke mně přiblížili, byli varováni. Nejprve jsem si myslel, že je to práce *Luciferů,* ale v jednomu případě jsem si jist, že zasáhl anglický dvůr."

„Proč?" zeptal jsem se.

„Jak to myslíte - proč?"

„Proč o vás má anglický dvůr zájem?"

Ralemberg se usmál a pomalu smetal konečky prstů drobky se stolu. Ostatní seděli strnule jako sochy a upřeně se na mne dívali. Jsem si jist, že de Macon měl ruku na své dýce, a já si uvědomil, že podle toho, co vědí, pro ně mohu být klidně členem onoho tajného spolku. Proto tady byl de Macon, pro případ, že by se něco semlelo.

„Přijal jsem vás, Rogere," řekl Ralemberg, „protože jste se mi líbil. Měl jsem však podezření, že máte vlivné ochránce. Někoho vysoce postaveného u královského dvora." Olízl si rty. „Bylo mi poskytnuto útočiště v Anglii za to, že já jsem poskytl informace o *Luciferech."* Pokrčil rameny. „Znáte to, obvyklé věci: jména, místa, agenty, šifry a dopisy. Řekl jsem jim vše kromě jedné věci, kterou chtěl kardinál vědět.

„A to?"

„*Luciferi* mají svého špeha, velmi vysoce postaveného na anglickém dvoře, a ten poskytuje Francouzům informace o plánech Jindři-

cha VIII. proti Francii ještě předtím, než jsou tyto plány vůbec uskutečněny. Kardinál Wolsey si myslel, že znám jeho jméno."

„A znáte?"

„Ne, vím jen to, že mu *Luciferové* říkají Raphael, ale to už Wolsey věděl."

„Řekl jste mu?"

„Ano." Ralemberg se slabě usmál. „Máte pravdu, Rogere, může to být i žena. Jediné, co vím, je, že si říká Raphael."

„Ale Wolsey," naléhal jsem, „a *Luciferové* si myslí, že znáte Raphaelovu totožnost?"

Přikývl.

„Tak proč vás *Luciferové* prostě nezavraždí?"

„Milý Rogere, v Londýně jsou špioni pracující v papežových službách, ve službách benátského dóžete, římského císaře, Ferdinanda Aragonského... a totéž platí o každém hlavním městě v Evropě. Jsou jako paraziti. Jsou zde tolerováni, protože Francie toleruje anglické agenty v Paříži, ale jejich jednání má jisté meze - do očí bijící vraždy je přesahují. A navíc, dokud si Angličané myslí, že znám jméno jejich zrádce, zajistí mi bezpečnost."

Opřel jsem se do opěradla a studoval Agnesinu bledou tvář. Usmál jsem se na ni, abych skryl vlastní úzkost. Řídí Wolsey s doktorem Agrippou do jisté míry mé kroky? To mne zajímalo. Myslí si, že rozvážu Ralembergovi jazyk nebo osvěžím jeho paměť?

„A proč mi to všechno říkáte až teď?" řekl jsem vyčítavě.

„Dnes odpoledne," promluvil de Macon, „nám dali *Lucifeři* pocítit svou přítomnost."

Ralemberg vytáhl zpod kabátce malý plátěný balíček. Když ho rozbalil, ležela uvnitř svíce z bílého včelího vosku ozdobená reliéfem - francouzskou lilií. Vzal jsem ji do ruky a se zájmem si ji prohlížel. Byla úplně stejná jako ta, kterou mi vtiskli do ruky při přepadení. Vypadala tak nevinně, tak čistě, a přitom pro Ralembergovy znamenala hrozbu a pro mne byla začátkem nekonečných strastí.

„Musíte být opatrný," zašeptal de Macon.

Ovšem Shallot to zlehčil. Žertoval jsem a dobíral si je tak dlouho, dokud z nich ta tíseň alespoň částečně neopadla. *Luciferové* mě nezajímali. Benjaminův strýc nás ochrání! Jevil jsem daleko větší zájem o

to, zda se se mnou Agnes půjde projít do zahrady, a snažil se všemožně rozptýlit Ralembergovu úzkost.

Na druhý den de Macon vyplul. Napsal jsem krátký dopis Benjaminovi, ve kterém jsem se vychloubal, jaký jsem obchodník, ale současně jsem se ho ptal, zda mu jeho strýc v poslední době nepsal. Napsal jsem ten dopis tak, aby to působilo dojmem, že je všechno v nejlepším pořádku, a myslel jsem si, že také je. (Musím udělat krátkou přestávku. Slyším kaplana, jak se hihňá, ten hnusný padouch. Mumlá si, že můj úspěch je stejná iluze jako úspěch Dicka Whittingtona, jenž se stal primátorem Londýna před padesáti lety. Čemu se ten hlupák směje? Copak nemohlo starého Shallota potkat někdy také štěstí? Oh ne, ten malý mizera by raději viděl svého patrona, svého velkorysého pána pronásledovaného, bitého a hladovějícího hnít ve vězení nebo čelit násilí a teroru, jež mnohdy učiní z člověka chovance blázince. Nuže, ten mizera mizerný se nemusí bát, užije si toho všeho dost, než tato krvavá historka skončí.) Čtyři dny poté, co mi Ralembergovi řekli o *Luciferech,* jsem popíjel sám u Zlatého Turka. Můj partner mi sdělil, že má nějaké soukromé záležitosti, které by chtěl vyřídit. Pokrčil jsem tedy rameny a nechal ho o samotě. Není to divné, jak nevinně začíná v lidském životě období hrůzy a strachu? Připojila se ke mně skupina hráčů s pohárem kostek a vesele cinkajícími měšci. Ti statní darebáci mě chtěli oškubat stejně jako já je. Víno teklo proudem a hromádka stříbra na mé straně rostla. Krev se mi rozproudila v žilách a můj obvykle jasný rozum otupěl. Mladí mužové, kteří čtete tyto řádky, poslechněte rady starého Shallota! Za prvé, nikdy současně nepijte a nehřejte v kostky, za druhé, nikdy nepijte a nehrejte v kostky s cizinci, za třetí, propadnete-li pokušení, jako jsem tehdy propadl já, zjistěte si, odkud pochází víno, které pijete. Tenkrát jsem se opil jako Dán. Hluk narůstal, před očima se mi míhaly plameny. Tančil jsem a zpíval jsem. Štědře jsem platil celé pomalu se vylidňující pivnici. Byl jsem pln radostného očekávání příštího dne, kdy zase uvidím Agnes. Nakonec jsem klesl do své židle a upadl do opileckého spánku. Ale ouvej, jaké probuzení! Cítil jsem se jako na konci dlouhého tunelu, kde mě někdo kope do nohou. Otevřel jsem oči, zamžoural do slunce a rozhlédl se kolem sebe.

„Ten bídák se probudil."

Skláněl se nade mnou prošedivělý, vousatý obličej. Odvrátil jsem oči. Nacházel jsem se v zahradě, šaty jsem měl mokré rosou. V hlavě mi bušilo bolestí, v ústech jsem měl odpornou pachuť a sucho. Byl jsem obklopen muži, z nichž někteří byli v brnění, a já poznal modré a hořčicově žluté uniformy londýnských biřiců. Pokoušel jsem se vstát, ale měl jsem svázané ruce. Táhli mě za nohy. Zápěstí jsem měl svázaná za zády, na krku železnou obruč a z ní visel dlouhý řetěz, který končil až u kotníků.

„Pro všechno na světě..." šeptal jsem.

Voják, jehož odporný obličej se nade mnou skláněl, mě uhodil přes ústa. Otočil jsem se a zvracel. Znovu jsem se rozhlédl kolem sebe. Byl jsem v zahradě Ralembergových, kde v rybníčku s kapry plavalo něco černobílého. Podíval jsem se na to blíž. Bylo to tělo Agnesina psa. Z prořízntého hrdla mu vytékala krev. V besídce, kde Ralembergovi tak rádi sedávali, byla čtyři těla, každé z nich přikryto špinavým lněným prostěradlem. Zahlédl jsem nohu, která vyčnívala zpod jednoho z nich.

„Probůh!" vykřikl jsem. „Co se stalo?"

Voják mě popadl za vlasy a táhl mě přes zahradu. Na jeho příkaz jeden z těch ostatních prostěradlo stáhl. Jak to mám popsat? Leželi tam manželé Ralembergovi s hrdly prořízntými od ucha k uchu. Z nich vytékala krev, která jim promáčela šaty. U Agnes to bylo jiné. Měla zlomený vaz, velmi odborně. Ležela tam, jako by spala, nádherné oči napůl otevřené. Vedle ní žalostná postava služky, kolem krku ještě provaz, kterým byla uškrcena. Zavyl jsem jako pes, začal se prát se svými vězniteli, dokud mi jeden z nich neuštědřil ránu do hlavy a já neupadl do bezvědomí.

Probudil jsem se v Little Ease, smrduté kobce plné krys, zaplavené odpadní vodou z londýnské kanalizace i splašky z vězení.

Musel jsem být napůl šílený. Fňukal jsem jako malé dítě, krčil se ve studené slizké tmě, dokud se mříž nade mnou neodsunula. Dozorce s tváří obludy mne přetáhl bičem, než ke mně spustil vědro smrduté vody a mouchami pokrytý talíř zkaženého masa. Byl jsem nemilosrdně postaven tváří v tvář tragédii. Agnes už nebyla. Všichni Ralembergovi byli mrtví, a protože jsem měl na kabátci tmavohnědé krvavé skvrny, byl jsem považován za vraha. Ti muži u Zlatého Tur-

ka mne opili úmyslně. Dali mi do vína drogu a potom mne přenesli do zahrady plné děsu.

Měl jsem strach. Krčil jsem se a třásl zimou, dokud mě neodvlekli a nehodili do velké klece na křiklavě pomalované káře, na které mě vezli dolů kolem jatek a Westchepe směrem k policejnímu soudu na londýnské radnici. Dál mne dozorci vlekli a prostrkali hlavní branou do dlouhého, temného a zatuchlého průchodu k hlavní soudní síni, kde mě přivázali k přepážce. Seděli tam tři soudcové před čtvercovým stolem obklopeným úředníky. Chtělo se mi zvracet nebo omdlít. Jen hrůza z toho, co se stalo a co se ještě může stát, mne držela při vědomí.

Úředník předčítal obvinění.

„...že se dopustil odporné vraždy a spáchal ten nejstrašnější zločin..." atd., atd.

Vrátilo se mi plné vědomí. Cítil jsem stín oprátky, a tím víc jsem si začal uvědomovat nebezpečnost své situace. Všechno, co jsem měl u Zlatého Turka, už touhle dobou bylo asi pryč. Ten padouch majitel nebyl jediný, kdo se nedíval darovanému koni na zuby. Byl jsem bez peněz a bez ochránce. De Macon byl na moři, žádat o pomoc Wolseyho by trvalo týdny a můj pán a učitel byl pohroužen do své dobročinné práce v Ipswichi. Kdo tedy promluví ve prospěch starého Shallota? Nikdo, jen on sám. Prohlásil jsem se tedy za nevinného a ujal se vlastní obhajoby: Byl jsem Ralembergův obchodní partner a neměl jsem proti němu žádné výhrady. Obdivoval jsem jeho rodinu a miloval jsem jeho dceru. Ale byli tu jiní, zdůraznil jsem, kteří si mohli přát Ralembergovu smrt, a já se stal jejich politováníhodnou obětí. Hlavní soudce s tváří starého vola a tvrdýma očima lasice mne vyslechl. Jeho dva kolegové se však ušklíba-li, když jsem se zmínil o mocném kardinálovi, státních záležitostech a nakonec i o *Luciferech.* Ano, teprve tehdy jsem poznal, že *Luciferové* jsou ti darebáci, kteří se dopustili onoho odporného zločinu. Rozhodli se zasáhnout jen v případě, že mi Ralemberg něco řekl. Když zjistili, že se tak stalo, popravili ho i s celou rodinou a namočili mne do toho. Já jsem to měl odnést. Kde byli a jsou, říkal jsem si, ti mí zatracení ochránci?

Nicméně jsem měl nepatrnou naději. Hlavní soudce se na mne pozorně díval, když žalobce, váhavý soudní úředník, nedokázal, že

jsem měl jakýkoliv důvod Ralemberga zavraždit,a nebyl schopen předložit jakýkoliv motiv tohoto zločinu. Žalobce připustil, že se při prohlídce domu našly smlouvy mezi mnou, Ralembergem a de Maconem a také moje milostné dopisy slečně Agnes. Žaloba dospěla do mrtvého bodu. Odešel jsem od Zlatého Turka, abych spáchal vraždu, nebo jsem říkal pravdu v tom, že jsem byl omámen drogou a odvlečen do Ralembergovy zahrady až poté, co byly ty odporné vraždy spáchány? Nejvyšší soudce se k tomu neustále vracel a žalobce nebyl schopen zodpovědět jeho otázky. Ale stejně tak jsem nebyl já schopen prokázat svou nevinu.

Byl jsem uvržen do žaláře pod londýnskou radnicí, zatímco vyšetřovatelé byli vysláni ke Zlatému Turkovi, aby tam pátrali dál. Soudce také nařídil pátrání po de Maconově lodi.

Uvrhli mne znovu do studené kamenné kobky pod radnicí, kterou jsem sdílel se dvěma nejtlustšími krysami, jaké jsem kdy viděl. Dlouhé, černé, tlusté potvory s červenýma očkama, která se na mě dívala, jako bych byl jejich další chod. Křičel jsem a rachotil řetězy. Potvory se líně odvrátily, jako by mi chtěly dát najevo, že si nakonec na mně stejně pochutnají. Později odpoledne se vrátili zřízenci a odvlekli mě před tribunál. Lasiččí oči se na mě dívaly, jako by se jejich majitel odtud celou dobu nehnul, ale ti druzí dva pokrytci museli výtečně poobědvat, protože líně a ospale seděli ve svých židlích s vysokými opěradly. Soud probíhal v klidu až na skřípění brků soudních zapisovatelů sedících kolem stolu potaženého zeleným suknem.

„Pane Shallote," zdálo se mi, že oči nejvyššího soudce se usmívají, „vyptávali jsme se u Zlatého Turka." Úsměv na jeho dlouhé tváři pohasl. „Majitel si nevzpomíná, že by vás viděl tu noc, kdy jste tam údajně hýřil."

„Prolhaný ničema!" vzkypěl jsem hněvem.

Jeden z mých strážců mne uhodil přes ústa.

„Pane Shallote," napomenul mne nejvyšší soudce, „mírněte se ve výrazech!"

„Jinak co?" zařval jsem. „Pověsíte mě? Stejně mě pověsíte za vraždy, které jsem nikdy nespáchal, tak co!"Dostal jsem pořádný dloubanec mezi žebra. „A co de Maconova loď?" zasténal jsem.

„Další nepříjemná zpráva, obávám se, pane Shallote. Pan de Macon vám už vaši výpověď nepotvrdí. Jeho loď byla zajata a potopena francouzskými korzáry."

Tak, a bylo to.

Shallot bude viset.

Soudce si nasadil černý čepec, takový ten hedvábný tří-rohý klobouk, a zřízenec, který stál za ním, pronášel zvučným hlasem a se svatouškovským výrazem ve tváři znění obžaloby.

„Rogere Shallote," zahřměl poté hlas soudce," shledáváme vás vinným z hrůzných vražd, a proto si musíte odpykat plnou výši trestu podle zákona. Budete odveden tam, odkud jste přišel, a v čase určeném soudem budete pověšen za hrdlo, dokud nezemřete."

Přemýšlel jsem o všem možném: mám se modlit, prosit, smát, škemrat, pokusit se o útěk? Starý Shallot býval ochoten udělat cokoli, když se ocitl v koutě.

„Počkejte!" ozval se dívčí hlas z opačného konce soudní síně. Obrátil jsem se a uviděl svou spasitelku, děvečku s tmavými vlnitými vlasy z krčmy od Zlatého Turka. Vedle ní poloblbého podkoního, kterého táhla za ruku a razila si cestu mezi strážemi.

„Co je?" hřímal soudce.

„Důkaz!" vykřikl jsem. „Pane, musíte ji vyslechnout!"

Musím tomu starému ničemovi přiznat, co si zaslouží. Byl to spravedlivý člověk. Myslím, že cítil, že v mém případě něco nehraje. Přizval děvečku na lavici svědků. Složila přísahu a vypověděla, že mě viděla opilého. Podkoní, jemuž nebylo téměř rozumět, mumlal, že tu noc, kdy došlo k těm vraždám, mne někdo tuhého jako špalek vyvlekl ven z krčmy do rukou neznámých cizinců, čekajících na dvoře. Soudce se s pohledem upřeným do stropu zeptal, proč si na to nevzpomněl majitel krčmy. Dívka pokrčila rameny a zamumlala něco o tom, že měl moc práce. Ale koho by to zajímalo? Byl jsem volný! Bez peněz, zbitý, hladový, zbědovaný, ale volný! Stráže mě odvedly. Děvečka na mě čekala na ulici a přitiskla se ke mně.„Musela jsem přijít, pane. Jste sice ničema, ale nikdy byste nikoho nezabil."

„Viděla jsi někoho z těch lidí?" zeptal jsem se.

Usmála se a zavrtěla hlavou. „Byla jsem nahoře se zákazníkem."

„Ty ses dopustila kvůli mně křivé přísahy?"

„Ano."

„Proč?"

„Rozesmál jste mě."

„A co moje věci?" zeptal jsem se.

„Všechny pryč. Majitel je sebral."

„Já toho bídáka zabiju!"

„Ne, nezabijete," zašeptala. „On už je mrtvý. Našli ho s prořízntým hrdlem v kůlně."

„Víš o tom něco víc?"

„Poblíž krčmy viděli muže mluvící francouzsky. Raději se tam nevracejte," dodala. „Tady, vezměte si toto." Vtiskla mi do ruky hadřík se třemi proužky sušeného masa. Pak se postavila na špičky, políbila mě a zmizela.

Už nikdy jsem ji neviděl. O několik měsíců později jsem prohledal celý Londýn, ale nenašel jsem ji. Byla to jedna z nejlaskavějších osob, jaké jsem kdy potkal. Měla tu nejněžnější duši a nejkrásnější zadeček, jaký jsem kdy držel v dlaních. Dovolte starému Shallotovi, aby vám něco řekl: Máte-li skutečné problémy, pomohou vám ženy. Většina mužů jsou zbabělci. Rádi se předvádějí, jako pávi natřásají svá ocasní péra, ale to je všechno jen póza, maska a uvnitř nic.

Tak se stalo, že jsem se potuloval Londýnem bez jediného penny. Jako ten muž, o němž se píše v evangeliu, jsem byl příliš hrdý na to, abych se vrátil domů, tak jsem začal žebrat a rval se o místo s ostatními vyděděnci ve špinavých uličkách a ulicích Whitechapelu, Alsatie a dokonce i za Londýnským mostem mezi hampejzy v Southwarku. Vrátil jsem se do domu Ralembergových, ale byl uzavřený a zapečetěný jako hrobka, a tak jsem zase odešel.

Ale nechápejte mě špatně. Truchlil jsem opravdu moc a truchlím ještě i dnes. Kdybyste sešli do mého tajného kabinetu a podívali se do jedné z truhel, našli byste v ní usušenou květinu, zvadlou růži, teď už víc černou než žlutou, ale když k ní povoním a zavřu oči (jak jsem to udělal včera v noci), ocitnu se opět v Ralembergově zahradě, cítím se volný a vzduch je naplněn sladkou vůní květů. Čekám na Agnes, a když se opravdu zasním, objeví se přede mnou a zůstane. Oh, pak jsem zase mladý a tak zamilovaný, jak jsem byl jen málokdy ve svém životě. Otevřu oči a přemýšlím o svém bohatství. Přísahám před Bo-

hem, že bych se ho rád vzdal, všeho, jen abych ji ještě mohl vidět a dotknout se jí. Kriste Ježíši, copak nikdo nezapláče nad starým Shallotem?

Přísahal jsem pomstu, ale věřte mi, pomsta je pokrm, který je lépe servírovat studený, a já tušil v hloubi duše, že se jednoho dne s *Lucifery* smířím. Ale v té době jsem měl jedinou starost - abych přežil. Mohl jsem se vrátit do Ipswiche, ale nechtěl jsem tam přijít jako žebrák. Třetího dne poté, co jsem nabyl svobody, jsem ukradl pár drobných a poslal zprávu svému pánovi. Nechal jsem to napsat písaře u Svatého Pavla, pak jsem stál u Aldgate a podplatil královského posla, opírajícího se o bílou maršálskou hůl, oblečeného v královský zlatomodrý plášť, aby cestou do King's Lynn odevzdal můj vzkaz panu Daunbeymu. Myslím, že jsem mohl svého pána prostě poprosit o pomoc, ale Shallot má svou hrdost. Bůh ví jak, ale stalo se. O den později mě najednou potkala Štěstěna. Podařilo se mi ukrást u řezníka nějaké oblečení, pověšené v komoře, ale pak pro změnu přišla smůla.

Byl jsem poblíž nemocnice u svatého Antonína mezi Biskupskou branou a Bread Street a právě jsem chtěl komusi vyfouknout peněženku, když mě někdo chytil za ruku. Byl to zlatník Waller a chtěl po mně zpátky své peníze. Byl jsem sice špinavý a neoholený, ale poznal mne. Znovu jsem skončil v žaláři, tentokrát pro dlužníky v ulici Fleet. Špinavé, zchátralé místo s úzkými chodbami, okny úzkými jako rty skrblíků, páchnoucí městskými odpadky. Byl jsem tam ještě toho rána, kdy přišel můj pán a vysvobodil mě.

Dověděl jsem se o tom, když mne mohutný žalářník táhl z cely nahoru do klíčníkovy boudy. Tam na mne, sedě na židli, čekal Benjamin. Podíval se na mě, usmál se a dal klíčníkovi pár mincí, aby mi zašel pro jídlo a víno. Seděl jsem tam dobrou hodinu, cpal se a přitom mu vyprávěl do všech podrobností, co se stalo. Benjamin poslouchal a - to jsem na něm měl nejraději - nesoudil a neodsuzoval. Jako vždycky.

„Dostal jsem tvůj dopis," řekl. „Vydal jsem se navštívit Johannu do Syonu a vyptával jsem se na tebe. Co naše zlato?"

„Všechno pryč, pane."

Benjamin se usmál. „Nevadí. Koně stojí připraveni. Strýc si přeje, abychom za ním přijeli do Hampton Courtu."

To mne vyděsilo. Kdykoli Benjaminův strýc, lord Wolsey, zasáhl do našich záležitostí, znamenalo to nepříjemnosti. Nebál jsem se Wolseyho. Byl jen synem řezníka z Ipswiche, který se vyšvihl tak vysoko, že se stal nejvyšším kancléřem a hlavou církve v Anglii. Ve skutečnosti jsem ho vždycky obdivoval a myslím, že mě měl docela rád, protože, jak už jsem řekl, darebák darebáka pozná. Přišel čas, kdy jsem se stal Wolseyho přítelem, jenž jako jediný stál při něm, když ztratil svou moc, ležel v posteli a sípavě vyprávěl o svém životě a proklínal krále, který se proti němu obrátil. Nebál jsem se ani Wolseyova důvěrníka, doktora Agrippy, černého mága s tváří cherubína a podivným parfémem, jehož vůně ho všude provázela.

Ne, to, co mne skutečně děsilo a měnilo mi vnitřnosti ve vodu, bylo pomyšlení na tu krutou bestii, které Wolsey sloužil, Jindřicha VIII., z boží vůle krále Anglie, Irska a Francie. Toho tlustého, nabubřelého, zrádného padoucha s prasečíma očkama, který zničil ty nejlepší muže jen proto, že se chtěl dostat mezi nohy Anně Boleynové, a když se mu to povedlo, nevěděl si s tím rady. Velký vrah mě skutečně děsil. Někteří muži zabíjejí proto, že musí, ale Jindřich si vážně myslel, že je Bůh a má moc i právo rozhodovat o životě a smrti.

Dovolte mi uvést příklad. Když zničil kláštery a sever země zachvátily vzpoury pod vedením Roberta Askea (povím vám o něm později, to byla vskutku krvavá doba), vzbouřenec poslal k Jindřichovi posly, aby jednali o jeho požadavcích. Na oplátku vyslal Jindřich svého herolda Rouge Croixe. Ten ubohý bastard se dopustil toho omylu, že se před vůdcem vzbouřenců sklonil, a když se potom vrátil do Londýna, Jindřich ho nechal natahovat na skřipci, rozčtvrtit, nechal mu rozpárat břicho a uřezat koule. Jen proto, že ten chudák udělal chybu! Ted už víte, proč jsem se ho bál. Ne, to bych lhal, nebál jsem se ho, jen jsem z něho měl hrůzu.

KAPITOLA 3

Já a můj pán jsme opustili Londýn. Převlékl jsem se a vykoupal v krčmě, kde se ubytoval můj pán, ulici Great Mary Axe poblíž Biskupské brány. (Mimochodem, nezapomněl jsem na Wallera. Koupil jsem láhev speciálního vína. Do poloviny jsem ji vylil a doplnil její obsah koňskou močí a znovu láhev zazátkoval. Pak jsem ji poslal Wallerovi a doufal, že ten skrblík vychutná každou kapku!) Za dva dny jsme dorazili do Kingstonu a zanechavše své koně v krčmě U Robina Hooda, sami jsme na lodi vypluli do Hampton Courtu. Básník Cavendish popsal nový palác jako ráj na zemi a mě to napadlo, hned jak jsem nad stromy spatřil jeho věže a kupole. Wolsye koupil panství od johanitů, srovnal staré sídlo se zemí a povolal řemeslníky z celé Evropy. Ti mu postavili palác, který bral dech svou bohatou krásou.

Dostalo se nám ubytování ve strážním domku a stali jsme se prakticky vězni do té doby, než král s celým dvorem i kardinál dorazili na panství. Palác se hemžil dvořany oblečenými buď v livrejích se zlatými iniciálami T.C. (Thomas Cardinalis), nebo do purpuru krále Jindřicha. Dvoukolové kočáry plné vzácného zboží byly vykládány na nádvoří. Podkoní, štolbové a podkováři po sobě pokřikovali a plnili dvůr svým halasem. Komoří s bílými holemi na znamení svého úřadu vykřikovali rozkazy, dokud se král a Jeho Eminence kardinál neubytovali ve svých komnatách a prostý lid nebyl vykázán z chodeb a galerií.

Wolsey nikdy neměl rád prosté lidi. Hrabě z Shrewsbury mi jednou řekl, že když se kardinál šel projít do parku, nestrpěl nikoho na dostřel luku. Benjamin, jeho nejoblíbenější synovec, byl výjimkou, a tak nás večer po svém příjezdu Wolsey pozval do svých soukromých komnat. Vedli nás po černobíle dlážděných chodbách, četnými audienčními sály, které byly všechny velmiprostorné a na jejichž stěnách visely tapisérie, které si Wolsey přivezl z ciziny. Nebyly to jen malé kousky. Některé z nich byly pět či šest yardů široké a osm yardů vysoké a znázorňovaly výjevy z bible či náměty z Petrarcovy milostné poezie.

Byli jsme uvedeni do malého kabinetu s honosným nábytkem. Všiml jsem si s pobavením, že tapiserie, které tu visí, zobrazují sedm smrtelných hříchů. Pochopitelně jsem byl okouzlen smyslností mladé dívky s dlouhými zlatými vlasy, s prsy jako zralé melouny a s dlouhýma štíhlýma nohama. (Vsadím se, že sám Wolsey se na ni díval také, protože ho tělesná hříšnost přitahovala. Víte, že měl milenku? Malou tlustou a zavalitou ženušku, kterou však zbožňoval stejně jako nemanželské děti, které mu porodila.) Očekával nás, malou čepičku posunutou na svých černých mastných vlasech dozadu. Vypadal jako mocný král, snědý ve tváři jako Ital, plné smyslné rty, skobovitý nos a jiskrné černé oči. Byl oděn do purpurového hedvábí a atlasu lemovaného zlatem. Na nohou měl purpurové vlněné punčochy. Vedle sebe měl položený kardinálský klobouk s plochou střechou.

Pochopitelně, můj pán se uklonil a já ho musel napodobit, ale v duchu jsem si s tajným úsměvem připomínal, že je Wolsey obyčejný člověk, o nic lepší než já. Podlaha byla z leštěného cedrového dřeva a já závistivě hleděl na židle potažené červeným sametem a ozdobené stříbrnými střapci: Wolsey ho osobní monogram T.C. byl všude, někdy dokonce stopu vysoký a vyšívaný zlatem. Vzduch byl mírně cítit kadidlem a samozřejmě tou cizokrajnou vůní povadlých květin, která vždy provázela postavu oděnou v černém, sedící po Wolseyho boku: doktora Agrippu, nejvyššího praktika černé magie, i když spíše připomínal bratra Tučka v lidové pantomimě o Robinu Hoodovi.

Agrippův obličej byl kulatý, andělsky nevinný, rysy něžné a jemné, jako mívají děti, až na černé pichlavé oči a výraz sarkastického pobavení, jímž hleděl na vše kolem sebe. Divný člověk, říkal jsem si. Někteří říkají, že si ho Wolsey najal na obranu proti ostatním čarodějům a kouzelníkům. Nikdo nevěděl, odkud přišel. Měl jsem se před ním na pozoru, i když se ke mně choval vždy laskavě. Jednou mi řekl, abych se nebál, protože moje smrt je ještě daleko a přijde ke mně způsobem, jakého bych se nikdy nenadál.

(Vidím, že kaplan se zase hihňá, když hovořím o svém strachu. Vím, že tajní agenti i spolky po mně ještě stále jdou. Dal jsem přísné instrukce svým lokajům, že kdybych zemřel za podivných okolností, ať neprodleně pověsí kaplana. No, výborně, hned mu to zahnalo úsměv z toho jeho samolibého ksichtu!)

Ale vraťme se k Wolseymu. Pojídal sladkosti ze stříbrné misky, zatímco Benjamin a já jsme před ním klečeli. Nedbal naší přítomnosti, nepřestal se cpát a přitom se na nás netečně díval. Pokradmu jsem se díval přes řasy vzhůru a zachytil jsem Agrippův pohled. Usmál se a zamrkal na mě a hned potom se zadíval na prsten s drahým kamenem nedefinovatelné barvy na své pravé ruce. Agrippa tvrdil, že ho používá proto, aby se ujistil, že ve víně není jed. I když já si myslím, že Agrippa byl nesmrtelný. Věřím, že byl Věčný Žid odsouzený k věčnému životu.

Wolsey dojedl sladkosti a vyzval nás, abychom si sedli.

Kupodivu se přitom obrátil nejdříve na mne.

„Tak co, Shallote, ty ses setkal s *Lucifery!* Neříkals, že jsou to ničemové?"

„Mohl jste mne chránit!" odpověděl jsem s hořkostí.

„Oh, to jsme také učinili. Nevzpomínáš si, v té ulici?"

„A co před soudem?"

„Nebyli by tě pověsili. Býval bys dostal milost. Ta děvečka z krčmy přišla na zásah Štěstěny - ale ty pak jdeš a přivedeš sám sebe do záhuby!"

„To vše bylo předem připraveno, že?" pokračoval jsem vyčítavě. „To vy jste zařídil, aby Ralemberg dostal obchodní živnost. To vy jste nechal přinést do mého pokoje jeho nabídku. *Luciferové* od něho zaháněli sponzory a totéž jste dělal i vy - dokud jsem nepřijel."

Wolsey se usmál a vytáhl kapesníček se zlatým okrajem, aby si utřel nos. Byl v dobrém rozmaru, jinak by se mnou takhle nemluvil.„Mohl jste Ralembergovy zachránit," dodal jsem.

Tvář mu ztvrdla. „Pokusili jsme se o to. Ralemberg byl velice užitečný. Ale *Luciferové* poslali své provokatéry."

„A de Maconova loď?" zeptal jsem se.

Wolsey pokrčil rameny. „Válečné štěstí, pane Shallote. Kdyby byl Ralemberg hovornější, nemuselo ho potkat takové neštěstí." Viděl můj zlostný pohled, kterým jsem loupl po Benjaminovi. „Můj synovec s tím nemá naprosto nic společného, ujišťuji vás."

„Avšak nyní je tato cesta uzavřena," vložil se do hovoru Agrippa.

„Jaká cesta?" otázal jsem se.

„Ale no tak, Rogere. *K Luciferům,* Vaubanovi, pěti *archandělům,* Raphaelovi!"

Musel mi vyčíst z tváře, že vím, o čem mluví. Wolsey si pohrával se zlatým řetězem na krku a otcovsky se usmíval na Agrippu, jako by byl jeho nejmilejším synem. Černá kočka s obojkem vykládaným drahokamy se vynořila zpoza závěsu, tiše se rozběhla k Agrippovi, pružně jako tanečnice, a skočila mu do náručí. Agrippa ji něžně pohladil. (Víte, on neustále nosil na rukou kožené černé rukavice. Viděl jsem jen jedenkrát jeho levou ruku bez rukavice. Na dlani měl obrácený kříž a Osiridino oko a na hřbetu krvavě červený pentagram. Ti z vás, kteří se vyznají v černé magii, jistě budou vědět, že to znamenalo, že Agrippa byl jedním z nejvyšších zasvěcenců.) Ale dost o tom. Toho slunného večera v Hampton Courtu Agrippa seděl a povídal si s námi jako nějaký benevolentní strýček.

„Přejděme k věci," řekl hbitě.

„Ano," souhlasil Benjamin, který tu až dosud seděl beze slova. „Strýčku, jestli pro nás máte úkol, prosím, sdělte nám, jaký. Pan Shallot a já jsme přísahali, že vám budeme věrni v míru i ve válce." Benjamin citoval tuto poslední větu ze smlouvy, kterou s Wolseym uzavřel. „Strýčku, musíte nám víc věřit!"

Wolseyho tvrdé oči změkly, když se zadíval na Benjamina. Pár vteřin ten politik s kamennou tváří vypadal laskavě a já si znovu uvědomil, že kromě jeho milenky je Benjamin jedním z velmi mála lidí, které Wolsey miluje. Kardinál se otočil a pohladil Agrippovu kočku. „Můj synovec má pravdu," řekl měkce. „Popíši vám váš úkol."

Agrippa povstal a položil přitom kočku opatrně na zem. Postavil se za kardinálovu židli a opřel se jednou rukou o pozlacené opěradlo. „Náš vznešený král," začal, „si nyní přeje podrobit si Francii. To se mu může podařit uzavřením spojenectví s císařem Karlem V. a s Habsburky, kteří vládnou Nizozemí a Španělsku. Chceme obklíčit Francii a dobýt ji stejně, jako vojsko obklíčí hrad. Naneštěstí Francouzi znají každý náš krok dřív, než ho učiníme. Máme své špiony v Paříži a francouzští *Luciferi* jsou v Londýně. Rozdíl je v tom, že *Luciferi* mají někoho, kdo jim vyzrazuje každý náš krok, přímo u dvora. Teď se věci pohnuly kupředu. Anglický velvyslanec ve Francii má

rezidenci v Rue des Medeans, ale časně zjara se přestěhoval do malého zámečku mimo Paříž, do zámku Maubisson.

V zámečku je dosti značný počet našich státních úředníků: Sir John Dacourt, náš velvyslanec, jeho hlavní tajemník Walter Peckle, doktor Thomas Throgmorton, lékař. Dále Michael Millet, osobní tajemník a písař sira Johna Dacourta, a člověk, který zodpovídá, či spíše zodpovídal, za naše agenty, Giles Falconer. Už víme, že v Anglii či ve Francii je špion, který Francouzům prodává naše tajemství. Právě Falconer objevil jeho krycí jméno: Raphael."

„Jak?" zeptal se tiše Benjamin.

„Jeden z Falconerových agentů byl odhalen v Rue des Billets. Byl sice několikrát bodnut, ale než zemřel, stačil vlastní krví napsat na kus pergamenu jméno Raphael. Na Velikonoční pondělí " (asi před šesti týdny, hbitě jsem si spočítal), „ odešel Falconer do svého pokoje. Pozdě v noci ho jak Millet, tak Throgmorton slyšeli jít po schodech nahoru do jedné ze zámeckých věží. Millet vykoukl ze svého pokoje, Falconer měl v ruce pohár, usmíval se, ale nebyl opilý. Throgmorton slyšel, jak si zpívá. V úterý ráno byl Falconer nalezen se zlomeným vazem a rozbitou hlavou u paty věže."

„Mohl spadnout," řekl Benjamin.

„Vyloučeno. Věž má sice cimbuří, ale v mezerách jsou upevněny železné tyče tak, aby nikdo spadnout nemohl. Navíc je vrchol věže posypán jemným pískem, aby nikdo nemohl uklouznout. Throgmorton, který to místo hlídal poté, co bylo nalezeno Falconerovo tělo, nenašel žádné stopy po pádu či po další osobě, která by byla na věži s Falconerem."

„Mohla to být sebevražda?" zeptal jsem se.

„Pochybuji. Všichni z velvyslanectví se setkali s Falconerem to pondělí u večeře. Byl šťastný a spokojený jako vždycky. Falconer byl sice starý mládenec, ale miloval život. Měl rád svou práci a byl jedním z nejlepších lidí, jaké jsme kdy měli." Agrippovy oči ztvrdly. „Opravdu, byl to můj osobní přítel."

„Že by další zásah černé magie?" nadhodil jsem.

„Ne," vybafl, „Falconer byl zavražděn."

„Tím vínem?" zeptal jsem se. „Bylo otrávené?"

Agrippa se sladce usmál. „Zvažovali jsme tuto možnost, ale sir John Dacourt, čestný starý voják, byl s Falconerem v jeho pokoji, když otevíral láhev. Dacourt vypil číši stejného vína a nebylo mu nic."

„Kdo ho tedy mohl zavraždit?" zeptal jsem se.

„Kterýkoliv z těch čtyř. Vlastně," dodal, „na jednu osobu jsme zapomněli: na Richarda Waldegrava, kaplana."

„Chcete po nás, abychom se vydali do Paříže?" přerušil ho Benjamin.

„Ano, chceme, takže možná je načase, abyste se seznámili se svými spolucestujícími."

Wolsey zvedl stříbrný zvonec, ale Agrippa zvedl ruku.

„Pane kardinále, myslím, že váš synovec má další otázky."

Benjamin se zadíval na kardinála a pak na jeho důvěrníka.

„Doktore Agrippo," zeptal se, „když jsou přijata nějaká rozhodnutí týkající se Francie, jakým způsobem jsou tato rozhodnutí sdělována za hranice?"

„Státní tajná rada", začal Agrippa, „je rozdělena na kancléřství. Máme tedy kancléřství pro Itálii, kancléřství pro papeže, kancléřství pro Německo, Španělsko a také pro Francii.Pan kardinál předsedá všem, ale má k dispozici asistenty a několik úředníků. Ti se s Jeho Eminencí setkávají na tajných schůzkách, kde diskutují o různých záležitostech, a jak jste naznačil, jejich výsledkem jsou jistá rozhodnutí."

„A potom se stane co?"

„Na anglické velvyslanectví jsou odeslány šifrované dopisy, dosud to bylo do Rue des Medeans, nyní do Chateau de Maubisson. Tyto dopisy jsou zapečetěny pečetním prstenem samotného kardinála. Kardinálovu pečeť nelze zfalšovat."

„Jak to?"

„Protože, můj drahý synovče," vmísil se do toho medově Wolsey, „jen já vím, jak pečeť vypadá. Nikdo u toho není, když jsou tyto dopisy pečetěny, dokonce ani doktor Agrippa ne."

Zíral jsem na kardinála. Věřte nevěřte, viděl jsem v jeho vychytralých očích záblesk strachu a uvědomil jsem si, proč nás Jeho satanská Eminence tolik potřebuje. On byl arcibiskupem, královým minis-

terským předsedou, ale byl také kardinálem římskokatolické církve. Jestliže takové tajné zprávy byly pečetěny jen jím osobně, bylo jen otázkou času, než Wolseyho nepřátelé na dvoře i v parlamentě začnou ukazovat prstem jeho směrem.

„Co se stane potom?" zeptal se můj pán.

„Tajné dopisy jsou vloženy do zvláštního vaku, který je zapečetěn pečetí kancléřství. Dva poslové je odvezou do Paříže a osobně je předají velvyslanci."

„Stává se, že poslové vaky odkládají?"

„Nikdy. Mají je přikované k zápěstí řetězem."

„Stalo se někdy něco některému poslu?"

Agrippa sešpulil rty. „Jen jednou, mimo Paříž. Víte, že ve Francii jsou tajné spolky, venkované, kteří zastávají myšlenku rovnosti mezi lidmi a prosazují ji? Říkají si „Maillotinové".

(Nu, o těch jsem dobře věděl. Naposledy, když jsem byl v Paříži, zachránili mne od zmrznuti na ulici a před hladovými vlky.)

„Tihle Maillotinové zaútočili na posly a zabili je, ale královská stráž, která naštěstí byla poblíž, je dopadla. Vaky byly navráceny dle diplomatického protokolu a bylo shledáno, že nebyly otevřeny, ani s nimi nebylo manipulováno."

„Mohl by ten špion být v Anglii?"

„Máme podezření, že je ve Francii, na našem velvyslanectví."

„Proč?"

„Francouzi nevyzradí, co se dověděli, dokud pošta nedorazí na naše velvyslanectví."

„Co se s ní stane potom?"

„Hlavní dešifrátor, Walter Peckle, dopisy dešifruje a předá je velvyslanci."

Benjamin poklepával špičkou boty do měkkého koberce.

„A co ti poslové?" zeptal se.

„Jsou to profesionální kurýři. Dva jsou v Anglii a dva ve Francii. Často se na svých cestách křižují."

„A dva z nich byli zavražděni?"

„Ano, ale byli nahrazeni jinými," odpovědět Agrippa.

„Jsou to důvěryhodní muži?"

„Bezúhonní. Můžete si je prověřit, než opustíte Anglii. „A teď," Agrippa zvedl zvonec, „byste se už možná měli seznámit se svými spolucestujícími."

Stříbrný zvonec zacinkal. Do pokoje vklouzl jako stín sluha, oblečený v kardinálově livreji.

„Ah, ano," Wolsey povstal. „Sir Robert Clinton?"

„Je v přijímacím pokoji, Vaše Milosti."

„Přiveď ho sem!"

Clinton vstoupil. Byl to malý muž se stříbrošedými vlasy hladce sčesanými z čela a pečlivě upraveným knírkem i bradkou. Vypadal na to, čím byl, vojenský veterán s opálenou tváří, jasnýma očima, oblečený v tmavém kabátci a kalhotách, jehož jedinou ozdobou byly masivní stříbrné prsteny na každé ruce a zlatý kříž na krku. Za ním stál jeho písař, Ambrose Venner, mladík s prořídlými vlasy a tučnou živou tváří otylého učence. Agrippa je představil a nabídl jim židli, luskaje zároveň prsty na lokaje, aby přinesl víno a sladkosti.

„Sir Robert," začal Agrippa, „je vedoucím tajemníkem kanceláře francouzské Státní rady. Sire Roberte, Benjamin Daunbey a jeho pomocník, Roger Shallot."

Clinton se usmál a uklonil se nám. Choval se jako gentleman od dvora, dokonale ovládající diplomatické způsoby. Venner na nás vycenil své prořídlé zuby.

„Sire Roberte," pokračoval Agrippa, „pan Benjamin a jeho pomocník vás budou doprovázet. Pojedou do Maubissonu, aby tam vypátrali pravdu o Falconerově smrti a aby vám byli nápomocni při pátrání po Raphaelovi."

„Pane kardinále, doktore Agrippo." Clintonova tvář byla v tuto chvíli přísná. „Můj názor v této věci již znáte. Raphael může být zrovna tak i v Anglii. Mluvím za všechny své spolupracovníky na velvyslanectví v Paříži. Jsou loajální Jeho Veličenstvu."

„Ano, ano," přerušil ho Wolsey netrpělivě. „Ale my jsme zjistili, že Francouzi znají naše tajemství až poté, co jsou královské dopisy a memoranda předány našemu velvyslanectví v Paříži."

„Ano, ano, Eminence," bránil se Clinton, čímž odhalil napětí, které mezi nimi panovalo. „A znáte rovněž můj názor i na tuto věc. Jeho Výsost by měl přestat tyto dopisy posílat."

„Sire Roberte," vmísil se jemně Agrippa, „o tom jsme už hovořili. Nebude-li naše velvyslanectví ve Francii moci tyto dopisy přijímat, pak se záležitosti Jeho Výsosti dostanou do mrtvého bodu."

„Jak dlouho už tato korespondence probíhá?" zeptal jsem se.

Clinton se na mě podíval překvapeně, Wolsey podrážděně, jako by se mu můj zásah nelíbil.

„Asi tak osmnáct až dvacet měsíců!" odsekl Agrippa úsečně.

Benjamin mi naznačil, abych byl zticha. Podíval jsem se stranou a ztuhl strachem. Agrippova černá kočka seděla pod těžkým, zlatem vyšívaným gobelínem, vrčela jako panter a její jantarové oči si mě prohlížely, jako bych byl myš. Ani jednou nemrkla, nezměnila výraz. Podíval jsem se zpátky na Agrippu. Jeho oči dostaly tutéž barvu a najednou ke mně zavanula vůně toho podivného parfému, která ho často obklopovala, sladká, ale zvedající žaludek. I on se na mě díval a já se otřásl. Jaká to vražedná hra, říkal jsem si v duchu, právě teď a tady začíná?

„Vaše Milosti," promluvil Clinton, „váš synovec a jeho společník nám budou jako doprovod vítáni, ale nemohu vám zaručit jakýkoliv úspěch."

„Jako při vaší poslední misi!" vyštěkl Wolsey.

Clinton sebou trhl. Wolsey natáhl ruku a jemně ho poklepal po rameni.

„Sire Roberte," řekl mírně, „má slova byla tvrdá. Beru je zpět. To proto, že vyvíjíme tak velké úsilí od chvíle, kdy jsme narazili na jméno Raphael."

„Jak prosím?" zeptal se Benjamin.

Clinton se usmál a já si všiml, jak nádherně bílé a pravidelné má zuby. Zodpovědný, korektní muž, říkal jsem si tehdy, takový, který dbá na své zdraví.

„Více než před dvěma měsíci," vysvětloval Clinton, „jsme s mou ženou, lady Franceskou, navštívili Maubisson. Právě začínala doba půstu a my chtěli zjistit, jak bychom mohli napomoci při pátrání po onom špionovi." Potřásl hlavou. „Myslím, že to bylo týden před Popeleční středou. Falconer, tedy Giles, neboť jsme byli přátelé, vymyslel plán, podle kterého jeden z našich agentů měl najmout jednu z nejdražších pařížských děvek, aby nalákala do pasti vůdce *Lucife-*

rů. To ona prozradila našemu agentovi jméno Raphael, i když on to zaplatil životem. Byl přepaden a zabit, když odjížděl z Paříže." Clinton se otřásl. „Já sám jsem se vrátil do Anglie po začátku svatého týdne. O šest týdnů později byl Falconer nalezen mrtev pod věží." Podíval se na Wolseyho. „Můj pane, řekl jste svému synovci o té druhé záležitosti?"

Wolsey si mnul bradu, jako by mu na ní rostlo strniště. „Ach ano, ta záležitost s králem. Doktore Agrippo?"

Mág se obrátil, zadíval se na svou kočku a řekl něco v nějaké cizí řeči. Kočka okamžitě vstala a plížila se po zemi jako stín a pak skočila pánovi do náručí. Chvíli si hrál s jejím obojkem a pak teprve obrátil zrak ke mně. Zachvěl jsem se, neboť jeho oči byly bez duše, chladné jako led.

„Ta záležitost s králem," začal Agrippa a já si v tu chvíli vzpomněl na náš poslední rozhovor na pláních poblíž Leicestera, kde popisoval Jindřicha jako temného krále, černého krtka. Nyní využíval své moci, aby mi to připomněl, jako by téma, ke kterému chtěl stočit řeč, bylo mnohem důležitější než kterýkoliv špion. Nebylo už pochyb, že naše cesta do Francie souvisí se vzrůstající temnotou pomatené duše našeho krále.

„Náš urozený král," pokračoval Agrippa, „navštívil v dobách svého mládí Paříž a navštívil i zámek Maubisson. Stal se přítelem nejučenějšího kněze ve vsi, abbé Gérarda. Abbé byl jeho zpovědníkem. Jindřich mu dal knihu, kterou nyní chce nazpět, avšak ubohý abbé je mrtev, pravděpodobně také zavražděn. Ve středu poté, co byl zavražděn Falconer, byl ten dobrý kněz nalezen na hladině vlastního rybníka. Na jeho těle nebyly žádné známky násilí. Jeho dům byl prohledán, ale kniha se nenašla."

„Co je to za knihu?"

Agrippa se usmál. „Výtisk Augustinova díla „O *cudnosti".*

„Myslíte si," zeptal se Benjamin, „že tu knihu mají *Luciferi!* Proč je tak důležitá?"

„Ne, myslíme si, že ji *Luciferové* nenašli. Dobrý abbé ji pravděpodobně ukryl." Agrippa se zatvářil tajemně. „Pokud jde o to, v čem tkví její důležitost, nepřejeme si to vysvětlovat."

„A v době naší nepřítomnosti,"staral se můj pán. „co bude s mým panstvím a s mou školou v Ipswichi?"

„O to se neboj. O panství se postará šafář a lord kardinál bude jen potěšen, bude-li moci vybrat učitele, aby tvé bohulibé zařízení mohlo pokračovat ve své činnosti. A nyní vás, pane Shallote a sire Roberte prosím, abyste nás omluvili. Pan kardinál si přeje hovořit se svým synovcem o samotě."

Clinton se usmál, povstal a spolu s Vennerem tiše vycouvali z místnosti. Býval bych šel za nimi, ale Benjamin mě pevně držel za zápěstí.

„Pane Shallote!" opakoval Agrippa. „Požádal jsem vás, abyste odešel."

„Roger je můj přítel," odpověděl Benjamin. „Věřím mu jako sám sobě."

„Pan Shallot je můj přítel!" posmíval se Wolsey. „Milý synovče, přeješ-li si pana Shalotta chránit, pak čím méně toho bude vědět, tím lépe pro něho." Rozhlédl se kolem sebe. „Je to sice můj zámek, ale je tu král a jen Bůh ví, kdo a kde poslouchá!"

Benjamin se na mě podíval s obavou ve svých tmavých očích. Jemně jsem vyprostil ruku z jeho.

„Pane," řekl jsem tiše, „bude lepší, když půjdu."

(To je ale diplomat, říkáte si? Ne, ne, starý Shallot dostal strach. Jestliže mě mohlo ohrozit něco, co jsem věděl, možná bylo načase vzít nohy na ramena a třeba i vyhovět svým chlípným touhám.)

Můj pán mě již nezdržoval a já v tichosti vyšel z místnosti. Býval bych rád poslouchal za dveřmi, ale byly moc silné. Tak jsem se vydal na pochůzku chodbami Hampton Courtu. Tenkrát ještě nevypadal tak honosně jako dnes. Hlavní zámek teprve čekal na svou výstavbu, stejně jako tenisové kurty a dráha na rytířské turnaje. Když tam přijdete dnes, můžete se podívat na ty ohromné hodiny, sestrojené dvěma kouzelníky, Kratzerem a Oursianem. Víte, když Wolsey upadl v nemilost a umíral v leicesterském opatství, tiskl mi ruku a šeptal: „Kdybych býval sloužil Bohu stejně oddaně, jako jsem sloužil svému králi, nenechal by mě takhle zemřít," Agrippa přenesl svou věrnost na Jindřicha a povolal ty dva čaroděje, aby sestrojili ty zvláštní hodiny. Je to astronomické zařízení fungující na čtyřiadvacetihodinové

bázi, jež vám v každou chvíli oznámí čas, polohu Měsíce a konstelaci zvěrokruhu. Musíte se na ně přijet podívat. Je to umělecké dílo!

Ale i za mého zeleného mládí (Mistr Shakespeare mne požádal, abych si tu větu od něho vypůjčil), byl Hampton Court pravým diamantem mezi panstvími. Táflované stěny, závěsy, které příslušní sluhové každý týden měnili, hedvábné lůžkoviny. Masivní příborníky podél stěn, všechny plné stříbrného a zlatého nádobí. Čistá voda byla přiváděna olověnými trubkami, vyrobenými italskými řemeslníky, až dovnitř. Do konce tu byly i záchodky a podzemní říčky čistily stoky. Zabloudil jsem do kuchyně, kde Wolseyho kuchaři připravovali delikatesy, podivné cukrářské výtvory: věže a zámky ze sladkých hmot, chystající se k útoku na ty, kdož měli ještě zdravé zuby. Francouzský šéfkuchař, oblečený do dlouhé zástěry plné skvrn, stál na svém místě a porcoval, krájel, míchal a šlehal s takovou vervou, že se přímo koupal v potu, a huboval své učedníky hned pro to, hned pro ono. V kuchyni to vypadalo jako v samotném pekle. Velké hučící ohně a šéf, „Satan", obklopený armádou démonů plivajících a leštících velké mísy, špikujících, překapávajících, opékajících jehňata a selata kropená jejich potem.

Procházel jsem se po zámku sem a tam. Věděl jsem, že je přítomen král, protože jeho zlaté a leopardí korouhve byly umístěny všude kolem vchodu. Náhodou jsem se ocitl v královských apartmánech, procházel dlouhou nablýskanou chodbou, jejíž čerstvě navoskovaná dřevěná podlaha se leskla ve slunci a stěny byly vyzdobeny těmi nejvzácnějšími tapiseriemi. Myslel jsem si, že král je na lovu se svými chrty a vlámským sokolníkem. Nikde kolem nebyly stráže, tak jsem šel po špičkách dál. Vtom mi ke sluchu dolehly sladké vzdechy lásky: z rozkoše vydechovaná „och" a „ach" prokládaná hekáním a vzdechy, které vydával mnohem hlubší hlas, v němž jsem poznal hlas krále.

Jak už víte, jsem zvědavý jako čert. Plížil jsem se podél zdi a rychle nakoukl pootevřenými dveřmi dovnitř. Pokoj za nimi byl plný různých barev. Viděl jsem na podlaze bílé vlněné koberce, drahocenná roucha z dykyty, krajek a batistu, ale mé oči spočinuly na velkém, hedvábím potaženém loži s nebesy. Jediné, co jsem viděl, byl pár bílých nohou, obkročmo svírajících velké tlusté tělo, a královský

zadek, pravidelně stoupající a klesající jako dva měchy, to vše doprovázeno oním „och" a „ach" smíšeným s Jindřichovým hekáním, jež bylo výrazem potěšení z rozkoše. Byl jsem zvědav, kdo je ta dívka, která posloužila kozlovi Jindřichovi za samici, ale rozhodl jsem se, že nebudu čekat, abych se to dozvěděl, a utekl jsem. Nicméně mě to vzrušilo natolik, že když Benjamin vyšel z kardinálova pokoje, zadíval se na mou zrůžovělou tvář s podezřením. „Co jsi zase prováděl, Rogere?"

„Nic, pane, jen jsem se tu byl trochu porozhlédnout. A co vám sdělil váš milý strýček?"

Benjamin se usmál a vzal mě pod paži. „Státní záležitosti, Rogere, státní záležitosti." Zastavil se a zvážněl. „Tanec začíná," zašeptal, jako by hovořil sám k sobě. „Hudebníci na galerii již přikládají flétnu ke rtům a prsty k lyře." Těžce vydechl. „Zlověstný tanec, Rogere."

Zachvěl jsem se a v duchu si řekl, zda není pro starého Rogera čas vzít nohy na ramena a zmizet či onemocnět, ale připomněl jsem si svůj slib. Byl jsem Benjaminův přítel a měl jsem mu oddaně stát po boku děj se co děj. Zní to statečně, co? Kdybych byl býval věděl, co všechno se stane, tak bych byl utíkal s větrem o závod. (Můj kaplan se vrtí na zadnici. Líbil se mu můj popis královské soulože, ale to není nic oproti tomu, co nás čeká: vraždy, tajemní vrahové, krvelační rebelové, blýskající se kly divokého kance. A ten smrtelný hon v bludišti v Tour de Nesle. A to ještě není nic proti nebetyčné zrůdnosti *Luciferů* a věrolomnosti pánů, jimž jsme sloužili).

Další den jsme jen tak prolenošili. Wolseyho písař napsal potřebné akreditivy, jmenovací listiny a směnky pro královskou pokladnu. Podkoní nám přichystali koně na cestu. Ten večer jsme byli pozváni na královský banket v nádherně zařízené síni. Bylo tam tolik voskových svící, že jsme si připadali jako za denního světla a plameny z ohně se odrážely na zlatém a stříbrném nádobí uloženém v umně vyřezávaných skříních. Koberce na podlaze byly hedvábné, drapérie na zdech čerstvě dovezené od tkalcovských stavů ve Flandrech a vzduch byl hustý vůní rudých růží naaranžovaných ve vzácných vázách kolem celého sálu. Stůl na pódiu, kde měl sedět král Jindřich, byl potažen náherným ubrusem s vytkávanými iniciálami H.R. (Henricus Rex). My jsme seděli u jednoho ze dvou stolů hned pod pódi-

em. Vzpomínám si, že Benjamin seděl po mé levici a nějaká krásná slečna po mé pravici. Býval bych si přál ji poznat blíže, ale příliš mnoho jsem pil. Všechno nádobí bylo zlaté a ubrusy hedvábné, těžké zlatými výšivkami. Jídlo bylo znamenité, a k němu podávali ta nejlepší vína z celé Evropy. Celkem se podávalo osmnáct chodů, z nich nej-exotičtější byly moučníky. Vytvořili je speciálně najatí mistři svého oboru. Byla to mistrovská díla, věrně znázorňující různé ptactvo, šelmy a dobytek, rytíře v plné zbroji, vojáky bojující s kušemi, rytíře tančící s dámami, to vše bylo živě vyobrazeno v celistvém cukrářském díle vysokém přes jeden yard táhnoucím se přes hodovní stoly, které přímo sténaly pod jeho tíhou. Každý z nás dostal šachovnici i s figurkami, celou vyrobenou ze sladké hmoty. Měl to být dárek na rozloučenou, ale já tu svou upustil a v okamžení u ní byli ti zatracení psi. Benjamin, laskavý jako vždy, daroval tu svou pážeti, které nás obsluhovalo. Dítka se sladkými hlásky z královského sboru zpívala madrigaly. Asi uprostřed večeře jsme odešli za světla svíček shlédnout nějakou komedii od Plata. Ještě o jedné věci se vám chci zmínit. Při večeři lezl po stole velký pavouk a já se ho chystal zabít kuřecím stehýnkem, které jsem právě pojídal, ale Benjamin mě zadržel.

„Nesmí se jim ubližovat," zašeptal. „Jsou to kardinálovi pavouci." Potom mi tichým hlasem vysvětlil, že tito odporní tvorové žijí po celém paláci. Bůh ví proč, ale kardinál v nich našel zalíbení a přikázal, že jim nikdo nesmí ublížit. Říkalo se jim (a stále ještě říká) kardinálovi pavouci. Vždycky mi vrtalo hlavou, zda jsou to jeho démoni či spříznění tvorové, kteří lozili po zdech, aby vyslechli zrádné plány, či odhalili spiknutí. (Podivné místo, tenhle Hampton Court! Víte, že tam straší? Za prvé tam straší chůva mladého Eduarda VI. Říká se, že ji zazdili v jejím pokoji a že v něm na věky přede na svém kolovrátku. Byla to zrádná děvka, která se pokusila mladého krále zabít, ale to je jiná historka. Dalším duchem je Kateřina Howardová. Poté, co byla, potvora nevěrná, přistižena u toho, jak spala s Culpepperem - a se mnou, i když mne u toho nikdo nechytil, což je ovšem jiná historie - královy stráže ji přišly zatknout do Hampton Courtu. Kateřina slyšela, že se král modlí v královské kapli, rozběhla se tedy chodbou a křičela. Ale nezachránila se. Sla ke špalku statečně a oznámila svě-

tu, že raději zemře jako Culpepperova žena než jako královna Anglie. To Jindřicha skutečně rozzuřilo! Panebože, choval se jako šílenec!

„Rogere," kvílel a slzy se mu kutálely po tučné, těstovité tváři, ‚jak jen mohla? Jak jen mohla?"

Docela dobře, myslel jsem si v duchu. Byla báječná, ale to jsem tomu tlustému ničemovi neprozradil. Jak už jsem řekl, to je historka na jindy, ale viděl jsem ducha Kateřiny. Cosi bílého, co běželo po měsíčním světlem zalitých chodbách a křičelo.)

Ale vraťme se na banket v Hampton Courtu, kde jsem se královsky opil. Jindřich tam byl také, už začínal tloustnout, ale stále vypadal vznešeně ve svém zlatém, drahými kameny pošitém rouše, doslova politý parfémem vlastní výroby. Musel něčím zakrýt pach nohy plné vředů. Dobrá, teď vám tedy povím, co se tehdy stalo. Byl jsem okouzlen ženou sedící naproti mně: Franceskou Clintonovou, ženou sira Roberta. Byla to skutečná krasavice, alespoň tak mi tehdy připadala. Měla své dlouhé černé vlasy volně rozpuštěné. Spadaly jí ve vlnách až do pasu. Její pleť se k vlasům dokonale hodila. Měla olivový odstín a zářila jako naleštěné zlato. Rty měla rudé, polootevřené, jako by čekala na polibek, zuby bílé jako slonovina, i když jsem si všiml, že jeden vybočuje z jinak dokonalé řady ostatních. Ale stejně jako u Agnes mne nejvíce okouzlily její oči -velké, temné, mandlového tvaru. Kdykoli se otočila, kdykoli promluvila, vyzařovalo z nich vzrušení, které jak se patří zahýbalo mým mladým pohlavím. Ona si mě sotva všimla, zato já jí byl uchvácen. Naslouchal jsem jejímu hlasu, spíše hlubšímu, ale velmi smyslnému, a obrátil jsem se k Benjaminovi.

„Ona je Francouzka?"

„Kdo?"

„Lady Francesca," zašeptal jsem.

Benjamin se zadíval přes stůl, kde seděl sir Robert, očividně okouzlený svou ženou.

„Ovšem," odpověděl šeptem. „Je druhou ženou sira Roberta. Vzali se před dvěma roky."

Najednou se mi před očima vybavily ty dvě bílé nohy omotané kolem králova těla.

„Co si o ní myslí král?" zeptal jsem se.

„Nemá ji rád," zašeptal Benjamin. „On nemá rád Francouze."

Přikývl jsem a vrhl zbožňující pohled přes stůl na ty temné, vášnivé oči. Ovšem, má olivovou pleť. A nohy, které jsem viděl, byly bílé. Najednou se zdálo, že si mě Francesca všimla. Usmála se na mě oslnivě.

„Pane Shallote," oslovila mě svým překrásným francouzským přízvukem, „manžel říká, že s námi pojedete do Francie."

Beze slova jsem na ni civěl. Býval bych s ní cestoval třeba do Tramtárie! Bože, když jsem ji potkal poprvé, byla dokonalá. Mohl bych byl sedět a dívat se na ni celý večer, ale Benjamin si pojednou všiml výrazu v mých očích (čiré smilstvo) a v pravou chvíli mě chytil za ruku a strkal mě ven ze sálu. Nekladl jsem odpor. Byl jsem opilý jako prase a trval jsem na tom, že pozabíjím všechny ty odporné pavouky, které jsme potkali cestou do mého pokoje.

KAPITOLA 4

Příštího rána mě Benjamin probudil. Vstal jsem s těžkou hlavou a pachutí v ústech, studená koupel a číše malvazu mě však postavily na nohy. Když jsme vešli do spíže sousedící s kuchyní, táhl mě Benjamin ven do zahrady.

„Kam mě vedete, pane?"

„Za Crispinem Hollisem a Francisem Twynhamem."

„Co je to, u všech všudy, za lidi?"

„To jsou ti dva poslové, kteří povezou poštu do Paříže."

Našli jsme je ve stáji, kde pečovali o koně. Byli to venkovští mládenci, jejichž obvyklým tématem hovoru byla sedla, uzdy, otěže a ostruhy. Jaká jsou dobrá koňská plemena a jaká ne. Čím se mají koně krmit a kdy mají pít. Benjamin je se svým obvyklým šarmem a taktem vtáhl do hovoru, naslouchaje zprvu ochotně jejich výřečným popisům koní, na kterých kdy jezdili.

„Takže," přerušil je ve vhodnou chvíli, „vy vozíte vzkazy z Westminsteru na anglické velvyslanctví v Paříži?"

Hollis, venkovský balík s upřímnou tváří, se šklebil, jak si stéblem slámy čistil mezeru mezi předními zuby.

„Z Westminsteru," odpověděl, „z Greenwiche, Sheenu... odevšad, kde je právě dvůr."

„A kterou cestou jezdíte?"

„Z Doveru do Calais, přes Normandii k až k pařížské bráně Porte St. Denis a pak buď do Rue des Medeans, nebo přes Paříž branou Porte D'Orléans do zámku Maubisson."

„A kde zastavujete?"

„V určených krčmách."

„Nikde jinde?"

„Někdy v klášteře Svaté Felicie."

„Proč tam?"

Chlapík pokrčil rameny. „Znáte sira Roberta Clintona?"

„Ano."

„A jeho krásnou ženu, lady Francesku?"

„Ovšem."

„No," přerušil ho Twynham s úsměvem. „Lady Francesca byla vychována tamními jeptiškami. Je to pohostinné místo. Čas od času nás lady Francesca požádá, abychom těm dobrým duším vzali darem od ní výšivky."

„A to je všechno?"

„Někdy měšec se stříbrem z pokladnic jejího manžela."

Benjamin přikývl a sledoval, jak podkoní uklidňuje koně.

„A co vaši dva společníci, myslím ty ve Francii. Ti tam zastavují také?"

„Taky někdy. Je to ideální místo."

„Ale vy tam nestavíte pokaždé?"

„Ne," odpověděl Hollis. „Řekl bych, že každou třetí cestu." Zaculil se. „Neradi bychom přišli o svou dobrou měkkou postel kvůli nenasytnosti."

„A co ten vak, který vezete?" zeptal jsem se tentokrát já. „S těmi dopisy a dokumenty."

Twynhamova tvář se nadula pocitem vlastní důležitosti. „Když spíme, jeden z nás ho má upevněn na řetězu kolem zápěstí. Toho vaku se nesmí nikdo dotknout."

„Jenže dva z vás byli nedávno zabiti," namítl tiše Benjamin.

Hollis se otočil a vyplivl žlutý hlen. „Ano, já vím, ale Francouzi nás chrání a dopřávají nám veškerého pohodlí. Ti poslové byli zabiti bandity. To se někdy stává."

Benjamin přikývl a nenásilně převedl hovor na téma koně. Když jsme odcházeli, podíval jsem se na něho z boku. Měl nepřítomný pohled, což znamenalo, že se v duchu zabývá nějakým problémem.

„Pane," dotkl jsem se jeho ramene, „to je divné, že ti poslové zastavují v klášteře, kde byla vychována lady Francesca. Myslíte si, že ona může být tou špionkou?"

Benjamin si prohrábl rukama své dlouhé černé vlasy.

„O tom pochybuji," řekl tiše. „Za prvé, lady Francesca je sice krásná a inteligentní, ale nemá možnost získat a odeslat tajné informace nějakému tajnému agentovi v Paříži. Za druhé, nemá možnost dostat se k informacím skrytým v těch dopisech. Její manžel jí možná ledacos řekne, ale pochybuji, že by jí svěřoval přesný výčet anglických aktivit ve Francii. Za třetí, slyšel jsi ty posly. Zastavují se v

klášteře svaté Felicie jen asi na jedné ze tří cest, a když tam nocují, mají vak připoutaný na řetězu kolem zápěstí." Zasmál se a poplácal mě po rameni. ‚J kdyby je ty dobré jeptišky svedly, musely by zlomit pečeť na vaku a pak ještě na každém listu pečeť kardinála, dekódovat každou číslici a pak listy znovu zapečetit." Zavrtěl hlavou. „Ne, to je nemožné."

Později odpoledne jsme obdrželi zprávu, že sir Robert se svou družinou vyrážejí na cestu druhého dne zrána. Lord kardinál si přál, abychom se naposledy zúčastnili jeho každovečerního banketu - a tehdy jsem naši nezáviděníhodnou situaci ještě zhoršil. Banket začal obvyklými ceremoniemi až na to, že kardinál večeřel sám u vysokého stolu pokrytého vzácným, nádherným ubrusem. Jeho tlusté tělo nebylo za mísami navršených delikates téměř vidět, zatímco všude kolem něho stáli sloužící, kteří mu dolévali číši, vyměňovali ubrousky nebo podávali čisté nože. Nikde nebylo vidět ani krále a bohužel ani lady Clintonovou. Najednou nás vyrušila kanonáda z malých děl rozmístěných kolem paláce. Znělo to jako mohutné zahřmění. Každý vyskočil od stolu, ale kardinálův herold nás vyzval, abychom zachovali klid, a kardinál poslal ven pana Henryho Guilforda, aby zjistil, co se děje. (Nikdy jsem na těchto banketech neviděl Agrippu. Vlastně jsem ho nikdy neviděl jíst. Divné, že?) Nuže, Guilford se vrátil a oznámil, že sem od vody po schodech přicházejí nějaké maskované postavy. Wolsey poslal Guildforda, aby ty cizí hosty zavedl nahoru, a my jen seděli u stolů a dívali se na dveře. Guildford se vrátil v čele velké skupiny maskovaných postav, které vešly do sálu za hlučného doprovodu bubnu a píšťaly.

Návštěvníci byli oděni do prostých pasteveckých tunik, které však byly ozdobeny podle poslední módy proužky červeného atlasu a zlatými nášivkami. Oči měli skryté za maskami, na bradě umělý vous a na hlavách paruky ze zlatých vláken a čepičky z černého hedvábí. Masky pochodovaly v zástupu k velkému stolu. Jejich vůdce tiše promlouval ke kardinálovi, který se usmíval, pak tleskl rukama a doprostřed místnosti byl přinesen stůl potažený zeleným suknem a dvě židle. Vůdce masek pak stál na pódiu, zatímco heroldové vyzývali každého v sále, aby si s tím neznámým zahrál v kostky.

Samozřejmě že to byla maškaráda, při které si tlustý Jindřich hrál na záhadného maskovaného muže. Oh, všichni jsme věděli, podle robustních nohou a velké zadnice, že je to on, ale nikdo to nedal najevo. Myslím, že nikdo nečekal, že by někdo přijal výzvu této záhadné masky, a pokud ano, předpokládalo se automaticky, že musí prohrát. V tomto případě to však dopadlo jinak. Abych to zkrátil, opilý jako Dán jsem vyskočil na nohy.

„Přijímám výzvu!" zvolal jsem, ignoruje Benjamina, který mě důrazně tahal za kabátec.

Lomoz v sále se utišil. Maskovaná postava těžce sestoupila z pódia, posadila se za stůl potažený zeleným suknem a rukou v rukavici mi naznačila, že se mám připojit k ní. Nejistým krokem jsem se tam vydal. Nevím proč. Asi že jsem rozený riskér. Nebo to bylo něco jiného? Možná představa hry v kostky přivolala vzpomínku na tu strašnou událost u Zlatého Turka, kde mě polapili do pasti *Luciferové.* Ať tak či tak, našeptal mi to sám ďábel. Maskovaná postava tleskla dlaněmi a okamžitě přinesli pohár s kostkami. Můj protivník (ovšemže to byl sám „Velký vrah") vyprázdnil svůj váček s penězi na stůl, já učinil totéž a hra začala. Hrál jsem, jako by mi šlo o život. Zbytek lidí v sále se shromáždil kolem nás. Viděl jsem Benjaminův vystrašený pohled, ale ignoroval jsem varování, jež z něj čišelo. Hrál jsem tak, abych vyhrál, a vyhrál jsem. Vyhrál jsem první váček zlaťáků, pak druhý a třetí. Radost a veselí pomalu mizela ze sálu a nervozita maskovaného hráče viditelně stoupala. Jeho dvořan se ke mně naklonil a zašeptal mi do ucha: „Pro Boha svatého, člověče, prohraj!"

Ale to neznáte Shallota! Hodil jsem kostky a jen se ukázalo, že mi padlo víc, už Wolsey, stojící za královskou židlí,dal znamení trubačům, aby zatroubili fanfáru. Hra skončila. Můj protihráč si strhl masku a já se díval do červené, zpocené tváře našeho krále. Ale starý Jindřich byl rozený herec. Vlastně dodnes nevím, zda se vůbec někdy viděl tak, jaký doopravdy byl. (Víte, byl jsem na zasedání rady s Thomasem Cromwellem, když o několik let později rebelové ze severu předložili svoje požadavky a žádali krále, aby Cromwella zbavil úřadu. Starý Jindřich si sundal klobouk z hlavy a veřejně Cromwella uhodil, řekl mu, že je zbabělec a padouch a že ho pošle do Toweru.

Samozřejmě že Jindřich hrál divadlo. Potřeboval získat čas a rebelové mu ho dali. Dost času na to, aby shromáždil vojska a poslal je na sever věšet, pálit a drancovat. Když s tím skončili, viselo na každém popravišti severně od Trentu deset mužů.)

Ale vraťme se do Hampton Courtu. Jindřich se usmíval, hrál si na kavalíra, který umí prohrávat. Poplácal mě po rameni, prohlásil, že jsem dobrý, a pak se připojil k tanečníkům. Já vzal svůj ubrousek, posbíral do něho vyhrané mince a svázal jeho konce do uzlu. Benjamin mě zatáhl do rohu, kde jsme byli sami. Nebylo to těžké, protože se teď od nás všichni distancovali. Krev v mých žilách ochladla a já viděl v jeho očích strach.

„Rogere," zašeptal, „pro lásku boží! Když hraješ proti králi, musíš vždycky prohrát!"

„Jenže já vyhrál," protestoval jsem. „Vyhrál jsem poctivě, žádnými podvodnými triky."

Benjamin ke mně naklonil svou bílou vyděšenou tvář ještě blíž. „Ne, Rogere, hra ještě neskončila. Ty totiž ještě prohraješ."

Teprve po těch slovech se ve mně probudila obezřetnost a já se rozhlédl po sále. Kdekdo tančil, byly tu i masky, vesele odění dvořané diskutovali ve skupinkách, ale zachytil jsem ustrašené pohledy a uvědomil si, co se může stát. Velký vrah nesnášel porážku. Dosud si nikdo nedovolil přijmout Jindřichovu výzvu a vyhrát. Heslem toho tlustého ničemy bylo: „Když hraju, buď vyhraju, nebo ty prohraješ!" Ubrousek s výhrou mi teď ztěžkl v rukou jako smrt. V duchu jsem přemýšlel, jak to může skončit. Znal jsem toho královského mizeru. Mohlo to být cokoli, od obvinění z velezrady až po nešťastnou „náhodu". Wolsey proplul sálem, jeho purpurový hedvábný plášť mu vlál kolem nohou.

„Pane Daunbey, pane Shallote, král si přeje s vámi okamžitě hovořit!"

Zachytil jsem v jeho hlase závan strachu. Jeho chvějící se čelisti byly pokryté jemnou vrstvičkou potu. Černé oči byly temné jako břidlice. Upíral je na mne. Věděl jsem, že má strach. Byl jsem účastníkem jeho banketu, jeden z jeho družiny, a když Jindřich vybuchl, bylo nebezpečné dokonce i pobývat ve stejné místnosti jako jeho

nepřítel. Šli jsme za kardinálem přes celou chodbu. Benjamin mě rozzlobeně strkal.

„Pro Boha svatého, Rogere," šeptal, „zanech těch hloupostí!"

Já se skutečně rozhodl ho poslechnout hned, jak jsem vešel do potemnělé místnosti, kde už ta královská bestie seděla přihrbena na židli. (Měli byste vidět oči Velkého vraha. Vždycky mi připomínaly oči rozzuřeného divokého kance, malé, začervenalé a zlomyslné - a to tehdy, když byl v dobré náladě! Když byl ve špatné, což bylo často, nafoukl tváře a oči se mu zúžily v mrňavé černé bezedné studny. Ten výraz měly ve chvíli, kdy jsme vstoupili do pokoje.) Wolsey si cupital sednout za něho. Benjamin a já jsme nepotřebovali dvakrát pobízet. Padli jsme na kolena, přičemž mi zlaté mince zlověstně zacinkaly v ubrousku, který jsem žmoulal v ruce.

„Pane Shallote, hrál jste vskutku dobře." Králův hlas byl sladký jako med.

„Ano, Vaše Veličenstvo," zamumlal jsem a pevně doufal, že neztratím kontrolu nad svými vnitřnostmi ani nezačnu zvracet strachem. (Chodíval jsem neustále oblečen v hnědých kalhotách.)

„Hrál jste proti svému králi a vyhrál jste!"

Mysl mi pracovala tak rychle, jako moucha létá ve vzduchu. „Ovšem, Vaše Veličenstvo," vykoktal jsem. „Tak mi to ta stará bába předpověděla."

„Jakže?"

Vzhlédl jsem k němu přes řasy. Král se v té chvíli předklonil. Wolsey se chvěl hrůzou jako jeden z pudinků, který nám jeho šéfkuchař před chvílí servíroval. Benjamin tam klečel jako vytesán z kamene.

„Jak to myslíte?" opakoval král zlověstně.

„Vaše Veličenstvo," vykoktal jsem zajíkavě, „když jsem byl mladý a studoval na škole v Ipswichi, pomohl jsem jedné staré ženě přejít most." Podíval jsem se po očku vedle sebe na Benjamina. „Můj pane, vy jste byl se mnou, vzpomínáte?"

Benjamin přikývl, oči upřené k zemi.

„Ta osoba byla jasnovidka," pokračoval jsem lehkomyslně. „Poděkovala mi za mou laskavost a předpověděla mi, že jednoho dne budu hrát proti největšímu králi Evropy hazardní hru a vyhraju. To

bude chvíle tvé slávy, o které budeš vyprávět svým vnoučatům," řekla.

(Oh, blahoslavená lež! Shallot je ke svému štěstí rozený vypravěč! Jediná stará žena, které jsem v Ipswichi pomohl, byla stará Bridget. Pomáhal jsem jí přebrodit řeku. Shodil jsem tu zatracenou čarodějnici do vody a ona mě za to proklela tak, že by si ode mě pes kůrku nevzal. Ale když na to teď vzpomínám, byla to dobrá historka. Zejména se mi líbila ta část o vnoučatech, zbožné přání, že rod Shallotů nevymře spolu se mnou!) Nuže, měli jste být u toho, jak se hustá atmosféra v místnosti uvolnila, jako by někdo otevřel okno a pustil dovnitř chladný letní vánek. Wolseyho rty sebou zaškubaly, neboť se znovu stal nejdůležitější osobou po Bohu. Benjaminova ramena se otřásala, jak se pokoušel zadržet výbuch smíchu, ale Jindřich se zaklonil ve své židli, tleskl rukama a zubil se od ucha i uchu jako kočka.

„Musíte to říct celému dvoru!" řičel.

A bez dalších řečí mě vytlačili do sálu, postavili na pódium a heroldové zatroubili na trumpety. Zopakoval jsem svou historku před obdivně naslouchajícím dvorem a sklidil jsem pochvalný potlesk. Po celou dobu stál Velký vrah vedle mě s rukou na mém rameni. Když jsem skončil, obrátil jsem se a pokleknuv na jedno koleno, dramaticky jsem podal uzlíček se zlatými mincemi králi. Rád bych býval toho lakomce uhodil tím uzlíkem přímo do koulí, ale ten skrblík mi ho vytrhl z ruky a rozhodil zlato po podlaze sálu, aby se mohl dívat, jak se o ně dvořané perou. Domníval jsem se, že se mnou ten prohnaný mizera skončil, avšak jeho ruka zůstala ležet na mém rameni. Chvíli pozoroval své dvořany, jak se zesměšňují, a pak tiše zasyčel: „Slovo do ouška, pane Shallote!"

Znovu mě donutili jít do přijímacího pokoje, Benjamin a kardinál šli za námi. Byl jsem zvědav, co přijde teď. Jindřich se usadil na rohu stolu a kýval jednou nohou.

„Líbí se mi vaše duchaplnost, pane Shallote," řekl a potutelně se culil na Wolseyho. „Slyšel jsem, že se vydáváte na cestu do Francie se sirem Robertem Clintonem. Máte prý najít toho zrádce Raphaela a až ho najdete, zabít ho, nebo ho přivést ke mně."

„Ano, Vaše Veličenstvo."

„Podívejte se na mne, pane Shallote."

Zvedl jsem oči a zadíval se do té duševně choré zlé tváře s masitým nosem, pečlivě zastřiženou rezavou bradkou a knírem.

„Dávám vám za úkol, pane Shallote, vám a panu Daunbeymu, abyste mi přinesli nazpět mou knihu od abbé Gérarda. A ještě jednu věc..."

„Vaše Veličenstvo?"

Vzduch v pokoji zledovatěl. Jindřich se předklonil a zatahal mne rozmarně za ucho. Po pravdě řečeno mi ten královský mizera svou těžkou rukou způsobil velmi nepříjemnou bolest.

„Před třemi roky, pane Shallote, jsem byl ve Francii. Nosil jsem tehdy nádherný prsten z ryzího zlata. Byl na něm stříbrný amorek s diamatovýma očima." Král si olízl rty. „Můj bratr, král František, a já jsme uzavřeli sázku o jednu hezkou a plachou slečnu z jeho dvora. On vsadil náhrdelník vysoké ceny a já na oplátku nabídl svůj prsten tomu, kdo si jako první získá její přízeň." Sešpulil mrzutě suché, upjaté rty. „Můj bratr František sázku vyhrál a já mu dal prsten. Nosí ho až dodnes, nikdy ho neodkládá, ale řekl mi, že když si jej dokáži vzít nazpět tak, aby o tom nevěděl, mohu si jej ponechat. Pane Shallote," zasyčel, „chci ten prsten zpátky! Vy s vaší zkušeností v hazardních hrách mi ho přinesete zpět. Rozuměl jste?"

„Ovšem, Vaše Veličenstvo!"

(Samozřejmě že jsem rozuměl! Ten tlustý ničema mne roztomile chytil do pasti. Nejen že jsem mu měl vrátit tu jeho zatracenou knihu, ale navíc i jeho prsten. Když se mi to nepodaří a Francouz mě dopadne při činu, budu viset. A když se mi to nepodaří a vrátím se do Anglie, budu viset taky. Vidím kaplana, jak se hihňá! Ten darebák! Ale má pravdu v tom, co říká. Když se ohlížím zpět do zlatých časů svého mládí, jediné, nač si vzpomínám, jsou lidé, kteří chtěli ubohého starého Shallota oběsit. Ale proč? Pro nic jiného než proto, že byl upřímný sám k sobě.)

Jindřich se usmíval a propustil nás lusknutím prstů. Mám-li být upřímný, vyběhli jsme z toho pokoje s Benjaminem stejně rychle jako dva z kardinálových pavouků. Nepromluvili jsme, dokud jsme se neocitli zpět ve své mansardě nad strážním domkem.

„Pane," zanaříkal jsem, „co mám dělat?"

Benjamin si sedl na okraj postele a vrtěl hlavou. „Mohl jsi použít svého rozumu," řekl ostře, „a držet jazyk za zuby v přítomnosti krále. Rogere, stojíme na pokraji propasti. Když se nám nepovede úkoly splnit, už Anglii nikdy neuvidíme."

Po té povzbuzující poznámce se položil, zabalil se do přikrývky a předstíral spánek. Mám-li být upřímný, seděl jsem až do rána a třásl se strachem. A proč taky ne? Byl jsem vtažen do smrtelně nebezpečného soupeření, jak politického, tak osobního, mezi Františkem a Jindřichem. Oba byli arogantní, oba chlípní, oba dva viděli sami sebe jako odpověď na všechny otázky světa. Brali si, co chtěli, a nesnášeli odpor. Jediný rozdíl mezi nimi byl v tom, že František to dělal s větším šarmem. Ale pokud šlo o mne, v té mansardě v Hampton Courtu jsem se cítil jako králík, který si může vybrat mezi liščími čelistmi a drápy orla.

Pozdě ráno druhého dne jsme vyjeli z Hampton Courtu. Benjamin byl zaražený. Rozloučil se s Wolseym a doktorem Agrippou a připojili se ke Clintonově družině, která se shromáždila na velkém nádvoří. Všude bylo slyšet povely a výkřiky podkoních, pacholků, heroldů, šikovatelů a úředníků.Sedlali koně, nakládali soumary, dvorní maršálkové s bílými holemi svého úřadu vydávali příkazy. Podíval jsem se na lady Francesku, skvěle vypadající v zelených šatech a plášti a s kloboučkem stejné barvy. Ale v tu chvíli mne nemravné choutky přešly. Jediné, co jsem si přál, bylo být daleko od Hampton Courtu, než mě ještě více postihne Jindřichův hněv.

Bože, jak jsem byl rád, že odjíždím z toho místa po bílé vyježděné cestě nejdříve na západ kolem Londýna a pak travnatou krajinou do Doveru. První vyjeli poslové, za nimi sir Robert, pan Benjamin a lady Clintonova. Z těch prvních dvou se brzy stali dobří společníci. Sdíleli společnou zálibu v alchymii a neutuchající zájem o rostliny a jejich přírodní léčivé schopnosti. Naše družina často zastavovala, a oni tak měli příležitost sesednout z koně a studovat náprstník červený, houby rostoucí na kůře stromů nebo různé druhy hub na zemi. I když i mne zajímala příroda, byl jsem ještě stále vyděšen královými požadavky, a tak jsem se držel v pozadí a žárlivě pozoroval, jak lady Francesca koketuje s Benjaminem, zato však ignoruje mou přítomnost. Venner, pravá ruka sira Clintona, byl dost příjemný člověk, ale

jeho konverzace se točila jen kolem kohoutích a medvědích zápasů a přednostech chovu různých koňských plemen. V blízkosti nebyla žádná hezká tvářička, takže jsem měl špatnou náladu až do Doveru. Čas od času jsme si odpočinuli v nějaké hospodě, jednou v benediktinském klášteře, jehož jméno jsem zapomněl. Ale není to jedno? Vždyť je to jen hromada písku od chvíle, co s ním Velký vrah skoncoval.

Ne, když o tom teď přemýšlím s odstupem, neměl jsem špatnou náladu. Myslel jsem hodně na Agnes, na její násilnou smrt a na její rodiče. Byl jsem přesvědčen o tom, že ji zabili *Lucifeři*, a svým zbabělým způsobem jsem se rozhodl vykonat svou pomstu hned, jak budu ve Francii. Ale ještě něco jiného otravovalo mou mysl a hlodalo mi v duši. Myšlenka, jejíž obsah mi unikal. Ale když jsem se ocitl na palubě *Mary of Westminster* a uviděl kanál La Manche, přestal jsem na to myslet.

Pluli jsme na pevné obchodní lodi, doprovázené malou válečnou lodí. Vytáhli jsme kotvu, obrátili se a třikrát spustili plachty na počest Nejsvětější Trojice a pak vypluli na volné moře. O dva dny později, po klidné plavbě, jsme zakotvili v Calais - odporné místo, poslední anglická bašta ve Francii, nic víc než lepší pevnost hlídaná ozbrojenými muži a lukostřelci, kteří se potáceli ulicemi ve svých ztvrdlých kožených kabácích, popíjeli v nesčetných pivnicích a neustále vyhledávali půtky.

Město bylo plné dvoukolových vozů a koní, neboť Velký vrah vždy dbal na to, aby bylo Calais dobře opevněno. Bylo to jen plýtvání časem, neboť jeho dcera, ubohá Krvavá Mary, se o ně nechala připravit Francouzi a zemřela se zlomeným srdcem. (Oh, mimochodem, byl jsem u ní, když umírala. Držel jsem ji za ruku, když smrtelně chroptěla ze svého vyhublého hrdla: „Rogere," šeptala, „můj drahý Rogere, až zemřu, vyjměte mé srdce a uvidíte, že se do něj Calais vrylo." Sklonil jsem hlavu. Myslela si, že pláču. Nic takového. Bál jsem se, že by si všimla výrazu viny v mých očích, neboť já jsem byl ten, kdo připravil Anglii o Calais. Oh ano! To já jsem byl ten hloupý opilý otrapa, který nechal otevřenou bránu a vpustil do ní Francouze. (Ale to je jiná historie.) Brzy jsme odjeli z Calais a mířili na jih, do Paříže. Normandská krajina se pekla v žáru letního slunce. Poklidný

den. Dokonce i lešení a šibenice na křižovatkách zely prázdnotou. Dvě z nich jsem dokonce zahlédl ozdobené girlandami.

„Divné," pošeptal jsem Benjaminovi, když jsme se zastavili první noc po odjezdu z Calais v krčmě.

„Co je divné, Rogere?"

„No," odpověděl jsem, potěšen, že mi věnuje pozornost, „ti dva poslové, kteří byli údajně zavražděni Maillotiny, zahynuli na cestě, po které teď jedeme."

„Opravdu?"

„Zdá se, že hlavní cesta je vyčištěna od zlodějů a zločinců a velmi dobře střežena. Viděl jsem přinejmenším tři jízdní oddíly." Odmlčel jsem se a Benjamin se jen nepřítomně díval do dálky. „Víte, pane," pokračoval jsem, „znám Maillotiny. Ti útočí v uličkách a v zákoutích Paříže, ale nikdy nepřipravují léčky v otevřené krajině."

Benjamin si pohrával s šálkem, ze kterého pil. „Ty si myslíš, že to možná nebyli Maillotinové, kdo na ty posly zaútočil?"

„Ano."

„Tak koho to Francouzi pověsili?"

„Bůh ví!" zabručel jsem a odvrátil se.

Benjamin mi poklepal po rameni. „Rogere, jsi rozrušený."

„Ne, nejsem," odpověděl jsem rychle.

„Líbí se ti sir Robert?"

„Dávám přednost jeho ženě."

Benjamin se zasmál. „Podivný pár," řekl zamyšleně. „Ona je koketa, ale on ji slepě miluje. Sir Robert ji poznal, když byl správcem na francouzském dvoře."

„Zdá se, že jste jí sympatický."

Benjamin pokrčil rameny. „Zalíbení si nevybírá, Rogere." Usmál se, dopil víno a obratně stočil hovor jinam.

Než jsme přijeli do Paříže, sjeli jsme z hlavní cesty a po hrbolatých cestách zamířili ke klášteru Svaté Felicie, jehož bílé stěny zářily v slunci uprostřed svěže zelených polí a nízkého, tmavě zeleného porostu. Překrásné místo, jeden z těch klášterů, které oplývaly bohatstvím, bezpečím a poklidem. Všechno bylo čisté, precizní a na svém místě. Dokonce i klášterní dvůr za obloukovou branou byl vzorně

vysypán bílými oblázky, zatímco kolem zdí se táhly úzké pruhy záhonů sladce vonících květin.

Ubytovali nás v pokojích pro hosty, přinesli nám chlazené bílé víno, zatímco sestry se vítaly s lady Franceskou a sirem Robertem Clintonem v návalu radosti z toho, že vidí svou bývalou žákyni a chráněnku. S lady Franceskou zacházely jako s milovanou dcerou, ale sira Roberta zjevně zbožňovaly a tak ho obletovaly, až mě to překvapovalo. Bývali byste si mysleli, že je to nějaký tlustý římský kardinál. Jeptišky obskakovaly Clintonovy jako hejno slepic. Dělalo mi potíže sledovat jejich hovor (víte, že starý Shallot je zvědavý jako čert a neustále hledá nějakou lumpárnu), ale zdálo se, že je nejvíc zajímá zdraví jejich bývalé chovanky. Ať tak či tak, nás si nevšímaly.Lady Clintonova se šla podívat na své přítelkyně a matka představená, obdivuhodná stará kvočna, ve svém zlatem lemovaném hábitu vzala sira Roberta stranou a odvedla si ho do svých soukromých komnat. Zůstali jsme tam asi hodinu a pak jsme se, za doprovodu halasného loučení sester, připojili ke skupině za zdmi kláštera a pokračovali v cestě.

Do Paříže jsme vstoupili branou St. Denis. Bylo to divné, být tu znovu. Neměl jsem na Paříž dobré vzpomínky. Na hladovění v zimě, na bití, na to, že mě kvůli nedorozumění uvrhli do žaláře a málem oběsili v Montfauconu. Šibenice byly to první, na co mi padl zrak, když jsme vešli do páchnoucích ulic Paříže. Otcové města se rozhodli, že to místo poněkud vylepší od té doby, co jsem tu byl naposledy. Několik těl se kymácelo ve větru na konci provazu, ale oni tu nechali postavit zeď, aby byla rozkládající se těla skryta zraku kolemjdoucích, když už pachu se uniknout nedalo. Šli jsme po křivolakých ulicích, většinou nedlážděných a přeplněných pestrobarevnými davy Pařížanů, mnichů, studentů a žebráků. Páchnoucí kaluže špíny nás nutily zacpávat si nos i ústa a museli jsme se neustále hlavou vyhýbat vývěsním štítům, jež visely na každém domě. Po celou dobu nás provázelo zvonění stovek zvonů a křik hokynářů a prodavačů, kteří prodávali všechno, od kusů starého železa až po pražené kaštany. Přešli jsme jeden z pěti největších mostů přes Seinu a prošli pod zádumčivými zdmi Notre Dáme.

U náměstí, nebo spíše náměstíčka de Gréve, které bylo blízko, se shromáždil dav, aby sledoval popravu. Byla to jedna z nejhrůznějších podívaných, jaké jsem kdy viděl. Obrovská káď s olejem bublala nad gigantickým ohništěm a nad tou kádí, přivázán tak, že měl ruce i nohy ponořené do rozžhaveného oleje, visel zločinec, kterého měli zaživa uvařit. Jeho příšerný křik, kouř a zápach byly možná předzvěstí hrůz, jež nás všechny jednou čekají. Lady Clintonova se odvrátila celá bledá a bývala by omdlela v sedle, kdyby ji Benjamin nezachytil, zatímco sir Robert zlostně křičel na předvoj našeho průvodu, aby zrychlil tempo. Opustili jsme Paříž Orléanskou branou a ocitli se uprostřed obdělaných luk a větrných mlýnů obklopujících Paříž. Předměstí ustupovala a za hodinu cesty jsme projeli zatáčkou a za ní, na vrcholku kopce, se rýsoval proti lesům zámek Maubisson. Příjemný pohled. Byl obehnán hradbami a chráněn vodním příkopem, přes který vedl dřevěný padací most.

Předrkotali jsme po něm a ocitli se v prostoru mezi vnějšími a vnitřními hradbami, kde zobala kuřata a prasata kvičela o žrádlo. Bylo tu živo a rušno hlukem ze stájí, kováren a hospodářských stavení přilepených ke zdi. Projeli jsme pod dalším obloukem za doprovodu biřiců, na jejichž zbroji se skvěl erb anglického krále. Velká železná vrata byla otevřená a my jimi projeli do vnitřních hradeb. Zastavili jsme před pevností se čtyřmi věžemi čnějícími do nebe. Někdo nechal nedávno dostavět křídla po obou stranách pevnosti, ale na všech čtyřech rozích hlavní budovy byly věže. Clinton nám sdělil, že byly pojmenovány pro čtyřech dámách: Yolanda, Mary, Isabel a Jeanne.

„Ze které spadl Falconer?" zeptal se ho Benjamin.

Clinton ukázal na tu nejbližší zprava. Všichni zvedli hlavy k vysoké věži čnějící šest pater nad námi.

„A tento zámek patří anglickému velvyslanectví?" zeptal se znovu Benjamin.

„Ano," odpověděl Clinton. „Za tou věží se rozkládá zahrada upravená ve francouzském stylu - trávníky, zaječí obora a několik stovek zimostrázových keřů." Učinil rozmáchlé gesto rukou. „Za hradbami jsou nějaké vinice, ale zdejší počasí jim neslouží. Dál jsou bažiny a samozřejmě lesy."

Chtěl pokračovat, ale vtom už kráčeli po schodech dolů zaměstnanci velvyslanectví, aby nás uvítali. Následoval obvyklý zmatek, jak podkoní odváděli koně, vrátní nosili truhly. Obklopilo nás moře nových tváří. Jeden z sluhů odvedl Benjamina a mne vstupní dvoranou přes velkou síň, kde se stolovalo, a po točitém schodišti do druhého poschodí. Pokoj, který nám přidělili, byl prostorný a čistý, stěny čerstvě vymalované, dřevěná podlaha pokrytá hrubým, ale čistě vyhlížejícím kobercem. Postavili nám sem dvě postele, na zdech byly umístěny dva držáky pochodní, dále tu byly taburety, židle a stůl, v přístěnku skříň na šaty. Zařízení pokoje doplňovaly tlusté lojové svíce, konvice a mísy. Okna byla opatřena okenicemi, ale jedno bylo vyplněno rohovinou a byl z něho nádherný výhled do zahrady, kde rostly zimostrázy, a na kousek lesa.

Celé odpoledne jsme se seznamovali s prostředím. Zámek byl stejný jako jiné tohoto druhu, poznamenaný válkami, v nichž se Angličané (proklatci, jak nás nazývali Francouzi) pokoušeli dobýt sever Francie, jinak na něm nebylo nic zvláštního. Ještě téhož večera jsme se sešli se zaměstnanci velvyslanectví u večeře.

Hlavní sál zámku byl velmi prostý, uprostřed s velkým krbem a několika štíty a parožím rozvěšenými po zdech jako dekorace. Na jednom konci byla malá galerie pro hudebníky a na druhém, kde byla zeď obložena dřevem, bylo zvýšené pódium, na němž stál vysoký stůl. Po večeři, když služebnictvo odešlo, koloval džbánek vína a všichni se vzájemně představovali. Sir John Dacourt, velvyslanec, byl podsaditý a růžovoučký, s nakadeřenými bílými vlasy, světle modrýma očima a tím nejbujnějším zakrouceným knírem, jaký jsem kdy viděl. Byl oděn jednoduše, dle staromódního způsobu do pláště, který mu spadal pod kolena. Byl to voják ze staré školy, který věřil, že dobrý Francouz je jedině Francouz mrtvý.

„Já těm žabožroutům nevěřím!" hromoval. „Jen se k nim obrátíte zády a už vás dostanou, ničemové!"

Walter Peckle, první tajemník, byl mladý muž, který předčasně zestárnul, s nezdravou nažloutlou pletí, propadlými tvářemi a neustále mrkajícíma očima. Prsty měl samou skvrnu od modrozeleného inkoustu a neustále se škrábal ve zbytku chomáčovitých umaštěných šedivých vlasů. Thomas Throgmorton, lékař, byl hubený jako bidlo.

Byl středního věku a měl uslzené šedé oči posazené v bledé úzké tváři. Krátce střižené vlasy měl schované pod černým sametovým čepečkem. Michael Millet, tajemník sira Johna Dacourta, byl překvapivě hezký člověk. Mladý muž s hustými světlými vlasy, vyrůstajícími nad čelem a modrýma zářivýma očima v bujných vlnách. Spousta žen by dala jmění za jeho dlouhé husté a zahnuté řasy. Byl to skutečný švihák s narůžovělou pletí, pečlivě oholeným obličejem a stříbrnou perlou na tenoučkém zlatém řetízku, který mu visel na pravém ušním lalůčku. Seděl jako žena a mluvil také jako žena, vysílaje k nám ostýchavé pohledy. Kaplan Waldgreave byl malý, tlustý a plešatý, s hrubými rysy a masitým červeným nosem notorického pijana. Zatímco všichni už byli po večeři, Waldgreave se ještě rýpal v jídle a byl opilý, jak zákon káže. Seděl vedle mě a já neustále krčil nos, poněvadž se z jeho dlouhého černého taláru plného skvrn od jídla linul nevábný zápach.

Nejprve se hovor točil kolem obecných témat, ale když se lady Francesca rozloučila, obdařivši Benjamina úsměvem, který mne bodl u srdce, Clinton brzy stočil hovor jinam.

„Falconerova smrt," začal, sotva chodbou doznělo klapání vysokých podpatků lady Francesky, „byla nehoda, sebevražda, nebo vražda?" Po jeho slovech nastalo ticho. Teplá a přátelská atmosféra se rozplynula jako mlha ve slunci. Všichni jsme si najednou uvědomili, jaká je tu při světle loučí, vrhajících své mihotavé světlo na holé bílé zdi, tma. Dacourt, sedící v čele stolu, se po nás rozhlédl.

„Jestli to byla sebevražda," zahlaholil, „je to zatraceně podivný způsob odchodu ze světa. Byla-li to nehoda, pak ji nelze vysvětlit. Běžte se sami podívat na věž. Sire Roberte, vy to tam dobře znáte. Na vrcholku je sice cimbuří, ale mezery jsou chráněny železnými tyčemi. Falconer by býval musel stát na samém okraji, aby spadl dolů. Proč by to dělal?"

„Takže zbývá vražda," vmísil se tiše můj pán.

„Vyloučeno!" pronesl doktor Throgmorton.

Benjamin se k němu naklonil přes stůl.

„Proč, pane? Proč to říkáte?"

„Nu, náš doktor ví všechno," ironicky zavtipkoval Millet. „Rád špehuje, zejména u pootevřených dveří dámských ložnic."

Poznámka vyvolala smích a Throgmorton zčervenal rozpaky. (Já vždycky říkám, nikdy nevěřte doktorům. Je zarážející, kolik z nich se rádo podívá na svlečené hezké děvče.) Benjamin se tím však nenechal vyvést z rovnováhy.„Pane doktore, na něco jsem se vás ptal," řekl.

Throgmorton se znovu zadíval na Milleta, vzpamatoval se a luskl konečky prstů. „Za prvé, Falconer bydlel v pokoji, ve kterém jste nyní ubytováni vy."

Oh, mnohokrát děkuji, pomyslel jsem si v duchu.

„Můj pokoj je o poschodí výš. Viděl jsem Falconera jít na věž. Vypadal dost čilý a veselý a nesl v ruce pohár s vínem. Popřál jsem mu dobrý večer a on se na mě usmál. Nikdo už po něm po schodech nešel a před ním určitě taky ne."

„Jsou ještě jiní svědkové?" zeptal se Benjamin.

„Pochybujete o mých slovech?" urazil se Throgmorton.

„Prosím tě, Thomasi!" promluvil Millet a uhodil do stolu, přičemž se s obdivem díval na okázalé laciné prsteny na svých prstech. „Já jsem také slyšel Falconera, jak jde nahoru." Millet se zářivě usmál na Benjamina. „Mým skromným příbytkem je podkrovní mansarda na samém vrcholku věže."

Benjamin se usmál. „A potvrzujete, co říkal tady doktor?"

„Ovšem!"

„Je tu ještě jedna věc," zaburácel Dacourt, dolévaje si pohár. „Na vrcholku věže je jemná vrstva písku a štěrku. Millet a já jsme tam šli jako první, když stráž objevila Falconerovo tělo. Byly tam jen Falconerovy stopy."

„A co tělo?" pokračoval Benjamin ve vyptávání.

Throgmorton usrkl ze svého poháru. „Hlava byla úplně rozdrcená a tvář samá podlitina. Krční páteř byla tak polámaná, že jste mohl otočit hlavou úplně volně. Pochopitelně měl zranění a podlitiny po celém těle."

„A co to víno, které pil?"

„Dobré červené z Bordeaux," odpověděl Dacourt svým basem. „Starý Falconer rád popíjel. Na Velikonoční pondělí, když skončil půst a my už si nemuseli odpírat víno, jsme otevřeli novou láhev. Byl u toho Millet a já. Každý z nás vypil jednu číši, než jsme odešli."

„To je zdejší zvyk," doplnil ho Millet. „V období půstu si tady všichni jako správní synové církve víno odpíráme. Na Velikonoční pondělí jsme otevřeli láhev toho nejlepšího."

„Takže jste nepozorovali nic divného?" ptal se Benjamin.Dacourt se na mne zadíval zpod sklopených řas, jako by si poprvé uvědomil mou existenci. „Ne, Falconer byl klidný a uzavřený, ale zdál se být ve velmi dobré náladě, smál se a hovořil spíš víc než obvykle. Ptal jsem se ho, zda není opilý, když jsme otevírali láhev, ale on mne ujistil, že ne."

„Prohlédl jsem jeho tělo velmi pečlivě," zasáhl Throgmorton. „Nebylo cítit ani pivem, ani vínem, ani jinou substancí."

„A co se stalo s pohárem, z něhož pil?" pokračoval Benjamin a pootočil přitom svou židli tak, aby se díval na Dacourta.

„Škoda," řekl velvyslanec. „Rozbil se na kousky."

„Proč říkáte, že je to škoda?"

„Byl to jeden ze sady, cínový s uměleckými rytinami. Falconer měl čtyři. Říká se jim liturgické poháry. Víte, na každém poháru byla rytina s motivem jednoho ze čtyř největších církevních svátků: Adventu, Vánoc, Velikonoc a Svatodušních svátků."

„A on pil z toho velikonočního?" zeptal jsem se.

„Ano," odpověděl Dacourt. „Ale ten je teď rozbitý na střepy."

„Falconer byl velmi pobožný člověk," nechal se slyšet Waldegrave. „Neustále hovořil o Bohu. Nechal se ovlivnit spisy toho nového chlapíka z Německa. Víte koho, toho mnicha, který skočil ze zdi svého kláštera, Martina Luthera."

(Mimochodem, já se jednou s Lutherem a jeho ženou Kateřinou setkal. Byl divný! Skvělý, ale divný. Víte, že trpěl zácpou? Nu ano, Lutherovy potíže mohlo spravit jedině účinné projímadlo.)

„Diskutoval s Lutherem?" zeptal se Benjamin.

„Ne, to ne," rozplýval se Waldegrave. „On neustále hovořil o spasení. O tom, zda přijde do nebe, či do pekla. A když nehovořil o tom, co přijde po pozemském životě, hovořil o ptácích."

„O ptácích? Jak to myslíte?" zeptal jsem se já.

Waldegrave se předklonil a zadíval se na mě zkaleným zrakem. „Myslím to tak, jak to říkám. On neustále pozoroval ty proklaté ptá-

ky. Kachny, vrabce, stehlíky, či drozdy. Ale víte," poklepal si ze strany na svůj masitý červený nos, „byly tu ještě jiné věci."

Zbytek společnosti jednohlasně zaprotestoval, že má znovu poslouchat zřejmě již několikrát opakovanou historku.

„Víte," kroutil se Waldegrave na židli, „on ke mně chodil ke zpovědi. Řekl mi, že ví, kdo je ten Raphael. Když jsem se ho zeptal, co tím myslí, jediné, co odpověděl, bylo: ‚To je velmi vážná věc.'"

Následovaly další nesouhlasné povzdechy na adresu vypravěče. Šlo zřejmě o opravdu značně oposlouchanou záležitost.

„Je čas jít do postele," vpadl mu do řeči Dacourt. „Sire Roberte, vy už musíte být unavený." Potutelně se usmál. „A čeká na vás lady Francesca. „A pokud jde o vás, důstojný pane," Dacourt se zadíval na Waldegrava, „myslím, že už máte dost popito."

Kaplan se na něho jen tupě díval s otevřenými ústy a hlasitě říhnul. Dacourt k němu přistoupil. Kaplan se zvedl na nohy a odkolébal se s výrazem zneuznaného génia. Dacourt se za ním díval. „Zatracený panáček!" zamumlal. „Ty jeho věčné žerty..."

„Bůh nás ochraňuj!" prohlásil Millet apaticky. „Když nás neotravuje svými žerty, tak neustále vypráví o tom, jak byl loupežníkem na severním pomezí." Millet si hrál s krajkovou manžetou. „Ten starý opilec si myslí, že rozumí koním a neustále se pokouší vymámit ze sira Johna jeho válečného oře. Viděl jste ho?" Obrátil se na Benjamina, který zavrtěl hlavou. „Nádherný kůň. Čistokrevný, divoký, s lehkým krokem tanečníka."

Benjamin se zadíval pryč a prohlížel si nehty.

„Sire Johne, kde je Falconer pohřben?"

„U kostela St. Pierre," odpověděl doktor Throgmorton. „Nemohli jsme ho poslat zpět do Anglie. Neměl žádné příbuzné a jeho tělo bylo tak rozbité, že jsme zakoupili místo na místním hřbitově v Maubissonu."

„Ve stejném kostele, kde byl knězem abbé Gérard?"

„Správně," zahřímal Dacourt. „Ale abbé Gérard už také není mezi námi. Šel se vykoupat do vlastního rybníka a utopil se."

„Divné," řekl zahloubané Clinton a předklonil se v židli.Až dosud byl potichu a zíral do tmy, i když nespouštěl zrak ze sira Johna.

„Co je divné?" zeptal se Benjamin.

„No," povstal i sir Robert a protáhl se, „na Velikonoční pondělí zemřel Falconer, a to po záhadném pádu z věže. O dva dny později se starý kněz utopí ve vlastním rybníce."

„Chcete tím říct, že to vzájemně souvisí?" zeptal se Peckle.

„Ne,“ zavrtěl hlavou sir Robert. „Jen se mi to zdá divné."

Sir John Dacourt sebral plášť a chystal se k odchodu.

„Poslední otázka," požádal Benjamin. „Kde jsou Falconerovy věci?"

„Všechny jeho movitosti jsou ve sklepě, který je pod tímto sálem. Dokumenty jsme předali tady Pecklovi."

„Hlídáte je dobře?" zeptal se Clinton.

„Ovšemže hlídá," vybafl Dacourt.

A jéjé, pomyslel jsem si, moc vzájemné lásky tu zřejmě není.

„Vy už jste je viděl, sire Roberte. Chybělo něco?"

„Ne, ne, to určitě ne!" Sir Robert se falešně usmál. „Ale jak říkáte, sire Johne, je už pozdě a je čas jít do postele."

Clinton postavil svůj pohár na stůl, popřál nám dobrou noc a tiše odcházel. Dacourt a Millet ho následovali. Benjamin ale dál seděl a díval se do prázdna. Zachvěl se a zahalil se do pláště.

„Pane, co my?"

„Ano, Rogere, já vím, je čas jít spát. Možná i snít."

(Oh, mimochodem, na tu větu jsem nikdy nezapomněl a později jsem ji přenechal Willovi Shakespearovi. Najdete ji v jeho *Hamletovi,* kterého jsem pomáhal financovat. Je to hra o dánském princi, který zjistil, že jeho vlastní matka je vražedkyně, a přemítá o tom ze všech stran. Nemám ji moc v oblibě, ale běžte se na ni podívat a posuďte sami. Starý Wíll Shakespeare se mne neustále vyptával na vraždy, které jsem vyšetřoval. Kupodivu jsem mu nikdy nevyprávěl o hrůzách na Maubissonu.)

Kráčeli jsme po potemnělém schodišti zpět do svého pokoje. Rozsvítil jsem svíčky a zvědavě se rozhlédl kolem. Tak odtud, pomyslel jsem si, odešel Falconer vstříc svému ošklivému nočnímu pádu. Benjamin přistoupil k otevřenému oknu a díval se přes temnou masu lesa. Zachvěl se, když k nám vítr donesl vytí lišky, a přímo nadskočil a vyjekl, když zahlédl veliké netopýry poletující nahoru a dolů kolem zámeckých zdí.

„Toto," zašeptal, „je skutečně údolí smrti."

Seděl na okraji postele a díval se na mě.

„Měl bys spát, Rogere. Budeš to potřebovat. Pohybujeme se totiž v blízkosti vraha. Zapamatuj si má slova: Falconer a abbé Gérard byli zavražděni a věci tady nejsou takové, jak vypadají." Další vysvětlení odmítl.

Byl jsem mladý, unavený, mírně přiopilý, a tak jsem se svlékl a za pět minut jsem upadl do spánku spravedlivých.

KAPITOLA 5

Příštího rána jsme vstali pozdě. Zdálo se, že Benjamin je v lepší náladě. U snídaně ve velkém sále mi vykládal o historii zdejšího zámku. Potom nás jeden ze sloužících zavedl do klenutého sklepa.

„Musíme prohlédnout Falconerovy věci," vysvětloval Benjamin. „Možná najdeme první klíč k jeho záhadě právě mezi nimi."

Venner už byl ve sklepě a stál nad nějakými vaky a truhlicemi. Místo pozdravu se na nás usmál.

„Tady je Falconerův majeteček," řekl. „Ale moc toho na něm neuvidíte. Už jsme to prohledali. Právě jste se minuli se sirem Robertem."

„Co s tím hodláte udělat?" zeptal jsem se a zadíval se na laciný stříbrný náramek.

„Falconer nemá dědice, takže to pošleme králi."

Rozhodl jsem se ponechat stříbrný náramek tam, kde byl. Tlustý Jindra by vás nechal stáhnout zaživa z kůže jen za to, že jste si vzali kůrku chleba z jeho talíře. Venner odešel a my jsme se pustili do žalostné hromádky věcí zbylých po Falconerovi: prošívaná pokrývka na postel, tři špinavé podhlavníky, kalhoty, odřené boty, kazajky, pár levných šperků, sbírka brků a tabulka kastilského mýdla. Podle mého názoru o tohle Velký vrah zájem určitě mít nemohl. Co nás však zaujalo, byla kazeta se třemi cínovými poháry, z nichž každý stál ve vlastní přihrádce potažené červeným sametem. Velmi pečlivě jsme si je prohlédli, zejména hluboké kalichy, jež umělecky vyzdobil rytec: na jednom byla velká svatodušní holubice, Panna Marie na adventním poháru a Jezulátko v jesličkách na vánočním. (Jestli to nevíte, tenhle druh pohárů byl svého času v Anglii velmi rozšířený,než nechal Velký vrah zničit kláštery. Mohli jste si vybrat pohár podle sezóny.) Benjamin pozorně očichal každý z nich a potom i kazetu. „Nic," zvolal zklamaně. „Nic tu není."

Vyšli jsme ven na vzduch na vnitřní nádvoří a zůstali stát jako očarováni. Čtyři pacholci zápasili s provazy uvázanými k uzdě nádherného černého válečného oře. Snažili se ho dostat do stáje, ale to nádherné zvíře bylo přímo nabito energií. Měl šestnáct pídí do výšky a jeho černá srst se leskla v slunci. Uši měl stažené dozadu, což zna-

menalo, že je rozzlobený, koulel očima a obracel pysky nahoru tak, že odkrýval své žluté zuby pokryté pěnou. Pokaždé, když zařehtal a vyhodil ostrými kopyty, podkoní ho zasypali nadávkami v marné snaze dostat ho zpět do stáje. Nakonec se jim to přece jen povedlo. Rychle zajistili vrata nahoře i dole zástrčkou a ještě i potom jsme slyšeli ze stáje, jak kůň kope do tlustého dubového dřeva. Pacholci, vykoupaní v potu, odcházeli a mumlali ještě i po cestě nadávky na jeho adresu.

„To musí být Vulkán, válečný oř sira Johna Dacourta," poznamenal Benjamin. „Waldegrave musí být blázen, jestli si myslí, že by zvládl tak divokého koně." Zadíval se na křídlo přistavěné z pravé strany k zámku. „Zajímalo by mě, jestli bychom mohli navštívit toho kněze. Možná by nám mohl vysvětlit Falconerův morbidní žert o hrobech." Benjamin mě chytil za rukáv. „Když se nad tím zamyslíme podruhé, třeba přijdeme na to, co už máme v ruce."

Šli jsme zpátky po dlouhé, kameny dlážděné chodbě do Pecklova pokoje. Hlavní tajemník tam pracoval obklopen skutečným mořem papíru. Memoranda, úpisy, účty, dopisy a inventární seznamy. Seděl zády ke dveřím a škrábal na stole. Pokoj byl cítit zatuchlinou a pronikavým pachem lojových svíček, postavených na stole. Všechna okna byla zavřená, jako bychom byli uprostřed zimy. Peckle se mezi nimi sotva pohnul a nepřestal zírat do nějakého dokumentu plného podivných číselných znaků.

„Dobré ráno, Waltře," pozdravil Benjamin trochu moc nahlas.

Úředník se na nás tázavě obrátil se slovy: „Mohu vám nějak pomoci?"

„Ano. Máte tady ty Falconerovy písemnosti?"Unaveně vstal ze své židle s dramatickým pohledem zoufalého rodiče, kterého otravuje jeho neposlušné dítě. Hrabal se v nějakých papírech v rohu a pak nám podal lněný uzlíček, nahoře zavázaný. Benjamin ho vzal a obrátil se k odchodu.

„Ne! To ne!" zvolal teatrálně Peckle. „Nemůžete si to odnést. Musíte si všechno prostudovat tady."

Benjamin vyplázl na Peckla za zády jazyk, pak si očistil místo na podlaze a nejméně půl hodiny tam dřepěl a pročítal obsah balíčku. Moc toho tam nenašel: náčrtky ptáků, docela dobře provedené, ale

rozhodně se nemohly vyrovnat těm z poznámkového bloku da Vincího. (Jednou jsem se s tím velkým sochařem setkal, víte, když jsem se skrýval před vrahy benátského dóžete. Ale to je jiná historie.) Jeden zvláštní objev jsme však učinili - úryvky textu na papíře se jménem Raphael. Falconer si očividně hrál s písmeny jeho jména, rozděloval je a sestavoval v jiném pořadí. Benjamin to pozorně studoval, kroutil hlavou a pak vše vrátil. Poděkovali jsme Pecklovi, ale ten nehnul ani brvou.

„Co si o tom myslíte, pane?" zeptal jsem se, když jsme vyšli z místnosti.

„Falconer byl zavražděn."

„Ale jak? Byl na věži sám a nebyl opilý."

Benjamin si kousl do rtu. „Falconer miloval ptáky," řekl pomalu. „Proto chodil na vrchol věže a tam je pozoroval."

„Myslíte si, že přišel na to, kdo je Raphael?"

„To nemyslím, ale asi předpokládal, že jméno Raphael ho přivede ke skutečnému jménu zrádce."

Benjamin odcházel se slovy, že si jde promluvit s Waldegravem, já se tedy rozhodl vyjít si do zahrady za zámkem na vzduch. Moje touha po čerstvém vzduchu se ještě zvýšila, když jsem zahlédl lady Francesku, překrásnou v tmavě zelených sametových šatech a s kloboučkem ze stejné látky, ozdobeným dlouhými pávími pery, který jí furiantsky seděl na hlavě. Loudal jsem se mezi zimostrázy, jako bych byl tím největším obdivovatelem zahrad, upíral oči na trávníky, na věčně zelený zimostráz a pestrobarevné květiny, na kterých hledaly hladové včely med. Lady si prozpěvovala madrigal. Když uslyšela mé kroky, prudce se obrátila.

„Monsieur!" zvolala v předstíraném údivu. „Vy mne sledujete!"

„Až do konce svých dnů, madame," odpověděl jsem, fascinován nepřehlédnutelným klesáním á stoupáním jejího bujného poprsí. Přistoupila ke mně blíž, nazdvedla si lem šatů, přičemž odhalila bílou spodničku nad černými naleštěnými střevíci, a zadívala se na mě.

„Vy jste Shallot, sluha pana Benjamina?"

„Jeho sekretarius, madame," odpověděl jsem domýšlivěji, než jsem chtěl.

„O la la, sekretarius, a tak ošklivý!"

Nato jsem zčervenal a zakoktal se.

„Nuže tedy, pane sekretáři," pokračovala, „čím vám mohu pomoci?"

„Jste šťastná, že jste nazpět ve Francii, madame?"

„Po dvou letech manželství s Angličanem jsem víc než šťastná."

„Ale vrátila jste se teprve před několika týdny, ve svatém týdnu, není-liž pravda."

Lady Francesca upřeně hleděla na květiny, jako by ji už tato konverzace opravdu omrzela. Najednou se zkroutila a tiskla si rukama žaludek, jako by měla bolesti.

„Madame," uchopil jsem ji za zápěstí, „nejste nemocná?"

Francesca zvedla bledý obličej, už bez jediné známky výsměchu či smíchu ve svých temných očích.

„Dejte ty ruce pryč!" řekla chraplavým hlasem. „Nikdy, rozumíte, *nikdy* se mě nedotýkejte!"

Proklouzla kolem mne, zanechavši mne v oblaku vůně svého parfému úvahám o mém skutečném postavení. Vrátil jsem se k hlavní bráně zámku a našel tam Benjamina, stejně sklíčeného, sedět na schodech.

„Lady Francesca vypadala rozrušeně," poznamenal nezávazně.

Plivl jsem do prachu u jeho nohou. „Než skončím, pane, bude její rozrušení ještě hlubší a má bolest dávno zmizí."

Benjamin vstal a zavěsil se do mne. Pak mě vedl zpět do zahrady a vylepšil mi náladu vyprávěním, jak našel Waldegrava opilého jak zákon káže, skrčeného a ztuhlého jako kámen v koutě jeho honosné kaple. Zbytek dne jsme se vyhřívali na ostrém slunci. Benjamin neustále sledoval ten kousek lesa a říkal, že vidí mezi stromy nějaké postavy.

„Zámek je pozorován," poznamenal. „Možná se brzy sejdeme s našimi přáteli *Lucifery*, Rogere."

To proklaté slovo mě vrátilo zpět do kruté reality: Musím nejen najít zrádce a přivést vraha k zodpovědnosti, ale také pomstít smrt své Agnes a splnit ten herkulovský úkol, kterým mne pověřil sám Velký vrah!

Nechali jsme si zbytek dne s Benjaminem jen pro sebe, pojedli jsme a brzy odešli do pokoje, neboť jsme se stále ještě cítili vyčerpá-

ni po té dlouhé cestě z Anglie. S příchodem tmy se změnilo počasí. Na obloze se stahovaly těžké černé dešťové mraky, a když jsem usínal, už bušily těžké dešťové kapky do dřevěných okenic. Jak se ukázalo, tímto spánkem započaly naše strasti.

Uprostřed noci, pár hodin před svítáním, nás probudil hlasitý křik, rozkazy a dupání pobíhajících nohou. Zabalili jsme se do přikrývek a spěchali dolů do vnitřního nádvoří, které teď bylo plné služebnictva a dvořanů pobíhajících mezi loužemi s loučemi v rukou. Byl tu i Clinton zahalený do vojenského pláště a Dacourt, vypadající poněkud směšně v dlouhé noční košili, stál vedle Vulkánový stáje. Jak horní, tak dolní polovina vrat byla otevřená, vrata byla vyvrácena dovnitř a ten nádherný válečný kůň očividně utekl, pronásledován pacholky. Přišli i Peckle, Throgmorton a ostatní. Byl jsem překvapen, když jsem spatřil Milleta, toho zženštilého úředníka, vystrojeného, jako by se vracel z návštěvy ve městě. Prorazili jsme si cestu do stáje, abychom viděli to, co vypadalo jako zkrvavená hromada hadrů, na níž světlo louče odhalovalo sraženou krev a cosi slizkého. Throgmorton se nad tím skláněl a jeho tvář nabyla našedlého odstínu.

„Přineste jinou louč!" přikázal Benjamin.

Rozespalý pacholek mu jednu vtiskl do ruky a rychle ode-Sel. Benjamin poklekl a posvítil loučí na tu hromadu. Musel jsem si rukou přikrýt ústa, abych se nepozvracel. Ležel tam Waldegrave a jeho tělo připomínalo krvavou kaši. Hlavu měl rozbitou a vytékala z ní temná krev, která se mísila s šedivou hmotou mozku. Jedno oko mu vylézalo z důlku, v hrudi měl krvavě černou díru a spodní část obličeje měl úplně ukopnutou. Na tom, co zůstalo, byly vidět otisky žlutých koňských zubů.

„Proboha, co se stalo?" zašeptal Benjamin.

„Ten blázen chtěl toho koně zkrotit. Zkoušel už tyhle triky víckrát. Jen Vulkán nebyl ještě nikdy tak rychlý a prudký."

Benjamin se zadíval na doktora. „On už to někdy zkoušel?"

„Ano. Jak už řekl sir John onehdy večer, ten starý opilec si myslel, že je velký znalec koní."

„Ale teď to bylo poprvé, co ho Vulkán napadl?"

„Ano." Throgmorton povstal, okraj pláště přetažen přes nos a ústa. „Někdy to zkoušel večer, ale nikdy uprostřed noci."

Benjamin, který dokázal překonat hrůzu nočního výjevu, se nahnul těsně nad mrtvého a čichal k tomu, co bývalo Waldegravovými ústy. Až z místa, kde jsem stál, jsem cítil silný vinný pach, prolínající se se zápachem zkrvaveného těla.

„Co se přesně stalo?" zeptal jsem se Millota a všiml si, jak je mladík bledý a roztřesený, což určitě nebylo z pití.

Floutek potřásl hlavou a vyšel ze stáje. Opřel se o zeď a nasával do sebe chladný noční vzduch jako někdo, komu se právě podařilo vyplout z říčního dna na hladinu.

„Všichni v zámku spali," konstatoval jsem. „Kromě vás?"

Zašklebil se. „Ano, kromě mne. Měl jsem práci ve městě. Vrátil jsem se pozdě. Zavedl jsem svého koně do stáje a byl jsem ve spíži, když jsem uslyšel řev, bušení kopyt a Vulkánovo ržání. Rozběhl jsem se zpátky. Podkoní a pacholci už byli na dvoře. Horní část vrat do stáje byla otevřená, ale Waldegrave za sebou zřejmě zavřel dolní část. Jeden z podkoních ji otevřel. Kůň odtud vyletěl jako šíp z luku." Millet pohodil hlavou směrem k zahradě.

„Slyšel jsem, že ho tam dohnali a snažili se ho uklidnit. Tak jsem zašel do stáje," pokračoval, „a viděl to, co jste teď viděl vy." Utřel si ústa hřbetem ruky. „Dvakrát jsem zvracel," řekl, „a myslím, že budu zase."

Ruku na ústech a v mírném předklonu odběhl do tmy. Když se vrátil, s úsměškem jsem ho pozoroval, pak jsem ještě jednou zašel do stájí, uviděl na mokré slámě vypadlé oko a začal jsem zvracet také. Rozhlédl jsem se kolem. Clinton, Dacourt a ostatní teď stáli u hlavního schodiště do zámku. Throgmorton s nimi.

„Pane!" zašeptal jsem, zavřel oči a opřel se o trám. „Co děláte?"

Benjamin vyšel ven a třel si tvář. „Tady už nemůžeme dělat nic. Sire Johne," zvolal na Dacourta. „Můžete nechat odnést tělo toho nebožáka."

Velvyslanec vyštěkl rozkaz a čtyři sluhové s tvářemi převázanými hadry smočenými v octě se rozběhli přes dvůr s lněným prostěradlem v rukou.

„Odneste ho do ošetřovny!" přikázal Dacourt.

Benjamin a já jsme přihlíželi, jak Waldgraveovo tělo ukládají na prostěradlo.

„Okamžik!" zvolal Benjamin.

Sluhové hněvivě vzhlédli, protože už chtěli mít celou tu příšernou záležitost za sebou. Benjamin vzal svou louč, přistoupil s ní k mrtvole a teď prohlížel ne rány, ale spíš ošuntělou zakrvácenou sutanu.

„Velmi zajímavé," mumlal. „Ano, velmi zajímavé," Usmál se na sluhy. „Můžete ho odnést. Pojď, Rogere! Noc ještě neskončila a my se potřebujeme vyspat."

Clinton, Throgmorton a ostatní se snažili Benjamina přimět k hovoru, když jsme kráčeli po schodech do zámku.

„Ten člověk byl hrozný blázen!" zahřměl Dacourt. „To, co udělal, byl nesmyslný, stupidní počin opilce!"

„Waldegrave byl bezpochyby opilý," odpověděl Benjamin. „Možná byl i blázen, ale já si nemyslím, že to byla nehoda."

„Jak to myslíte?" namítl Peckle.

„To vám vysvětlím ráno," odpověděl Benjamin. „Sire Johne, sire Roberte, přeji vám dobrou noc."

Vrátili jsme se do svého pokoje. Rozbouřený žaludek se mi uklidnil a přetékal jsem zvědavostí. (Vidím, že se kaplan už zase pochechtává. Zřejmě proto, že jsem zvracel. Rád bych mu připomněl, že to není vůbec nic ve srovnání s tím, jakého ze sebe udělal idiota na Den bláznů, když našel mrtvou lasičku, kterou jsem mu položil na kazatelnu. Zvracel jako vodopád.) Ale pan Benjamin nebyl v hovorné náladě.

„Zítra, Rogere," slíbil. „Ale teď potřebuji trochu spánku."

Ležel jsem chvíli a čekal, až v zámku nastane znovu klid, než jsem upadl do spánku plného démonů, černých válečných koní, kteří nade mnou ržáli, mužů létajících po noční obloze a zavražděných těl ležících tak klidně a tiše v krásné londýnské zahradě.

Na druhý den ráno jsme vstávali brzy. Benjaminův žaludek si zřejmě až teď uvědomil, co prožil, protože teprve teď vypadal Benjamin bledý a bylo mu špatně.

„Ten hlupák," mumlal jsem.

Benjamin jen zavrtěl hlavou a oblékl se. „Nemluv špatně o mrtvém, Rogere. Waldegrave byl zavražděn. Pojď, musím se ještě jednou podívat na jeho tělo."

Sešli jsme dolů do bílé, pečlivě vymyté ošetřovny. Než jsme vstoupili, zadržel jsem Benjamina, abychom si vzali hadry namočené do octové vody a bylinek. Určitě je budeme potřebovat. Mrtvé tělo kněze leželo v malé bílé místnosti pod prostěradlem. Jeho žaludek začal bobtnat a celá místnost páchla plyny, které z něho vystupovaly. Nemohl jsem si pomoci, zůstal jsem stát u dveří, zatímco Benjamin se znovu přemohl a přistoupil k zakrvaveným šatům.

„Ano, ano," mumlal si pro sebe. „Ovšem, tak to udělali!"

Vyšli jsme z ošetřovny, na chvíli se zastavili před ní a dýchali svěží ranní vzduch. Benjamin zavolal na mladého chlapce, který šel kolem.

„Poslyš mládenče," požádal ho. „Vyřiď mé pozdravy siru Johnovi a řekni mu, že pan Daunbey by mu byl velmi zavázán, kdyby sešel na dvůr."

Chlapec se na něho nechápavě díval. Benjamin se zasmál.

„Ach ano," povzdechl si a přeložil svou žádost do francouzštiny.Dacourt za námi přišel za několik minut, bílý knír naježený vědomím vlastní důležitosti, tvář fialovější než jindy. Z jeho dechu jsem cítil čerstvě vypité víno.

„Sire Johne, byl jsem pověřen vyšetřováním," řekl Benjamin.

„Oč jde, pane?"

„Nechal byste, prosím, prohledat zámek, zejména nádoby na odpadky před kuchyní? Potřebuji vědět, zda se nenajde mrtvé kuře či sele nebo jiné zvíře, zabité bez zřejmého důvodu."

Dacourt vypoulil oči.

„Prosím, sire Johne! naléhal Benjamin. „Mám pro svou žádost dobré důvody."

Dacourt pokrčil rameny a vybafl příkaz na sluhu, aby šel za Benjaminem k Vulkánově stáji.

„Ten kůň tam není," sdělil mu velvyslanec jakoby omluvně.„Nechal jsem ho přestěhovat do malého výběhu za hradby." Kopnul do kobylinců na dvoře. „Najdou se i takoví, co říkají, že by měl být utracen."

„Proč?" zeptal se Benjamin. „Ten kůň nic špatného neudělal."

„Zabil přece Waldegrava."

Benjamin poplácal jemně velvyslance po rameni. „Ne, sire, nezabil, jak vám za chvíli vysvětlím. Teď ještě potřebuji něco zjistit."

Vešel do stáje a zavřel za sebou dolní část vrat. Aby to mohl udělat, musel se natáhnout přes okraj vrat a zastrčit zástrčku do otvoru. Potom zavřel horní část a na několik minut zůstal ve stáji skryt našim zrakům.

„Co to ten blázen dělá?" mumlal si pro sebe Dacourt.

Benjamin otevřel horní část vrat, zadíval se na nás a na rtech mu pohrával vědoucí úsměv. „Sire Johne, řekl byste, že jsem vysoký?"

„Ano, vyšší než většina mužů."

„Zatímco Waldegrave byl spíše malý?"

„Ano."

„A vidíte, že i já při své výšce mám dost velké potíže, mám-li zavřít horní část vrat?"

„Ano, ano," bručel Dacourt. „Já jsem si pokaždé musel stoupnout na spodní trám. Proč se ptáte?"

Benjamin povytáhl zástrčku a vyšel ze stáje.

„Já vám řeknu proč, sire Johne, ale nejprve se musím najíst. Budu vám velice vděčen, když dokončíte prohlídku odpadních nádob a shromáždíte své kolegy ve velkém sále."

Dacourt po něm vrhl nevraživý pohled. Jeho hněv však částečně zmírnilo Benjaminovo prohlášení, že Vulkán nenese vinu na Waldegravově smrti. Mlčky přikývl a odešel.

Seděli jsme ve velkém sále a dojídali snídani, slabé pivo, čerstvý chléb a plátky soleného vepřového, když se tam nahrnuli ostatní.

„Co to všechno znamená?" bručel Peckle. „Já mám spoustu práce. Musím sepsat Waldegravův majetek a provést úřední odhad."

Millet zíval a hrbil se nad stolem. Throgmorton se hněvivě díval na Benjamina, jako by v něm viděl svého soupeře. Venner se přátelsky usmíval, zatímco Clinton, chladný jako vždy, bubnoval neslyšně prsty do stolu. Poslední se vřítil do místnosti Dacourt.

„Měl jste pravdu!" zahřměl na Benjamina. „Měl jste zatraceně pravdu!"

„V čem měl pravdu?" otázal se zkoumavě Peckle.

„Jeden ze sloužících našel malé sele s krkem rozříznutým od ucha k uchu na hromadě odpadků za kuchyní. Kuchař nenařídil, že se má zabít, a nikdo jiný se k tomu taky nehlásí."

„Jak dlouho je to sele mrtvé?" zeptal se Benjamin.

„To přesně nevím!" Dacourt se rozkašlal a těžce dopadl do židle v čele stolu. „Zřejmě od včerejška. Už po něm lezly krysy a napůl ho ohlodaly."

„Co to má znamenat?" zíval Millet. „Sire Johne, snad jsme se tu nesešli proto, abychom diskutovali o záhadné smrti selete!"

Samolibě se usmíval nad souhlasným pobrukováním a tichým smíchem, který svými slovy vyvolal. Benjamin zaklepal na stůl.

„Ne, nejsme tu proto, abychom diskutovali o smrti prasete, nýbrž o vraždě kněze Richarda Waldegrava!"

„Vraždě!" zareagoval jako první Throgmorton. „Vraždě!" opakoval. „Ten opilý hlupák vlezl k Vulkánovi do stáje a dostal, co si zasloužil. Každý ví, že Vulkán je kůň cvičený do války."

„Ale proč by tam chodil uprostřed noci?" namítl Millet. „Nešlo přece o dámskou ložnici, nemám pravdu, pane Throgmortone?"

„Oh, mlčte!" vybafl na něho doktor. „Je přece známo, že ten věčně opilý páter pokoušel své štěstí příliš často."

„Souhlasím," odpověděl Benjamin. „Ale sire Johne, napadl Vulkán někdy někoho jiného?"

Dacourt se pozorně zahleděl na Benjamina, teď už nikoli vykulenýma, ale spíš prohnanýma, bystrýma očima. Myslím, že sir John byl z těch mužů, kteří si rádi hráli na neomaleně řízné vojáky. Nebyl velvyslancem Jindřicha VIII. ve Francii pro nic za nic.

„Ne," odpověděl důrazně. „Starý Vulkán je divoký, dokáže řehtat, kousat a kopat kolem sebe, ale ukopat člověka k smrti? Ne. Pokračujte, pane Benjamine."

Benjamin povstal. „Zahrajme si to malé drama ještě jednou," řekl a nečekaje na odpověď, vedl skupinku ven ze sálu na sluncem zalitý dvůr. Přešel k vratům od stáje.

„Podívejte se," řekl. „Z vnější strany vrat, nahoře a dole jsou zástrčky. Waldegrave otevře tu horní." Benjamin vytáhl zástrčku. „A pak dolní." Opakoval úkon. „Waldegrave, velmi malý muž, vejde do stáje. Co udělá potom?"

„Zřejmě za sebou zavře spodní část vrat," odpověděl Millet.

„Takhle." Benjamin se vyklonil přes okraj spodní části vrat a zasunul zástrčku. „Teď dobře poslouchejte," promluvil k nám přes vrata. „Waldegrave byl opilý, páchlo z něho víno. Byl také dost malé postavy. Býval by musel vylézt na trám na vratech, aby mohl zastrčit horní zástrčku. Nemám pravdu?"

Na jeho otázku zazněla sborová souhlasná odpověď.

„Já," pokračoval Benjamin, „jsem naprosto střízlivý, mnohem vyšší než Waldegrave a mám s tím potíže. Pro tak malého a ještě k tomu opilého muže to muselo být velmi těžké, a navíc byla noc."

„Ale dokázal to!" řekl uštěpačně Throgmorton. „Vrata od stáje byla zavřená, když ho našli."

Nato se Benjamin jen usmál, otevřel vrata a vyšel k nám.

„Milý doktore, souhlasím s vámi. Ale předpokládejme, že máte pravdu a Waldegrave teď stojí ve stáji. Vulkán řehtá, nedá se ovládat. Co by podle vás Waldegrave měl udělat?"

„Pokusit se dostat ven, ne?"

„Ale on to neudělal. Divné, že?" řekl zamyšleně Benjamin. „Ten opilý muž, který tak chytře dokázal za sebou zavřít vrata na zástrčky, najednou nedokáže totéž zopakovat, aby utekl před rozdivočelým válečným koněm."

„Možná se o to pokusil," namítl Clinton a škrábal se přitom po tváři rukou obtíženou těžkými prsteny, „ale Vulkán ho srazil k zemi."

„Rád bych tomu věřil, sire Roberte. Ale běžte si prohlédnout jeho tělo. Všechna Waldegravova zranění jsou na obličeji a na přední části těla."

Skupinka nyní zpozorněla. Benjamin rozpažil.

„Víte, já nevěřím, že za sebou Waldegrave zavřel vrata. Byl opilý a byl malý. Pánové, všichni jsme byli někdy opilí a viděli jiné opilé. Jsou bezstarostní, převracejí židle, stoly, nechávají za sebou otevřené dveře. A Waldegrave byl tak pečlivý? A dokázal se dostat do stáje, ale nedokázal se už dostat ven?"

Stál jsem tam a obdivoval inteligenci svého pána. Ovšemže jsem dospěl ke stejnému závěru, ale on byl vždycky lepší v tom, jak dokázal předložit fakta. Uměl se přesně vyjadřovat, můj pán. To on se měl setkat se Shakespearem a Burbagem. Bývali by ho obsadili do mnoha

rolí ve svých hrách. Třeba do Leara, Brata či Marka Antonia. Benjamin byl velký řečník. Tenkrát, na dvoře toho proklatého zámku Maubisson, dokázal upoutat pozornost všech těch arogantních mužů.

„A teď," pokračoval můj pán energicky, „i kdyby Waldegrave za sebou dokázal zavřít vrata a řekněme upadl do mdlob nebo prostě usnul, sire Johne, dokážete nám vysvětlit, proč ho Vulkán tak krutě a nemilosrdně pokopal?"

Velvyslanec si mnul bradu. „Ne, to nedokážu," odpověděl.„Vulkán je trénován jen k tomu, aby vyhazoval kopyty proti někomu, kdo ho ohrožuje."

„Ne proti tlustému opilému knězi?"

„Ale ale!" vyletěl Peckle netrpělivě. „Pane Benjamine, tak už nám konečně sdělte svůj závěr!"

„Sire Johne, dokázal by pach krve vyprovokovat Vulkána k zuřivosti?"

„Zajisté. Připomnělo by mu to bitvu, nebezpečí."

Benjamin ukázal směrem k ošetřovně. „Včera večer jsem prohlédl Waldegravův oděv. Byl plný krve a sraženiny, která byla čerstvá. Jeho sutana byla také plná krvavých skvrn." Odmlčel se. „Nyní vám, pane Peckle, sdělím svůj závěr. Včera večer se Waldegrave opil do němoty. Někdo předtím zabil sele a nechal ho vykrvácet. Pak vešel do Waldegravova pokoje a umazal krví selete sutanu našeho kněze, který tam ležel a nevěděl o sobě. Pak náš vrah tiše odtáhl tělo přes dvůr, otevřel vrata do Vulkánový stáje a položil spícího kněze na slámu, vyklouzl ven a zavřel za sebou vrata. Vulkán, zneklidněný temnými mraky na obloze a pachem krve, se rozběsnil. A tak bušil kopyty do toho cizího, krví potřísněného návštěvníka ve své stáji, který ležel na zádech pod ním na slámě. Zuřivost útoku probrala na několik vteřin Waldegrava z jeho opilecké ztuhlosti. Začal řvát, možná se bránil, ale Vulkán ještě jednou vykopl svým tvrdým kopytem a rozbil ubohému Waldegravovi hlavu." Benjamin zkřížil ruce přes prsa. „Sire Johne, sire Roberte, Waldegrave byl barbarským způsobem zavražděn."

Ozval se šum protestu, ale nikdo nedokázal popřít logiku závěrů mého pána. Utišil neklid máváním rukou.

„Sire Johne, měl byste všechny přítomné požádat, aby vypověděli vše o tom, co v té době dělali," usmál se zamyšleně. „Většinou spí každý z nás sám a já nejsem oprávněn ptát se." Poklepal mne po rameni. „Dokonce ani můj dobrý přítel Shallot by nemohl přísahat, že jsem v noci nevyklouzl ze svého pokoje, abych spáchal tento hrůzný čin."

Celá skupinka teď jen beze slova zírala před sebe. Benjamin pokrčil rameny.„Sire Johne, byl bych vám vděčen, kdybyste mi zapůjčil sluhu, který by nám ukázal cestu ke kostelu v Maubissonu, kde působil abbé Gérard."

Dacourt, ztracený ve vlastních myšlenkách, přikývl a za hodinu jsme měli osedlané koně a vyjeli za sluhou ze zámku. Benjamin se na chvíli zastavil a zadíval se na výběžek lesa.

„Pozorují nás," opakoval. „Celou dobu nás pozorují."

„*Luciferi*, pane?"

Benjamin našpulil ústa. „Možná, ale nebezpečí, které nám hrozí od nich, není ničím ve srovnání s tím, které na nás číhá v zámku. Je tam velmi nebezpečný vrah. Waldegrave byl zavražděn proto, co věděl. Souviselo to nějak s tím jeho nepovedeným žertem." Můj pán poplácal koně, duchem zjevně nepřítomen. „Nebo to bylo něco jiného?" pokračoval, jako by mluvil sám k sobě.„Nebo proto, že jsem byl první, kdo o jeho řeči projevil zájem? Uvidíme. Uvidíme, Rogere."

KAPITOLA 6

Usmíval jsem se, abych skryl svůj strach. Budu upřímný, nebyl to jen strach z *Luciferů* a nějakého šíleného vraha na zámku, ale strach z Velkého vraha v Hampton Courtu a jeho touhy dostat zpět ten jeho zatracený prsten. Chtěl jsem to téma probrat se svým pánem, když jsme projížděli na koních v závětří kopce, ale byl ponořen do svých vlastních myšlenek, tak jsem si svůj strach nechal pro sebe.

Naše cesta se klikatila stinnými lesy lemujícími otevřená pole a zavedla nás na začátek malého údolíčka. Na jeho dně, po obou březích líného potoka se uhnízdila vesnička Maubisson. Několik lepenicových a proutěných chalup s doškovými střechami, dvě nebo tři kamenné a břidlicové, každá s vlastní oplocenou zahrádkou. Na vzdálenějším konci vsi byl vodní mlýn, kde pravděpodobně vesničané mleli své obilí. Uprostřed na zelené návsi stál kostel s černou štíhlou věží, nic víc než věž a hlavní loď chrámu, narychlo spojené dohromady. Takový kostel můžete vidět skoro v každé francouzské či anglické vsi. Byl obehnán zdí - na jedné straně hřbitov, na druhé fara. I z místa, kde jsme stáli, bylo vidět lesknoucí se hladinu širokého rybníka, v němž se utopil abbé Gérard.

Jeli jsme pomalu dolů vyježděnou cestou. Ženy v keprových šatech a dřevácích vyšly na zápraží a dívaly se na nás, zatímco houf nahých dětí utíkal za námi. Žadonily ve svém nářečí o nějaký ten sou nebo něco k jídlu. Pár starých lidí podřimovalo na lavičkách. Kolem nich se v prachu popelily hubené slepice a hádaly se se stejně vychrtlými prasaty o každý kousek něčeho k snědku. Dojeli jsme ke kostelu a projeli branou. Benjamin poděkoval sluhovi a řekl mu, ať se vrátí nazpět do zámku. Uvázali jsme koně k nízkému zábradlí a zaklepali na dveře fary.Otevřel nám mladý muž s hubenou tváří, hnědými vlasy a ostrým nosem. Měl nažloutlou pleť, která svědčila o žlučníkových problémech nebo ledvinových kamenech. Byl dosti přátelský, naštěstí rozený Normanďan, takže s ním Benjamin mohl bez potíží konverzovat a já stačil sledovat hlavní myšlenku jejich hovoru.

„Jsem farář Ricard," zašeptal. „A vy jste...?" (Byl jsem si jist, že řekne *proklatec.)*

„Angličan ze zámku Maubisson."

„Pojďte dál. Pojďte dál."

Farář nás zval dovnitř. Žil stejně chudě jako jeho venkovští farníci. Místnost byla velmi prostá. Bylo v ní pár kusů nábytku, podlaha byla jen udupaná zem, dost studená na to, že bylo léto. V krbu hořel oheň. Před ním seděla mladá dívka, asi tak patnácti - až šestnáctiletá. Měla husté a neučesané vlasy, obličej hrubý a pleť loupající se od práce na slunci. Sotva vzhlédla, když jsme vešli, a pokračovala v míchání něčeho, co vařila ve velkém černém hrnci zavěšeném nad ohněm, do něhož tu a tam hodila hrst bylin nebo kousek syrového tučného masa.

„Moje hospodyně," sdělil nám zahanbeně Ricard.

(Ajéje, pomyslel jsem si v duchu a sázel se, že dělá víc než jen práci v kuchyni, ale hned jsem se v duchu okřikl: kdo vlastně jsem, že si troufám soudit morálku toho ubohého muže? Podívejte se na mého kaplana! Co vím, tak stráví víc času na seníku s mladou Mabel ze vsi než ve svém kostele. Hleďme, jak se vrtí! Myslí si, že jsem starý a senilní. Něco vám řeknu, ani vrabci si neposedají na můj trávník, když to nedovolím.) Ale vraťme se k tomu ubohému knězi. Konečně, vždyť dělal poctivě svou každodenní práci. Vybídl nás, abychom se posadili, a nabídl nám víno s příchutí octa. Když se nedíval, vylil jsem svoje na zem.

„Pane faráři," začal Benjamin, vy jste sem přišel po smrti abbé Gérarda?"

„Ne, pane, sloužil jsem tu s ním. Biskup teprve nyní rozhoduje o jeho nástupci."

„Takže jste tu byl v tu noc, kdy zemřel?"

„Ano i ne. Tu středu po Velikonocích jsem nebyl v kostele. Abbé byl tak laskav a dovolil mi navštívit přátele. On tu zůstal a uvařil si sám jídlo." Farář rozpřáhl ruce. „Zbytky hovězího a otevřel si džbánek vína. Abbé miloval červené bordeauxské a o velikonočním půstu nepil."

Musel si všimnout výrazu v mých očích.

„Ne víc než dva pohárky, určitě ne tolik, aby se opil. Chvíli před setměním ho viděl jeden z vesničanů, který procházel kolem kostela, v zahradě, jak pozoruje rybník. Já jsem se vrátil až po setmění." Podíval se na děvče, míchající v hrnci. „Simone a já jsme se vrátili ven.

Abbé Gérarda jsme nikde neviděli. Šel jsem se podívat dolů do zahrady. Byl nádherný večer. Myslel jsem si, že by tam mohl ještě být." Farářovy oči se zalily slzami. „A on zatím plul na hladině rybníka tváří ve vodě!"

„A nebylo na něm vidět stopy po násilí?"

„Ne, pane."

„A pohár a džbánek, ze kterých pil víno?"

„Ty se našly spolu s ním v rybníce."

„Zeptej se, odkud to víno pocházelo," řekl jsem Benjaminovi.

Benjamin mou otázku přeložil. Farář pokrčil rameny.

„Bůh ví. Abbé ho možná koupil. Ale nezapomeňte, pane, že byly Velikonoce. Naši farníci, dokonce i lidé ze zámku nám posílají dárky. Ovoce, květiny, víno a sladkosti."

„Proč by se abbé díval na rybník?"

Farář se rozesmál. „Pane, každý se občas zastaví na břehu a dívá se na ryby, proto ten rybník máme. To jako byste se ptal, proč se lidé dívají na nebe či na západ slunce."

Benjamin se usmál. „Dobrá poznámka, pane. Můžeme se na ten rybník podívat my?"

Ricard nás zavedl do zahrady. Ve skutečnosti to byl malý sad s několika jabloněmi a hrušněmi a nesečenou trávou. Jen sporadicky se vyskytl nějaký květinový záhon. Lilie a jiné divoké květiny bojovaly o místo na slunci s plevelem a ostružinami. Uprostřed zahrady byl na první pohled hluboký rybníček. Musel být minimálně dva yardy hluboký a tři yardy na šířku. Břehy byly zpevněné šedivými cihlami. Pravděpodobně byl napájen z podzemních pramenů.

„Řekněte nám ještě jednou, co se stalo," požádal Benjamin.

„Abbé plul po hladině tváří dolů." Ricard si utřel neustále kapající nos. „Já se Simone jsme ho vytáhli. Musel být už mrtvý celé hodiny."

„Myslíte si, že utonul?"

„Mohl dostat křeč. Jinak se abbé těšil dobrému zdraví. Neměl ani záchvaty, ani padoucnici."

Benjamin si sedl na lavičku na hrázi u rybníka a pozoroval stříbrného kapra, který šplouchal mezi vodními travinami a velkými listy

leknínu. Přivřel oči a naslouchal zvukům ve vodě, která oplývala žabami, a bzukotu včel sbírajících na květech med.

„Měl abbé Gérard nějaké nepřátele?" zeptal jsem se nečekaně.

Ricard zavrtěl hlavou. „Monsieur, já vám nerozumím."

„Můj společník se ptal," opakoval Benjamin francouzsky, „zda měl abbé Gérard nějaké nepřátele."

„Ne, byl to velmi soucitný člověk, dokonce i vůči mně a mým hříchům."

„Hovořil někdy o svém přátelství s Jindřichem, anglickým králem? Víte o tom, že náš král, když přijel navštívit Maubisson, často volal abbé Gérarda k sobě jako zpovědníka?"

„To jich dělá ze zámku hodně," odpověděl Ricard.

Kývl jsem na Benjamina. Abbé Gérard, pomyslel jsem si, byl zřejmě přirozeným příjemcem všemožných tajemství. Kdo by se chtěl - v uzavřeném společenství, jaké bylo na Maubissonu - chtěl zpovídat takovému opilému hlupákovi, jakým byl Waldegrave? Nikdo kromě Falconera, a ten zemřel.

„Abbé Gérard," vyslovil Benjamin mé myšlenky nahlas, „musel znát tajemství mnoha srdcí." Zadíval se na Ricarda. „Ale my jsme hovořili o našem vznešeném králi Jindřichovi."

„Abbé se často chlubil," odpověděl Ricard, „svým přátelstvím s anglickým králem Jindřichem. Často o něm mluvil jako o skutečném křesťanském králi."

(Podle toho můžete vidět, že Jindřich dokázal oblbnout každého, a také to dělal. Přinejmenším dvě z jeho žen a tři jeho ministerští předsedové za to zaplatili, a to se nezmiňuji o armádě ostatních, jejichž jedinou odměnou za to, že vyslovili svůj názor, byla krátká cesta k popravčímu špalku.)

„A co ten dárek, který mu král Jindřich dal?" zeptal se Benjamin významně,

„Oh, abbé na něj byl velmi pyšný. Myslím, že to byl výtisk *O cudnosti* od svatého Augustina. Jednou mi ji ukázal. Nejsem učenec, ale viděl jsem, že je plna poznámek vašeho krále. Abbé Gérard jí měl dobře ukrytou."

„A vy jste ji nikdy neviděl?"

„Jak už jsem řekl, jen jednou."

„Kde je teď?"

„To nevím. Víte, abbé měl velmi málo majetku. Hledal jsem ji, ale nenašel."

Benjamin se upřeně díval na rybník.

„Pane faráři, stalo se tu něco podivného od smrti abbého?" zeptal se potom.

„Ne. Samozřejmé že nad jeho náhlým úmrtím tu všichni truchlili a jeho pohřeb nemile přerušil jednotvárnost zdejšího života." Farář se zajíkl. „Ale vlastně ano, stalo se něco neobvyklého. Den po pohřbu jsem chodil po návštěvách. Simone šla ke své rodině. Po návratu sem jsem zjistil, že dveře byly násilně otevřeny. Někdo velmi pečlivě prohledal faru od sklepa po půdu, ale nic nechybělo. Napadlo mi, jestli nehledal tu knihu. Myslím, že má velkou cenu, když byla přeložena z řeckého originálu a obsahuje osobní poznámky královy."

„Zmínil se někdy abbé o tom, co se s tou knihou stane po jeho smrti?"

„Ano, žertoval a řekl, že si ji vezme s sebou do nebe. Že si zaslouží dostat se do ráje."

„Zeptejte se ho, kde je abbé pohřben," řekl jsem, protože už jsem si v hlavě utvořil představu.

„Na našem hřbitově," odpověděl Ricard, „pod starým tisem. Farníci mu dokonce postavili náhrobek. Můžete se na něj jít podívat. Je na něm vyryto jen jeho jméno a lotrinský kříž."

„Můžeme sejít podívat do kostela?" zeptal se Benjamin.Ricard souhlasil a právě hledal klíč na kroužku zavěšeném na opasku, když k nám dolehl dusot koní a mužský křik. Vrátili jsem se s farářem do kuchyně. Simone stála u domovních dveří s rukou na ústech. Ricard ji odstrčil, podíval se ven a pak, bledý ve tváři, ustoupil. Benjamin prošel kolem něho a já ho váhavě následoval. Cesta dolů k hřbitovní bráně byla lemována ozbrojenými muži, vojáky v kuželovitých helmách a přiléhavých kožených vestách. Někteří z nich měli náprsní krunýře, holenní a další části brnění, všichni drželi v rukou meče a dýky a na krku měli zavěšené štíty. Měli také kuše, velké, až nahánějí hrůzu. Takové používali Janované. Když jsme se objevili, vytvořili půlkruh. Za hřbitovní branou jsem viděl jejich koně rozrývající kopyty zem a vířící malé obláčky žlutého prachu.

„Co se děje?" zeptal se Benjamin.

„Proklatec!" řekl jeden z nich s těžkým skotským přízvukem. Nakoukl jsem Benjaminovi přes rameno a žaludek se mi sevřel. Nevypadali jako Francouzi a i přes francouzské královské uniformy, jež měli někteří na sobě, určitě nepatřili k pravidelným oddílům. Většina z nich měla rezavé vlasy, hustý plnovous a knír. Měli kruté tváře rozených zabijáků. Prohlížel jsem si je. Někteří z nich měli korouhve, prýmky, medaile a červené heraldické znaky. Zadíval jsem se na jednoho z nich, který vystavoval na odiv jak skotského červeného lva, tak francouzskou lilii.

„Skotská garda!" vyslovil Benjamin nahlas mé myšlenky.

Ustoupil jsem o krok dozadu. Tito vojáci byli nejkrutější a největší profesionálové ve francouzské armádě. Byli to skotští uprchlíci, kteří sloužili francouzské koruně vedeni záští vůči Anglii.

(Věděli jste, že kdykoliv vstoupila Anglie do války s Francií, naši vojáci okamžitě pověsili každého z těchto skotských žoldáků, který jim padl do rukou? Opravdu, Jindřich V. je nechal upalovat zaživa. A když oni chytili nějakého Angličana, Bůh mu pomáhej! Slyšel jsem, že to někdy trvalo celé dny, než ti ubožáci zemřeli. Tito žoldáci se zajímali nejvíc o umění a přesnost anglických lukostřelců. První, co udělali, když některého zajali, že mu uřízli ukazováček na obou rukou, který naši lukostřelci používali k napínání dlouhých luků. Naopak naši chlapci, kdykoli chtěli vyjádřit své opovržení Francouzům, zvedli dva prsty. Myslel jsem si, že by vás tento malý exkurs mohl zajímat. Mého kaplana zaujal. Je to malá lest, kterou vůči němu používám pokaždé, když jsem příliš opilý, než abych se s ním hádal.)

Toho sluncem zalitého dne v Maubissonu jsem své prsty úzkostlivě schovával, zdvořile se usmíval a v duchu se modlil, aby si tihle vlci v lidské kůži našli jinou oběť, jen ne nás. Najednou se skupina rozdělila a nám se naskytl velmi neobvyklý pohled. Na cestě stál jejich vůdce, voják, ale oblečený jako hejsek v pestrobarevných kalhotách, rozevlátém plášti s modrými a stříbrnými zoubky na okrajích, s krajkovým krejzlíkem kolem krku, jehněčí rukavice na rukou a španělské holínky s vysokými podpatky ozdobené zvonečky, které se rozcinkaly při každém kroku. Na černých vlasech, které byly očividně nabarvené, měl posazen baret, ozdobený čtyřmi orlími pery.

Náhrdelník posázený drahokamy se mu ve slunci blýskal, stejně jako perly v náušnicích visících z lalůčku každého ucha na stříbrných řetízcích. I jeho obličej byl neobyčejný, bledý a jemný, hladký jako tvář mladé dívky, s upjatě sešpulenými rty, nad nimiž vyčníval mírně zahnutý nos. Oči měl hluboko posazené a pod nimi kruhy.

„Není to žena?" zapochyboval jsem, když jsem zachytil závan parfému. Víte, ta bytost totiž nešla normálně, ale typickým drobným krokem a lehce se pohupovala v bocích. Nebyl ozbrojen až na dýku s perleťovou rukojetí, zastrčenou za ozdobně vyšívaným opaskem. Díval jsem se do té tváře a něco se pohnulo v mé paměti. Neviděl jsem ho už někdy? Na takový zjev bych si snad měl vzpomenout.

Ten člověk se zastavil s jednou nohou mírně vykročenou, což bych za jiných okolností považoval za směšný postoj. Sundal si jednu rukavici a pokynul hlavou jako žena. Ricard postoupil kupředu.

„Ty ne!" Měl jemný hlas, dobře modulovaný, s dokonalou anglickou výslovností.Ten hlas jsem už slyšel, a věděl jsem, kdy - tenkrát v té londýnské uličce. Zjevení mírně pokynulo bílými prsty.

„Odejdi, ty špinavý ubohý pátere, a zavři za sebou dveře!"

Ricard zmizel a já si přál ho následovat. Zjevení se na nás pousmálo a znovu nám pokynulo.

„Zůstaň stát!" zašeptal Benjamin a chytil mě za ruku.

Nemusel to říkat dvakrát. Strachem jsem zapustil kořeny. Nemám rád vojáky a nenávidím zvláště ty, kteří se oblékají jako ženy a hodně se usmívají.

A to zjevení se usmálo znovu. *„Préparez-vous!"* řeklo francouzsky.

Ten příkaz byl vysloven jen tak ledabyle přes rameno a přesto všechny kuše okamžitě zamířily na naše hrudi.

„Až napodruhé," zašeptal jsem Benjaminovi, „uděláme, oč nás žádá."

Benjamin mě znovu chytil za ruku. „Učiním jeden krok," zavolal, „pokud ho vy učiníte rovněž."

Zjevení pokrčilo rameny. *„D'accord",* zamumlalo a učinilo malátný pohyb rukou. Kuše byly spuštěny dolů, on vykročil kupředu a my také. Plácl Benjamina do hrudi. „Vy jste Benjamin Daunbey."

Nespouštěl z Benjamina oči. „A váš společník je Shallot." Chladně si mě změřil očima. „Shallote, setkáváme se znovu."

Jeho slova potvrdila mé nejhorší obavy. To zjevení bylo jedním z *Luciferů*, kteří mi vyhrožovali v Londýně, pak spáchali ty odporné vraždy na rodině Ralembergových a shodili to na mě. (Teď si kaplan myslí, že jsem po tom ničemovi měl skočit. Kdybych býval Agnes skutečně miloval, zpřetrhala by moje vášnivá prudká povaha poslední zábrany? Starý Shallot neví. Skloň se před nepřítelem dřív, než se on skloní před tebou, ale dbej vždy na to, aby ses k němu neobrátil zády!)

„Jmenuji se Sieur Raoul Vauban. Jsem úředníkem ve službách Jeho křesťanské Výsosti krále Františka I. Náhodou jsme projížděli vsí a slyšeli, že farář má návštěvu."

Lhář prolhaný, říkal jsem si v duchu.

„Co tady děláte?" díval se na Benjamina.

„Jsme zplnomocněnými posly Jeho Veličenstva anglického krále a Jeho Eminence kardinála Thomase Wolseyho. Přebýváme v zámku Maubisson a do vsi jsme přijeli tlumočit vyjádření nejhlubší soustrasti našeho krále a pána k náhlé a tragické smrti abbé Gérarda."

„Hleďme!" odsekl Vauban chraplavým hlasem. „Jste špehové!"

„Pak máme mnoho společného, pane." Benjamin poodhrnul plášť, aby mohl Francouz vidět jeho meč. „A co víc," pokračoval konverzačním tónem, „vy musíte být členem spolku *Luciferi.* Možná jejich *archandělem.* Kde berete ty své prokleté svíce, které vždy zanecháváte na místě svých zločinů?"

To toho ničemu na chvíli umlčelo a na pár vteřin zapudilo jeho úsměv, který mne dohánělk zuřivosti. Můj pán tam stál, vyrovnaný jako vždy, s rukama složenýma na hrudi. Viděl jsem na něm, že vůči monsieurovi Vaubanovi pojal hluboké antipatie.

„Neprojíždíte vsí," pokračoval Benjamin. „Sledovali jste nás až sem. Také jste pozorovali zámek. Stejně jako já víte, že abbé Gérard byl zavražděn, a hledáte tu knihu, dar od našeho krále, který by měl být podle práva nyní navrácen svému původnímu majiteli."

Vauban, uražen Benjaminovou přímostí, ustoupil a sáhl rukou po dýce. V ten ráz se znovu zvedly ty prokleté kuše a já slyšel klapnutí šípů, které do nich vojáci vložili. Stál jsem za svým pánem, připra-

ven ho bránit, a přemýšlel o tom, zda Ricard za sebou skutečně zavřel dveře. Pak najednou Vauban zaklonil hlavu a rozesmál se jako dívka.

„Monsieur Benjamin! Monsieur Benjamin!" opakoval a plácl mého pána po rameni. „Proč se my dva hádáme? Oba jsme agenty svých královských pánů. Raději bychom se měli domluvit, než se zabít." Zlomyslně se na mě zaculil. „To by za nás měli udělat jiní."

Pokud jde o mě, býval bych toho ničemu nejraději na místě zabil, ale nebyl jsem ozbrojen. On byl a ještě k tomu tu měl šedesát statných přátel, kteří ho chránili. Tak jsem se mile usmál. Vauban ustoupil s rukama zvednutýma a falešným omluvným výrazem.

„Nechceme vás urážet. Doprovodíme vás zpět do zámku.

„My nechceme."

„Ne, my nechceme," dodal jsem i já.

„Trvám na tom," zabručel Vauban. „Jsou tu kolem ti rebelové, Maillotinové."

Benjamin zavrtěl hlavou. Kuše se znovu zvedly.

„Ovšemže souhlasíme," zasmál jsem se.

„Dobrá, tak pojďme," odpověděl spokojeně Vauban.

Sešli jsme kolem kostela dolů a odvázali koně.

„Nesnáším toho pervezního lotra," zašeptal Benjamin.

„Ani já, pane, ale usmívejte se na něho, aby náhodou nezměnil názor."

Nasedli jsme na koně a odjížděli zpět k zámku v líném slunci, skotský oddíl za námi, zatímco Vauban se zařadil mezi nás. Bůh ví, že jsem v tu chvíli myslel na Agnes a měl chuť ho zabít. Ten lotr s námi chvíli nezávazně konverzoval a pak vytáhl malou loutnu, kterou měl zastrčenou v brašně u sedla. Nevěřil jsem svým očím. Několik vteřin ladil, pak spustil sladký madrigal, který jsme s mým pánem oba znali. (Často jsme spolu zpívali v kostele Panny Marie v Ipswichi, já basem, docela dobře doplňujícím Benjaminův tenor. Ani dnes neznám nic lepšího, než sedět v neděli ráno v kostele a s požitkem vyřvávat kostelní písně). Ale na té prašné cestě k Maubissonu mi jejich zpěv připadal morbidní. Ten zabiják, oblečený jako hejsek, sladce pěl mužům, o nichž věděl, že jsou jeho zapřísáhlými nepřáteli. Odmlčel se a zadíval se na nás.

„Líbí se vám můj hlas, pánové?"

„To ví jen Bůh," odpověděl jsem sarkasticky.

Vaubanovy oči se zúžily.

„Znáte tu píseň? Připojíte se ke mně?"

Nevím, kdo z nás byl více chorý duchem, zda on, protože zpíval Benjaminovi, nebo já, protože jsem se k němu přidal. Kde to jen bylo možné, měnil jsem slova, nahrazuje je těmi nejhrubšími francouzskými výrazy, na jaké jsem si vzpomněl. (A věřte mi, že jich není málo!) Ale Vaubanovi to nevadilo. Jeli jsme vedle sebe, jako nějací tři trubadúři z romantického příběhu. Skončili jsme právě ve chvíli, kdy jsme stáli před hlavní branou do zámku.

„Líbilo se mi to," řekl Vauban a předklonil se v sedle. „Možná bychom si to mohli někdy zopakovat. Naše hlasy spolu dobře ladí."

„Rád bych," odpověděl jsem. „Možná jednoho dne budete zase vy naším hostem v Londýně." (Myslel jsem v žaláři v Toweru, natažen na tom nejkrutějším skřipci, jaký tam najdou!)

Vauban souhlasně přikývl, zamával nám na rozloučenou jako oddaný přítel a pak i se svými jezdci zmizel v oblacích prachu.

Když jsme dojeli na vnitřní nádvoří, Benjamin dal naplno průchod svým pocitům. Předal koně štolbovi a pln zlosti vyrazil hledat Dacourta. Já utíkal za ním, stále ještě roztřesený strachem a hněvem zároveň. Benjamin našel velvyslance v malé pisárně vedle velkého sálu.

„Musíme se sejít, sire Johne. Všichni a hned!"

„Proč? Proč?" ptal se Dacourt udiveně.

„Protože chci slyšet pravdu!" zařval v odpověď Benjamin.

Velvyslanec znervózněl pod vlivem Benjaminova hněvu, houkl na vystrašeného sluhu a nechal nás zavést do malého altánku, přilepeného k zámecké zdi, kde seděl Clinton s lady Franceskou. Lady Francesca se usmívala, ale když mě uviděla, tvář jí zkameněla. Vstala a odešla s vlajícími sukněmi, doprovázena vůní parfému. Stál jsem tam a naslouchal hlasitému klapotu jejích vysokých podpatků po kamenné dlažbě. Zavrtěl jsem hlavou a sklopil zrak. Byl jsem si jistý, že držela v ruce malou lahvičku s nápisem *SUL*. Podíval jsem se na svého pána, ale ten byl příliš rozčílen, aby si toho všiml. Stál tam a podupoval podpatkem, čekaje na to, až sir Robert dočte nějaký dopis.

Clinton nakonec dokument pečlivě složil.

„Pane Daunbey, copak se stalo?"

Můj pán se předklonil a stručnými a jasnými slovy mu to přesně sdělil.

„Co chcete dělat?" zeptal se sir Robert.

„Chci schůzku," pronesl Benjamin ochraptěle, „všech zaměstnanců velvyslanectví. Potřebuji upřesnit a vyjasnit jisté věci. Francouzi se nám vysmívají, jak se neustále motáme v mlze."

Clinton souhlasil, a tak jsme se všichni sešli ještě před setměním ve velkém sále. Služebnictvo připravující stoly k večeři bylo ze sálu odvoláno. Všichni jsme se sesedli na židle uspořádané do polokruhu kolem krbu. Dacourt, nahněvaný, že Benjamin šel za sirem Robertem, hlasitě usrkával z poháru vína a zbytek vylil do plamenů, až to zasyčelo.

„Pane Daunbey," zavrčel, „jsme všichni zaneprázdněni a vy jste svolal tuto schůzku. Proč?"

„Jsem zde jako oficiální vyslanec kardinála Wolseyho a Jeho Výsosti krále," odpověděl Benjamin. „Máme jisté tajné poslání."

Viděl jsem, že Dacourt po těch slovech znervózněl.

„Ale naším hlavním úkolem je odhalit totožnost zrádce Raphaela a přivést do rukou spravedlnosti Falconerova a Waldgravova vraha. Domnívám se," dodal Benjamin, „že se jedná o jednu a tutéž osobu." Natáhl ruku. „Shrňme si, co víme. Jak dlouho již tento zrádce působí?"

„Asi osmnáct měsíců," odpověděl Clinton. „Ale to, že se jmenuje Raphael, jsme se dověděli teprve před osmi týdny, při mé návštěvě zde. Před půstem." Předklonil se v židli. „Vzpomínáte si, Benjamine, pracoval jsem s Falconerem a zjistil jsem jeho jméno, i když nás to stálo život velmi dobrého agenta."

„Ano, ano," pokyvoval Benjamin hlavou. „Myslím, že Falconer byl zavražděn na Velikonoční pondělí, nemýlím-li se."

Jeho slova potvrdil souhlasný sbor hlasů.

„Pil víno ze stejné láhve jako vy, sire Johne, ale nebyl opilý?"

Znovu se ozvalo souhlasné mručení.

„Byl viděn na vrcholku věže. Věže, které se tu říká Mary, je to tak? A byl nalezen mrtev u její paty příštího dne ráno?"

„Ano," vyhrknul Peckle. „To všichni víme, pane Daunbey."

„Víme také," pokračoval Benjamin a zhluboka se nadechl, aby potlačil svůj hněv, „že v pátek, poté, co byl zavražděn Falconer, zemřel za záhadných okolností abbé Gérard z blízké vsi. Povězte mi," pokračoval, „ posílal někdo z Maubissonu abbému dárky na Velikonoce?"

Skupinka mlčela.

„Nuže, posílal?" zeptal se znovu Benjamin.

Dacourt šoupal nohama. „Já. Poslal jsem mu nějaké víno, to nejlepší, co sklidili loni na vinici v Bordeaux, stříbrnou misku sladkostí a nějaký marcipán."

„Kdy to bylo?"

„V sobotu před Velikonocemi."

„A co se s těmi dárky stalo?"

„Dobrý Bože!" zaburácel Dacourt. „To nevím. Abbé Gérard byl soucitný, přející člověk, ale taky miloval dobré červené. Myslím si, že sladkosti a marcipán rozdal dětem ze vsi, stříbrnou misku prodal na almužny a víno vypil sám. Byl ho jen malý džbánek." Dacourtův hlas se ztišil. „Chcete říct, že to víno...? Ale Throgmorton jel tehdy do vsi ohledat knězovo tělo."

„To jsme nevěděli," přerušil jsem ho.

„To jistě ne," vmísil se do toho doktor. „Proč byste měli? Jel jsem tehdy do vsi a ohledal toho ubohého kněze. Nejevil žádné známky otravy. Pravděpodobně ztratil vědomí při koupání a utopil se."

„Pane Benjamine," povstal Peckle, „sire Johne, mám hodně práce. Máte nějaké další otázky?"

„Ne," odpověděl Benjamin rozmrzele.

Můj pán se stále ještě hněval, a to mě zaráželo, protože to byl ten nejlaskavější člověk na světě a jen zcela výjimečně se choval podrážděně či nevrle, a to i k hlupákům. (Právě jsem dal kaplanovi rákoskou přes prsty. To ho odnaučí dělat poznámky jako: „A pan Daunbey hlupáky dobře znal, když měl tebe za sluhu.") Tak schůzka skončila, i když Clinton se svým asistentem Vennerem zůstali sedět v sále i poté, co zbytek odešel.

„Povězte," zeptal se Clinton tiše, „ten Vauban - věděl, proč jste ve Francii?"

„Řekl, že jsme špioni, ale na to by přišlo i malé dítě. Věděl také o našem zájmu o abbé Gérarda, ale to také nevyžaduje žádný velký ostrovtip. Proč se ptáte, sire Roberte?"

„Nezmínil se o Raphaelovi?"

„Ne, nezmínil."

„Takže *Lucifeři* zatím ještě neznají pravý důvod vaší přítomnosti zde," řekl Clinton. Opřel se do opěradla a pokračoval: „Víte, na tomto zámku ví Dacourt a ostatní zaměstnanci o tom, že máte za úkol vypátrat, kdo je tím špiónem, ale zatím bylo málo informací předáno *Luciferům.* Což znamená..."

„Což přesně znamená co?" skočil jsem mu do řeči.

„Že ten špion používá speciální prostředky k předávání těchto informací svému pánovi a dosud zřejmě neměl možnost je použít. Kdyby se vám podařilo zjistit jaké, možná bychom našli i Raphaela."

„Nicméně, Vauban věděl, že jsme zde," odpověděl Benjamin. „Domnívám se, že pozoroval zámek už několik dní a sledoval nás do vsi."

„Což mne přivádí k nejdůležitějšímu bodu," odpověděl Clinton. „Pane Vennere?"

Asistent se zadíval na dveře, aby se ujistil, že tam nikdo nestojí.

„Včera v noci, když bylo nalezeno Waldegravovo tělo, všiml jste si Milleta? Byl oblečen tak, jako by se vracel zvenku."

„Mohl mít milostnou schůzku," poznamenal jsem.

„Možná," odpověděl výsměšně Venner. „Ale Milletův vkus je divný. Obléká se jako žena, takže jeho schůzky se odbývají zásadně pod pláštíkem noci."

„Probíral jsem to téma s Dacourtem," vložil se do toho Clinton. „Ten ani nevěděl, že tu Millet nebyl. Požádal jsem ho, aby si to nechal pro sebe. Možná by měl být Millet sledován."

Benjamin si třel tváře rukama. „Ano," poznamenal suše. „Milletovo chování i oblečení včera v noci bylo podezřelé. Mohl by být tím špionem nebo jeho poslem." Usmál se na Clintona. „To, co říkáte, dává smysl, sire Roberte. Vauban zatím nezná naše pravé poslání zde." Můj pán si sedl na okraj židle. „Ovšem, jsme tu teprve pár dní," dodal. „Mysleli jsme si, že se Millet vracel do zámku. Možná jsme se

mýlili. Možná, že byl právě na odchodu, ale poplach kolem Waldegravovy smrti ho varoval."

Clinton povstal. „Necháme to na vás, pane Daunbey. Budete-li si přát, Venner ho bude sledovat."

„Ne, ne," odpověděl Benjamin. „Přenechte pana Milleta nám."

Díval jsem se za Clintonem a jeho asistentem, jak odcházejí, a znovu se mi vynořila v paměti vzpomínka na smrt Agnes. (Víte, před lety jsem se ptal jednoho mudrce žijícího v jeskyni za Alexandrií, proč se takové věci stávají. Proč člověka něco trápí a on není schopen to někam zařadit a vyřeší celou záhadu až po měsících? Odpověděl mi, že nikdy nevíme, na jaký kousek skládanky se díváme, dokud neuvidíme i zbytek a neumístíme chybějící kousek na prázdné místo.)

Zůstali jsme s Benjaminem v sále, zatímco sloužící se vrátili, aby dokončili prostírání stolů k večeři. Můj pán tam jen seděl a upřeně zíral do plamenů v krbu.

„Co se děje?" zeptal jsem se ho. „Proč vás Vauban tak rozčílil?"

„Je to pro mne záhadou, Rogere," odpověděl. „Proč byli Falconer, abbé Gérard a Waldegrave zavražděni? Jaká je mezi nimi spojitost? Je jejich vrahem Raphael či někdo jiný? Jak předává Raphael svá tajemství *Luciferům!"*

„Mají společného leccos," odpověděl jsem.

„Co například?"

Luskl jsem prsty. „Za prvé, tajná usnesení Královské rady nejsou odhalena dřív, než dorazí na Maubisson. Teď už víme, že dopisy otevírá Dacourt a dešifruje Peckle, ale Millet je Dacourtovým tajemníkem a určitě je do těchto informací zasvěcen. Totéž může platit i pro Throgmortona. Konečně, doktoři smějí vejít, kam chtějí, a ukořistit cizí tajemství. Za druhé, Falconer byl zavražděn zde, na Maubissonu, když otevřel láhev vína s Dacourtem. Za třetí, abbé Gérard se zřejmě utopil poté, co vypil červené víno, jež mu bezpochyby poslal Dacourt. Pravděpodobně mu ho donesl do vsi jeho tajemník, pan Millet. Za čtvrté, Waldegrave byl zabit Dacourtovým koněm, Vulkánem.

„A konečně," přerušil mě Benjamin, „pan Millet má sklon vyklouznout v noci ze zámku, aby se sešel s bůhvíkým." Můj pán seděl

v židli a mírně se houpal.„Společným jmenovatelem všech těchto skutečností, jak by řekli matematikové, jsou pánové Dacourt a Millet, ale za prvé, nevíme jistě, zda víno, které nechal Dacourt poslat abbé Gérardovi, bylo totéž, které nebožtík vypil toho večera, co se utopil. Za druhé, nevíme, zda mu ho nesl Millet. Za třetí, tu noc, co byl zabit Falconer, ochutnal Dacourt totéž víno?"

„Na to máme jen jeho slovo."

„Ano, ale Throgmorton u toho vína dělal později zkoušku. Tvrdí, že v něm nebyla žádná příměs. Tvrdí také, že jak Falconer, tak abbé Gérard na sobě neměli žádné známky otravy."

Pomalu se mi mé teorie začínaly rozpadat.

„A samozřejmě," dodal jsem unaveně, „i když Waldegrava zabil Dacourtův kůň, mohl toho opilého kněze odtáhnout do stáje kdokoli."

Benjamin se konečně usmál a poklepal mě po rameni. „Neřekl jsem, že jsou tvé závěry nelogické, Rogere, jenže mají své nedostatky."

Zůstali jsme v jídelně a povečeřeli s ostatními. Konverzace byla přelétavá, přecházela od jednoho banálního tématu ke druhému. Benjamin konstatoval, že všechna memoranda, dopisy i dokumenty posílané z Westminsteru dostali do rukou Dacourt, Peckle a Millet a že náš záhadný tajemník odnesl velvyslancovy dárky do vsi abbé Gérardovi.

Odešli jsme do svého pokoje s o něco větší nadějí, protože se přece jen objevil nepatrný záblesk světla, ale těsně předtím, než jsem usnul, jsem si uvědomil, že mi Benjamin nezodpověděl mou otázku, proč tak nenávidí Vaubana, tak jsem se ho na to zeptal znovu.

„Spi už, Rogere," odpověděl mi Benjamin ospale. „Řeknu ti to v pravý čas, stejně jako ti sdělím ony tajné pokyny, jež mi strýček dal na Hampton Courtu."

Kapitola 7

Blesk nikdy neuhodí dvakrát do stejného místa, říká se, ale je-li na blízku starý Shallot neplatí to. Nemohl jsem tomu věřit. Uprostřed noci nás probudil strašlivý křik a bušení na dveře. Vyskočil jsem z postele a otevřel. (V mládí jsem byl nerozvažný. Teď bych nechal otevřít někoho jiného, zatímco já bych se díval po nejbližím otevřeném okně, ze kterého se dá vyskočit!) Přede mnou stál Peckle s očima vykulenýma strachem.

„Zámek je obklíčen!" křičel. „Maillotinové se dobývají do hlavní brány!"

Popadli jsme s Benjaminem zbraně a vyběhli ven. Tentokrát jsem nechal běžet prvního svého pána, a zatímco on běžel po schodech dolů, já jsem jako zajíc skákal nahoru po schodech na věž, ze které spadl chudák Falconer, a přibouchl za sebou padací dveře. Zadíval jsem se na oblohu. Byla plná hvězd, zato zrádný měsíc mizel a zase vyplouval za mraky. Vyklonil jsem se přes hrazení. Vítr mi čuchal vlasy a žaludek se mi zvedal hrůzou z pohledu do hloubky pode mnou. Temná pole před zámkem byla posetá světlými body a já si až po chvíli uvědomil, že to jsou muži nesoucí louče a že se hrnou k hlavní bráně. Skutečně, schylovalo se k bitvě. Slyšel jsem hvízdat šípy a také údery provizorního beranidla bušícího do železem pobité brány. Zámek nebyl na něco takového připraven. Zahlédl jsem napůl oděné vojáky s kušemi a jinou výzbrojí a slyšel Dacourtův hlas řvát povely. Většina našich lukostřelců se shromáždila u brány, odkud stříleli po těch, kteří se snažili vynutit si vstup.

Zalykal jsem se strachem a zajímala mě jediná otázka, které jsem v tak nebezpečné situaci musel čelit. Jsem v bezpečí? Skrčil jsem se pod zábradlí. Co se stane, když tu bránu vyrazí? Mohl jsem zůstat uvězněn zde na věži a bud mě mohli donutit skočit dolů, nebo mě zabít jako krysu v kleci. Vecpal jsem hlavu mezi železné tyče zábradlí. Někteří členové hradní stráže stáli na hradbách a shazovali žebříky, které u nich byly postavené. Je čas zmizet, říkal jsem si. Podíval jsem se přes zábradlí na boční zeď, kde byla postranní brána, a ztuhl hrůzou. Jen se to tam hemžilo světélky loučí. Útok na hlavní bránu byl léčkou.

„Je čas, aby starý Shallot zmizel," mumlal jsem si. „Vyhledat Benjamina? Uprchnout ze zámku, ukrást koně a ujíždět rovnou do Calais?"

Spěchal jsem z věže dolů, přeběhl dvůr a dostal se k vnějším hradbám. Byl tu příšerný hluk. Útočníci teď stříleli hořící šípy, které už způsobily spoušť v našich řadách. Jeden z vojáků ležel na zemi jako hořící pochodeň. Jiní měli strašlivé spálené rány na tvářích a na hrudi. Dacourt stál s mečem v ruce jako nějaký starodávný hrdina od Troje.

„Nahoru!" křičel. „Na zdi! Nenechte padnout naše korouhve!"

Jsem si jist, že ten starý pitomec zcvoknul a věřil, že hraje nějakou roli z hrdinské romance. Uviděl mě a zařval: „Shallote, kde jste byl? Teď není čas pro zbabělce!"

„Odprejskni!" vykřikl jsem a přestal se ovládat. „Skutečný útok se neodehrává tady! Útočí na boční bránu!"

Zamával jsem mečem jako šílenec, zavolal na pár ozbrojených mužů, aby mě následovali, a utíkal jsem, jako by mi za patami hořelo, k boční bráně. Když jsme tam doběhli, uviděli jsme horní konec žebříku opřený o zeď. Statný seržant mě odstrčil a statečně rozkázal svým mužům, aby lezli za ním nahoru. Zůstal jsem na místě, křičel povely a postavil se blízko boční brány pro případ, že by se situace zhoršila. Naši lukostřelci zastihli ty ničemy právě ve chvíli, kdy začali šplhat po obléhacích žebřících, zatímco ozbrojenci leželi na ochozu a za pomoci dlouhých bitevních seker shazovali útočníky dolů. Slyšel jsem výkřiky hrůzy, pak útok povolil a skončil tak náhle, jak začal.

Dacourt, Clinton a ostatní se shromáždili ve velkém sále, služebnictvo zapálilo louče a nosilo pivo nebo víno pro hrdiny. Zvědové sedlali koně a vyjížděli ven. Brzy se vraceli se zprávou, že útočníci zmizeli i se svými mrtvými a raněnými.Pět vojáků bylo na hradbách zabito a Benjamin měl sečnou ránu na bradě. Dacourt odhadoval, že jsme pozabíjeli dost útočníků, ale našla se jen tři těla, všechna po pádu ze žebříků, jak je naši vojáci shazovali. Byla to otrhaná špinavá holota, i když kupodivu dobře vyzbrojená. Nu, znal jsem Maillotiny, venkovské rebely, kteří přepadávali v pařížských uličkách a stokách. Nějakou dobu jsem mezi nimi žil. Byli jako já, experti na nečekané

výpady ze zálohy. Určitě ne dost dobře ozbrojení, organizovaní a ani dost stateční na to, aby napadli zámek v otevřené krajině.

Dacourt ocenil mou hrdinnou akci a já hrál roli skromného hrdiny, popíjícího víno a pronášejícího chytré poznámky o strategii útočníků. Nicméně když jsem vyjádřil své pochybnosti o tom, že to byli Maillotinové, kteří se odvážili takového útoku, Dacourt ostře nesouhlasil.

„Znám ty červy!" prohlásil. „Nenávidí Angličany. Nepřejí nám naše vítězství ve Francii a okupaci Calais. Ne, ne, to Maillotinové mají na svědomí ten útok. Když ne oni, tak kdo jiný?" Poulil na mě své vodnaté modré oči. Tak jsem tomu starému hlupákovi nebral jeho přesvědčení. Benjamin ale souhlasil se mnou.

„Jsou velmi dobře živení," komentoval, „a vyzbrojení všemi potřebnými zbraněmi. Vyčkejme rána, neboť jsem si jist, že v tom má prsty monsieur Vauban."

Benjamin měl pravdu. Příštího rána naklusal Vauban i se svou hordou jezdců na zámecký pozemek, jako by byli ti nejvítanější hosté. Benjamin a já jsme od něj stáli dost daleko, když hovořil s Dacourtem a Clintonem. Teprve až odjel, se můj pán zeptal, co se stalo.

„Dvě věci," zaburácel Dacourt energicky. „Vauban chce nechat několik svých jezdců před hradbami pro případ dalšího útoku. Za druhé, zítra má Jeho Výsost, nejkřesťanštější král, svátek. Všichni jsme zváni na slavnosti do jeho paláce ve Fontainebleau." Velvyslanec se na nás zeširoka usmál. „Jménem vás všech jsem pozvání přijal."

Oba jsme s Benjaminem moudře mlčeli, dokud jsme nevyšli z hlavního sálu.

„Ten útok byl Vaubanův nápad," mumlal Benjamin. „Chce zabít buď nás všechny, nebo alespoň některé z nás." Díval se na zem a studoval jeden z ohnivých šípů, které sem dopadly minulé noci. „Nebo možná jen chtěl mít důvod zanechat své muže v blízkosti zámku, aby nás mohli pozorovat zblízka." Usmál se na mě z boku. „Ale alespoň se dostaneme do Fontainebleau a budeme mít příležitost setkat se s Jeho Výsostí, nejkřesťanštějším králem!"

„A prohlídnout si ten jeho proklatý prsten!" doplnil jsem kysele. „Pane, proboha, co s tím budeme dělat?"

„Nic," odpověděl Benjamin. „Ve Fontainebleau nebudeme dělat nic, jen pozorovat a poslouchat." Uchopil mě za paži. „V žádném případě, Rogere, se tam neodvažuj do něčeho pouštět. Co jsme my? Jen prostí Angličané. Francouzský král je dobře střežen a nosit ten prsten považuje za čest. Ani kdyby nám předkládali ta největší pokušení, nesmíme se dát nachytat."

„A kdybychom pokušení podlehli?" zeptal jsem se tvrdošíjně.

Benjamin se usmál. „V tom případě, milý Rogere, bychom se dokonale naučili francouzsky a spřátelili s monsieurem Vaubanem, protože už bychom se nikdy do Anglie nevrátili."

Odjeli jsme ze zámku časně ráno, každý z nás oblečen do toho nejlepšího, co měl ve svém šatníku. Ale proti lady Francesce jsme přesto vypadali jako hejno havranů. Byla okouzlující v róbě ze zlatého brokátu, lemované rysí kožešinou.

Do Fontainebleau jsme dorazili odpoledne. Jak bych měl zámek popsat? Jeho velké kulaté věže, roztančené linie precizní, překrásné italské architektury, obrovské hodiny, na nichž byly vyobrazeni lovečtí psi, honící jelena. Odbíjení každé celé hodiny doprovázel štěkot psů a při posledním úderu zatroubil jelen. Třináct schodišť, stovky pokojů, alabastrové sošky Amorka a Venuše a spousta dalších naleštěných bronzových soch, které pro krále vytvořili italští umělci. Kolem paláce se rozkládaly tiché, lipami stíněné zahrady plné lilií, fial a růží. Mezi nimi bílé kolonády dlážděné černým a bílým mramorem do umných vzorů. Pokoje byly zařízeny kořistí z Františkových výprav do Itálie, tapiseriemi, sochami, zlatými a stříbrnými artefakty, drahocennými vázami a těmi nejjemnějšími koberci z čisté vlny v různých barvách.

Štolbové nám odebrali koně a královi oblíbenci v modro-zlatých pláštích se znaky francouzského krále odváděli sira Roberta a lady Francesku. Dacourt také dostal vlastní pokoj. Nás odvedli do posledního patra paláce. Ještě výš a byli bychom rovnou na střeše. Přidělili nám malé temné podkroví, ve kterém jsme se tísnili všichni společně. Vždycky mi hodně záleželo na tom, kde budu spát, a nerad jsem se o svůj pokoj dělil s eventuálním vrahem. Byl jsem také znechucen tím, jak se na mě Millet usmívá. Ten člověk na sobě měl víc krajek než lady Francesca! Budu si tě držet pěkně od těla, ty floutku, říkal jsem

si v duchu, a když mi něco upadne, nejdřív to odkopnu ke dveřím, než to zvednu. (Ne, můj kaplan se mýlí. Nejsem nelaskavý. Jen takové lidi považuji za divné, i když připouštím, že někteří z nich, jako třeba Marlowe, byli těmi nejlepšími přáteli. Chci tím říci jen to, že to závisí výlučně na člověku. Marlowe byl okouzlující, vtipný a velmi, velmi zábavný, ale Millet v sobě měl něco, co se mi nelíbilo.) Peckle bručel na to, jak tu zacházejí s královskými vyslanci, ale náš dobrý doktor Throgmorton se kysele smál a řekl, že je rád, že je od těch „žabožroutů" co nejdál. Služebnictvo nám přineslo nahoru naše zavazadla, vybalili jsme a pak jsme uslyšeli klepání na dveře. Benjamin, který seděl na kraji své postele, vstal a šel otevřít. Vyhlédl ven a vrátil se s výrazem, který připomínal něco mezi hněvem a pobavením.

„Co se stalo, Daunbey?" zeptal se Throgmorton.

„Francouzi umístili před náš pokoj obraz."

„Oh, to je od nich pozorné," poznamenal Peckle sarkasticky. „Jaký? Obraz francouzské porážky u Agincourtu?"

Benjamin zavrtěl hlavou. *„La Belle Jardiniere."*

„A co?" zeptal jsem se. „Co tím chtěli dokázat?"

„Ten obraz namaloval malíř Raffael," odpověděl Benjamin. „Vysmívají se nám."

Víte, tehdy poprvé jsem začal přemýšlet o jméně Raphael. Proč si ten špión zvolil právě tohle jméno? Proč ne třeba Starček? Nebo Tlustá tvářička? Proč právě Raphael? Jméno anděla, dokonce archanděla, a přesto spojence Vaubanova nesourodého skotského oddílu. Dále také jméno velkého italského malíře. Naši debatu o tom, že nás Francouzi chtěli úmyslně urazit, přerušil komorník s hůlkou, který nám řekl, abychom sešli do velkého sálu dole, neboť se nám dostalo velmi vzácného privilegia - audience u Jeho nejkřesťanštějšího Veličenstva.

Dacourt a Clintonovi na nás čekali, sir Robert oblečen do bezových hedvábných punčoch, stažených pod koleny, dvouřadového kabátce s vycpávkami a kalhot v námořnické modři. Lady Francesca byla celá v bílém. Měla na svých překrásných vlasech závojíček a perlový náhrdelník na šíji. Zíral jsem na její krásu a stejně jako většina ostatních jsem vysílal závistivé pohledy na jejího bohatého man-

žela. Zato Dacourt byl oblečen, jako by nebral ohled na mimořádnou příležitost, do pobryndaného kabátce a kalhot, za které by se styděl i pohůnek obdařený jen špetkou inteligence. Millet se chichotal, šeptal starému vojákovi, že má rozvázané tkanice, a ptal se ho, zda chce překvapit Francouze svým zjevným pohrdáním. Dacourt se mrzutě rozesmál a pokradmu se otočil, aby se upravil.

Nafoukaný komorník zaťukal hůlkou do podlahy a vedl nás mramorovými chodbami, místnostmi připravenými na velký banket, kolem šlechticů v sametu a ve zlatě, dvořanů v modrých, fialových a šarlatových livrejích. Všichni opřekot drmolili francouzsky. Ustupovali nám a nechávali nás projít, i když jsme za sebou slyšeli jejich hihňání a smích, jak si z nás tropili posměch. Zastavili jsme se před velkými, zlatem vykládanými dveřmi a komorník se k nám obrátil.

„Nyní vás uvedu před Jeho nejkřesťanštější královskou Výsost," oznámil nám anglicky.

(Nejkřesťanštější Výsost... to byla pustá lež, zejména proto, že František byl spojencem tureckého otomana, který byl ztělesněním pekla. Počkejte, až si přečtete mou poslední knihu. Ještě dnes se třesu při vzpomínce na hrůzy, které jsem prožil na Sulejmanově hedvábím oplývajícím, ale hrůzyplném dvoře.) Ale teď se před námi otevřely dveře ve Fontainebleau, aby naše oči mohly spočinout na nejkřesťanštějším ze všech králů. Seřadili jsme se po dvou a vcházeli dovnitř v dvojstupu jako zvířata nastupující do Noemovy archy. Komnata zářila jako pokladnice plná vzácných látek a nádherných drahokamů. Na druhém konci jsem zahlédl menší skupinku lidí, kteří při našem příchodu zmlkli. Před sebou jsem viděl baldachýn, pod nímž seděly dvě postavy na trůně, a pak se objevil ten ďábel Vauban.

Vypadal skvěle, oblečen v růžových hedvábných punčochách se zlatem proplétanou šňůrou kolem pasu. Kromě toho měl na sobě modré kamaše a na nohou vysoké boty z jemné kůže. Jeho hruď se leskla jako zrcadlo, jak se sluneční paprsky odrážely na lacinýchšpercích, kterými byl ověšen. Na rukávech od ramenou až dolů mu visely ty proklaté zvonky, které zacinkaly při každém pohybu. Přemrštěně se usmíval, výsměšně se nám uklonil a pak se postavil vedle jednoho z trůnů.

„Dovoluji si představit," ohlásil, „sira Roberta Clintona a jeho ženu, lady Francesku, sira Johna Dacourta a další anglické vyslance."

V té chvíli jsem zapomněl na Vaubana a díval se po očku na obě sedící postavy. František a jeho královna Claude vypadali jako dvě voskové figuríny pod baldachýnem z rudého hedvábí a zlatou korouhví. Trůny, na nichž seděli, byly vyřezávané a hojně vykládané perletí na opěradle i na opěrkách na ruce.

Všichni jsme se uklonili, Dacourt zahájil svou obvyklou nudnou diplomatickou řeč o tom, že přináší poselství od Františkova „bratra", anglického krále. Zahlédl jsem na tváři francouzského krále pod maskou obvyklého pokrytectví přelétnout krátký úsměv. František Jindřicha nenáviděl a anglický král mu oplácel stejným. Svým způsobem jsem dával přednost Františkovi. Byl to nosatý mizera s těžkými víčky, vysokým čelem a tenkými rty, které schovával pod knírkem a bradkou. Byl oblečen od hlavy k patě do zlatého roucha, na hlavě měl jednoduchou korunu a já viděl, že stejně jako mne ho nudí Dacourtovy rozvláčné a prázdné zdvořilosti.Víte, František byl jako salamandr, podivné magické stvoření obklopené ohněm, které však samo nikdy neuhoří. Někdo to řekl spíš proto, že ho chtěl urazit, než mu polichotit, ale František v tom přirovnání našel takové zalíbení, že jste po celém jeho paláci mohli najít vyryté salamandry. Neměl být původně králem, ale měl to štěstí, že ho oženili s jedinou dcerou Ludvíka XII., a tak se stal jeho nástupcem. A jaká to byla změna! Starý Ludvík byl vetchý a slabý, bál se svého vlastního dechu. Jindřich VIII., mu prostřednictvím své sestry Marie pomohl do hrobu. Víte, byla stejně žhavá na milostné hrátky jako její bratr, Velký vrah. Byla za ubohého Ludvíka vdaná tři měsíce, než zkolaboval a zemřel na vyčerpání. Mary se vrátila domů, aby se provdala za svou životní lásku, Charlese Brandona, vévodu ze Suffolku. Kdyby si bývala vzala Františka, mohla Mary prožít těžší časy, neboť ten byl známý jako vášnivý příznivec postelových hrátek. Jak mi jednou později pošeptal jeden z jeho dvořanů: „Často proklouzl do cizích zahrad a pil vodu z mnoha fontán." Ano, František byl vášnivý, obklopil se vlastní malou skupinou mladých blondýnek v čele s madame D'Estampes, která s ním sdílela černý satén jeho lože. Víte, že v zámku Fontenaibleau nechal nainstalovat soustavu zrcadel, aby se mohl dívat na své mla-

dičké milenky při všech polohách a pozorovat je ze všech úhlů? Palác byl plný tajných chodeb s kukátky v každé ložnici, protože František velmi rád sledoval sexuální projevy jiných.

(Chudák František! Ano, říkám „chudák". Ve Fontainebleau byl ještě plný mladického žáru, ale to bylo ještě předtím, než chytil syfilis a jeho orgán začal odpadávat. Dostal ji od *La Belle Fertoniere:* její manžel věděl, že má syfilis, a proto dovolil Františkovi, aby ji svedl. Po své smrti byl král František v takovém stádiu rozkladu, že když převáželi jeho tělo do chrámu svatého Denise, museli ho uložit do olověné rakve. I přesto však pach z jeho těla unikal ven a jeho dvořané se toho pachu tak báli, že místo sebe poslali na obřad do chrámu voskové obrazy. Umíte si to představit? Kostel plný voskových figurín truchlících pro další voskovou figurínu?)Ach, klikaté jsou cesty osudu! Když jsem Františka viděl poprvé, právě tehdy v trůnním sále, život k němu ještě neobrátil svou krutou tvář. Tehdy to byl ještě velký milovník a žena po jeho boku byla příčinou jeho soustavného záletnictví. Královna Claude - či „Clod - Trdlo", jak jí říkali dvořané -byla tlustá, chromá a odporná. I když měla laskavé srdce! (Už slyším svého písaře, toho vychytralého blázna: „Nejste lepší než Jindřich VIII.!" křičí. „Vy se také díváte na ženy jako na předmět rozkoše!" Co sakra ten pokrytec o tom ví? Nemyslete si, některé ženy, se kterými jsem se setkal, byly těmi nejobdivuhodnějšími nepřáteli. Jako třeba malá Kateřina Medicejská, která si vzala Františkova syna Jindřicha. Praktikovala černou magii. Oh ano, vím o jejích tajných kovových skříňkách a pokojíku ve věži v Blois s kouzelným zrcadlem, které jí předpovídalo budoucnost. A zaměstnávala toho strašného proroka Nostradama, který prorokoval konec světa. Někdy jindy vám povím o Kateřinině speciální družině žen, *Escadron Volant*, které využívala ke svádění svých oponentů. O ženách skončím konstatováním: jsou nejlepšími přáteli a nehoršími nepřáteli! Muž odpustí a zapomene. Žena zapomene, ale nikdy neodpustí. Zapamatujte si Shallotova slova!)

A nyní se vraťme do královského sálu do Fontainebleau před tolika lety. Studoval jsem Františka, ale mé oči přitahoval ten proklatý prsten, který se mu blýskal na prsteníčku levé ruky. Věděl jsem, že je to ten, který chce Jindřich zpátky. Francouzský král, který měl ruce

položené na opěrkách trůnu, si s ním nepřestával hrát, neustále si ho stahoval a zase natahoval, otáčel jím a přitom na mě i na Benjamina vrhal podezíravé pohledy zpod svých těžkých víček. Vauban vedle něho, jak se zdálo, vychutnával situaci. Ten extravagantní darebák se opíral o trůn, jako by král byl jeho bratrem, a nepokrytě zíval nad Dacourtovými těžkopádnými frázemi.

Ale velvyslanec se nenechal rušit a žvanil dál. Bože, už jsem si myslel, že nikdy nesklapne. Už jsem začal uvažovat o tom, že omdlím, nebo odejdu z pokoje, když se náhle otevřely dveře za trůnem a našemu zraku se nabídl ten nejneobyčejnější pohled: muž, černý jako noc, vysoký přes dva yardy.Kolem hlavy měl ovinutý turban karmínové barvy, horní polovinu těla až na zlaté pásky kolem zápěstí a na pažích nahou. Spodní polovinu těla měl oblečenu do bílých, širokých kalhot, které mu vlály kolem nohou jako hedvábné plachty a na nohou měl červené boty s vysokými podpatky a s ornamenty na patách. Dacourt přestal mluvit a otevřel ústa jako kapr. Ten vysoký černý mameluk byl opravdu pastvou pro oči, ale zvířata, která vedl před sebou na stříbrných řetězech, mne skutečně ohromila. Byly to dvě velké kočky s jantarovýma očima, štětičkami na uších a skvrnitou zlatou srstí a našlapovaly neslyšně po naleštěné podlaze. Francouzský král najednou ožil, rozesmál se a tleskl rukama.

„Akime, jdeš pozdě!"

Mameluk se tupě usmál a otevřel přitom ústa jako velkou rudou jeskyni. Zavřel jsem odporem oči. Tam, kde měl být jazyk, zela jen prázdná díra.

„Monsieur Dacourt," pronesl František dokonalou angličtinou, „omlouvám se za pozdní příchod Akima a jeho koček a náhlé přerušení vaší výmluvné řeči. Mimochodem, těm kočkám říkám Gabriel a Raphael. Dostal jsem je darem od severoafrického paši." Král ukázal mamelukovi na malou židli vedle královny Claude, která seděla bez pohnutí jako vytesaná z kamene.

A tehdy jsem si všiml něčeho podezřelého. Francouzský král nenabídl místo lady Francesce, která tam stála, dívala se na monarchu plna posvátné hrůzy, která se jí zračila ve tváři. Co mi bylo podezřelé, byl fakt, že František, který projevoval ženám vždy úctu, lady Francesku úmyslně přehlížel. Skutečně, jediné osoby, které fran-

couzského krále, jak se zdálo, zajímaly, byli Vauban a ten stupidně se usmívající mameluk.

„*Asseyez-vous"*, řekl František. „Posaďte se! Posaďte se!"

Mameluk poslechl, na tváři stále tentýž idiotský úsměv, i když jeho oči byly tvrdé jako mramor a já zachytil záblesk velké šavle, která se mu houpala po boku. Sedl si, dvě kočky, každá z jedné strany vedle něho, se líně protahovaly a zívaly, přičemž odhalily své ostré bílé zuby. Samozřejmě že mameluk přišel pozdě úmyslně. František to tak naplánoval, buď aby na nás udělal dojem, nebo aby nám nahnal strach. Ale Dacourt tak alespoň zapomněl na svou nudnou řeč a přestal nás unavovat. Vauban zasunul ruce do objemných rukávů a postoupil kupředu. Vypadal přitom jako benevolentní otec zpovědník, který se chystá sdělit nám nějaké smutné zprávy.

„Monsieur Dacourte," začal, „jste výřečný jako sám archanděl." Odmlčel se a zeširoka se usmíval.

Zaslechl jsem Clintonovo hněvivé šeptání o francouzském špionovi na anglickém dvoře.

„Vaše schopnosti by vám záviděl dokonce i sám archanděl Raphael," pokračoval Vauban. „Svatý Pavel říkal, že možná má jazyk anděla, pane Dacourte, ale vy ho máte určitě. Nicméně," jeho úsměv zmizel, „nás zajímá kontrast mezi slovy vašeho královského pána v Anglii a jeho tajnými přípravami na válku."

„To je lež!" vykřikl Clinton.

Vauban roztáhl ruce. „Monsieur, proč bych lhal? Máme informace, že anglický král chce nechat postavit obrovská zrcadla na jižním pobřeží, aby se mohl dívat, jaké lodi vyplouvají z francouzských přístavů."

„Nesmysl!" zašeptal Benjamin.

„Ne, monsieur, žádný nesmysl. Váš strýc, Jeho Eminence kardinál, objednává velká množství pšenice, sladu a chmele, organizuje kohorty pekařů, sládků a pomocníků, aby je zpracovali, skupuje množství píce pro koně a sušené maso pro vojáky. Kupuje železo, olovo, měď a ledek a to nemluvím o šesti tisících koňských podkov, třech stech tisíc hřebíků do koňských podkov, šesti tisících liber provazů a dvaceti tisících brnění, to všechno proudí do Calais." Vauban

tam stál s jednou nohou lehce vykročenou, přepočítávaje jednotlivé položky na prstech, jako když žena v domácnosti kontroluje zásoby.

Zadíval jsem se na Dacourta. Zbledl ve tváři, jež se pokryla průsvitnou vrstvou lesknoucího se potu.

„Ale," Vauban tleskl do dlaní, „třeba nám chce Jindřich Anglický jen pomoci bojovat proti našim nepřátelům. Nicméně, na to, aby nás ujistil o svých dobrých úmyslech," povzdechl zhluboka, „by potřeboval, aby z nebe sestoupil některý z archandělů." Zadíval se na svého královského pána, kterému přeběhl letmý úsměv po tváři. „Monsieur Dacourt, monsieur Clinton," pokračoval Vauban, „tato audience skončila, ale Jeho Výsost nejkřesťanštější král si přeje, abyste se zúčastnili večerního banketu a zítřejších slavností."

Dacourt doslova utekl z pokoje. Zdálo se, že mu hněvem hoří i uši. Clinton byl zaražený, zatímco zbytek průvodu s výjimkou Benjamina vypadal skutečně zděšeně. Když jsme byli všichni venku z audienční síně, Clinton rychle odvedl lady Francesku, která odplula v oblaku nadýchaných krajek a vůně parfému.

„Pojďme do zahrady," zašeptal. „Je to jediné místo, kde ti proklatí špioni nemohou poslouchat."

Bylo pozdní odpoledne a my všichni seděli kolem malé fontány, využívajíce stínu v horkém odpoledním slunci. Sluha nám přinesl sklenice chlazeného bílého vína a my pomalu upíjeli a přitom se bavili o naší dnešní audienci u krále.

„Ten ničema nás dráždil!" hromoval Dacourt. „Ty jeho narážky na anděly, archanděly a Raphaela! Vauban nám naznačoval, že má někoho, kdo je v samém srdci anglické státní rady."

„Ano a taky to dokázal," poznamenal Millet.

„Co tím myslíte?" zeptal se opatrně Benjamin.

„Proboha svatého, Daunbey!" vmísil se do toho nevraživě Throgmorton. „Vy jste neviděl, že ty proklaté kočky měly na krku obojky posázené drahokamy? Ty kromě jiného daroval jistému pašovi ze severní Afriky Jindřich. O lodi, která je vezla, věděli jen Francouzi. Galéry z Marseilles ji zajaly, hned jak proplula Gibraltarem."

„A nejen to," vmísil se Peckle. „Věděl o tom, že se náš král připravuje na válku, dokonce takové detaily, jako je počet hřebíků do koňských podkov."

„Kdo takové informace má?" zeptal se Benjamin.

„Král, státní rada v Londýně a my na velvyslanectví."

„A s těmi zrcadly?" zeptal jsem se já.

„No ano, to je pravda," zahřímal Dacourt. „Ale člověk, který to navrhl, vzal peníze a zmizel."

„Jedna věc je zcela jasná," prohlásil Benjamin.„Francouzi nás díky Raphaelovi mají pod kontrolou a otevřeně nás dráždí. Navrhuji, pánové, abychom drželi jazyk za zuby, zato oči a uši měli otevřené." Povstal. „Sire Johne, sire Roberte, měli bychom se jít převléknout na banket." Naznačil mi pokynutím hlavy, abych šel za ním. Když jsme byli z doslechu, zatlačil mě do stínu u zdi. „A co jsi z toho vyvodil ty, Rogere?"

„Francouzský král se nám vysmívá."

„A kromě toho?"

„Raphael má na svědomí smrt Falconera i abbé Gérarda."

Benjamin našpulil rty. „Souhlasím. A co ještě?"

„Francouzský král nemá rád lady Francesku. Zdá se, že je mezi nimi nějaké napětí."

Benjamin se poškrábal na hlavě. „Ano, ano. Také jsem si toho všiml. Ta dáma je pro mne záhadou. Někdy vůbec nevypadá dobře. Chová se tajemně, otevřeně flirtuje, ale v podstatě nikdy nic neřekne."

„Když jsem ji překvapil na zámku, držela v ruce lahvičku, nebo něco takového."

„Co tím chceš říct?"

„Nějaký lék. Viděl jsem štítek s nápisem *SUL*. A pak ta věc s prstenem."

Benjamin se na mě usmál koutkem úst.

„To je ale i tvůj problém!" upozornil jsem ho.

„Ten prsten mě zajímá." Benjamin se zadíval na skupinu dvořanů, kteří se zastavili u fontánky, bavili se mezi sebou vysokými hlasy a natřásali se jako pávi.

„Pane, co jste chtěl říct?"

„Víš, říká se, že Agrippa probudil démona, který pracuje pro Wolseyho, a ten démon že poslouchá příkazy toho kouzelného prstenu." Zasmál se. „Zajímalo by mě, zda ten prsten, který má František na

prstě, je ten, o kterém se hovoří v té povídačce. Nebo by to mohl být dar od Jindřichova mrtvého bratra, a i když teď mluvím v hádankách, králův bratr se tak stal příčinou našich současných problémů..."

(Vidím, jak se můj kaplan zalyká smíchem nad tím kouzelným prstenem. Vůbec chudák neví, o čem je řeč. My už možná žijeme v osvícenější době, ale jeden z Wolseyho nepřátel, vévoda z Norfolku, si opravdu najal kouzelníka, aby mu vykouzlil plášť, s jehož pomocí by se mohl stát neviditelný. Ten plášť byl z hrubého lněného plátna, vylepšeného koňskými kostmi, křídou a rozemletým sklem. Oh, nevím, zda fungoval. Kdybych si myslel, že ano, sám bych si takový opatřil a zašel bych do stodoly, abych viděl, proč tam kaplan vodí Mabel, která je v plném rozkvětu a má tváře jako jablíčka, a co ji tam učí.)

Ale ve Fontainebleau jsem byl víc zaneprázdněn praktickými záležitostmi. Vrátili jsme se s Benjaminem do našeho pokoje, abychom se připravili na velký banket. Můj pán mi nařídil, abych pozorně sledoval všechny z naší družiny, zda se někdo z nich nepokusí vyklouznout ven.

Na ten banket nikdy nezapomenu! Sál, ve kterém se pořádal, byl jako moře světel a hedvábí. Tisíce pochodní, dvojnásobný počet svící z včelího vosku, stříbrné talíře, benátské sklo a všechny představitelné druhy pokrmů. Sviňuchy pobřežní, hovězí na česneku, srnčí na zázvoru a jemné cukrovinky v podobě postaviček a ptáků. My jsme přirozeně dostali cukrového archanděla Raphaela! Dacourt, Millet a Clintonovi byli pozváni k velkému hodovnímu stolu na pódium. Nás posadili co nejdál od něho, až ke dveřím, pod balkon, na němž hudebníci hráli na housle, pozouny a bubínky a mladí chlapci z opatství svatého Denise zpívali sladké jásavé písně, než je někteří hosté začali zahrnovat sladkými mandlemi a nadýchanými cukrovinkami. Byly tu tradiční masky a závody v pití, ale já jsem tentokrát zůstal střízlivý a bedlivě pozoroval své společníky.

Když se banket chýlil ke konci, král se svou družinou se vmísili mezi nás. Viděl jsem lady Clintonovou zabranou do rozhovoru s Vaubanem, zatímco sir Robert diskutoval s francouzským doktorem o některých chemikáliích. Benjamin se s nikým nebavil a pozoroval

dění kolem sebe. Najednou stál Vauban mezi námi a položil nám ruce na ramena. Můj pán ucukl, ale Vauban byl ztělesněné přátelství. „Líbí se vám Paříž, pane Daunbey?"

„Ne," lhal Benjamin a přitiskl svou nohu na moji.

Sledoval jsem směr jeho pohledu. Millet zmizel. Zdálo se, že Vauban chce upoutat naši pozornost.

„Oh, jsem si jist, že se vám zalíbí. Musíte mě přijet navštívit do mého domu blízko Rue des Moines, za katedrálou Notre Dame. Stojí na vlastním pozemku. Dal jsem mu název La Pleasaunce."

„Žijete tam sám?" zeptal se Benjamin.

„Oh, ne, monsieur, mám rodinu."

Zaznamenal jsem odstín hrdosti ve Vaubanově hlasu.

„Malí andílkové," zašeptal.

Už jsem začínal mít toho výsměchu dost, tak jsem po něm šlehl zlostným pohledem.

„Monsieur Shallot, vy jste překvapen, že mám rodinu?"

„Ne, Vaubane, tím ne. I Nero měl rodinu. Ale překvapilo by mne, kdybyste měl rodiče."

Jeho úsměv zmizel a ruka mu sjela k rukojeti dýky.

„Jednoho dne mi za tu poznámku zaplatíte, monsieur."

„Stejně jako vy zaplatíte mně!" vyštěkl jsem na oplátku.

Díval jsem se za ním, jak odchází, zatímco Benjamin se mě snažil uklidnit tím, že mi dolil číši.

„Pane, nenávidím toho chlapa!"

„Já také, Rogere, a ze stejného důvodu." Benjaminův pohled změkl. „Vím o Agnes," řekl tiše. „Vauban stál za její smrtí. Ale je to nebezpečný člověk, Rogere. Urazil jsi ho a on bude chtít, abys za to zaplatil, co sám určí."

„Nic nedostane!" řekl jsem ostře. „Kéž bych si vzpomněl, kde jsem už jeho tvář viděl."

„Přirozeně v Londýně."

„Ne, ne, tam jsem viděl jen jeho placené vrahy. Možná jsem slyšel jeho hlas, ale jeho jsem neviděl, až před kostelem abbé Gérarda. Ale teď je pro nás zajímavější," pokračoval jsem, „že pan Millet zmizel. Zajímalo by mě, kam a proč."

Seděli jsme a čekali. Muselo to být víc než hodinu, než se Millet objevil znovu. Za ním šel mladý francouzský dvořan, který ihned zamířil k Vaubanovi, stojícímu opět po boku francouzského krále, a něco mu naléhavě šeptal do ucha. Vauban se přitom usmíval a já si v duchu říkal, ne poprvé, zda náš pan Millet není oním záhadným Raphaelem.

KAPITOLA 8

Hodování a maškarády musely trvat do časných ranních hodin, ale my jsme brzy odešli do postele a ráno se připojili k naší družině v zahradách na lehké občerstvení. Při něm jsme popíjeli vinný střik a jedli čerstvě upečený chléb. Většina naší konverzace se točila kolem včerejší slavnosti. Throgmorton a Peckle to přehnali s pitím, Clinton popisoval nudícímu se Dacourtovi svou hádku s francouzským doktorem. Pan Millet vypadal ustaraně, jeho tvář byla bledá a oči zarudlé. Připojila se k nám i lady Francesca, která toho jarního rána vypadala sice překrásně, ale chladně. Benjamin jí složil poklonu ohledně parfému, který toho rána použila, což vyvolalo u Throgmortona hotovou salvu smíchu.

„Všechny parfémy voní stejně," chechtal se. „Pro mě za mě by klidně mohly být ze síry či rtuti."

Lady Francesca ho obdařila vražedným pohledem a chystala se mu odpovědět, když do zahrady přišel královský herold, aby nás pozval na velké nádvoří, kde bude vykonán královský rozsudek. Sir Robert se obrátil ke své ženě.

„Vy, má drahá, jste omluvena." Jeho tvář zpřísněla. „Trvám na tom. Bude lepší, když se vrátíte do svého pokoje a odpočinete si."

Byl jsem překvapen. Nikdy jsem neviděl sira Roberta tak rozzlobeného, ani lady Francesku tak pokornou jako toho rána, když odcházela. Sir Robert něco pošeptal Vennerovi a pak se na nás všechny podíval.

„To, co teď uvidíme," oznámil, „nebude pěkný pohled, ale jsme ve Francii." Protáhl obličej. „Musíme se podřídit zvyklostem. Je-li vykonáván rozsudek Jeho královského Veličenstva, musí se ho zúčastnit všichni přítomní muži, kteří dovršili osmnáctý rok svého věku."

Neměl jsem tušení, o čem to mluví, protože jsem se stále ještě zabýval náhlým odchodem lady Francesky. Ostatní však vypadali velmi nervózně a napjatě a všiml jsem si, že Benjamin vyděšeně polyká. Vrátili jsme se do paláce, prošli jeho chodbami a vyšli na velké nádvoří. Ocitli jsme se na velkém balkoně, který stál nad sloupovou kolonádou a pod sebou jsme měli velké nádvoří vydlážděné černými

a bílými dlaždicemi. Král, obklopený nejvýznamějšími osobnostmi, seděl na trůně jako římský císař, který se chystá shlédnout gladiátorský zápas. Ostatní dvořané si mezi sebou nervózně šeptali, čas od času zazněl vysoký smích v předstírání dobrého rozmaru, což jasně naznačovalo, že se bude dít něco nepříjemného.

Řeknu vám, že to bylo horší než nejstrašnější noční můra. Heroldové zatroubili pronikavou fanfáru na trumpety, brána se otevřela a na nádvoří vstoupilo malé procesí vedené mistrem katem, oděným od hlavy k patě do černého. Za ním kráčeli královští ozbrojenci a další, kdo měli asistovat při popravě. A znovu krátká pronikavá fanfára a dovnitř byli nahnáni řetězy spoutaní odsouzenci, seřazení do zástupu za sebou. Vypadali jako všichni vězňové na celém světě. Špinaví, rozcuchaní, vyčerpaní, s bosýma nohama, s těžkými okovy na rukou i nohou.

Ozbrojený důstojník přečetl seznam jejich zločinů. Nerozuměl jsem všemu, co říkal, ale několikrát se opakovalo slovo *trahaison*, což znamená velezrada. Teď nás tedy čekal výkon spravedlnosti. Náš anglický Velký vrah velmi rád posílal manželky odsouzenců a jejich přátele dívat se na popravčí špalek. Chudák John Fisher, biskup z Rochesteru, musel přihlížet stavbě vlastní šibenice, ale sám Jindřich nikdy nevstoupil na popraviště. Když popravovali Annu Boleynovou, tančil. Když stínali ubohou Kateřinu Howardovou v Toweru, byl na lovu. Ale František chtěl být výkonu svých rozsudků přítomen, a tak se jeho dvůr ze skvostných slavností najednou ocitl uprostřed absolutních a holých hrůz temného středověku. (Mimochodem, bylo to ještě mnohem horší. Muži, zabalení v býčích kůžích, byli k smrti roztrháni psy. Francouzský královský palác se stal dějištěm nejkrutějších vražd. Jeden z Františkových synů byl otráven neznámým jedem rozpuštěným ve vodě. Jeho vraha nechal král roztrhnout koňmi. Další byl zabit při koulování. Někdo shodil z okna prádelník, který mu rozbil hlavu. Kateřina Medicejská, Františkova snacha, si nechávala přinést čerstvá těla oběšenců, aby je mohla zkoumat, a její specialitou bylo zavírat odsouzence do dřevěných klecí, zavěšených na trámech. Já to vím, sám jsem v takové kleci strávil příšerný týden, ale to je jiná historie.)

Toho slunečného dopoledne ve Fontainebleau jsem zcela jistě viděl tu nejtemnější tvář francouzského dvora. Dva z odsouzenců byli rychle zardoušeni. Jejich poslední zachroptění znělo na tom absolutně tichém nádvoří jako temné hřmění. Dalším dvěma byl odříznut nos a uši. Pátému ubožákovi sešili ústa a oční víčka. Pak ho strčili do velkého pytle spolu se dvěma vyhladovělými vořížky a hodili je do nejbližší řeky. Popravy byly vykonávaný za hrobového ticha, přerušovaného jen výkřiky a chroptěním odsouzenců, katovým mručením a potlačovanými vzlyky některých dvořanů. Benjamin se otočil zády, ale já tam stál jako zkamenělý a nemohl spustit oči z těch hrůz, jež se přede mnou odehrávaly.

Teď už jsem chápal, proč sir Robert poslal lady Francesku do jejího pokoje, alespoň jsem si to myslel. Konečně byla ta morbidní podívaná u konce. Trumpety zaječely a ti, kteří asistovali výkonu spravedlnosti, opustili nádvoří. Jiní začali umývat krev a za chvíli se zdálo, že skrčení a všechno to mučení se odehrálo jen ve velmi ošklivém snu. Herold nás vyzval, abychom se vrátili do zahrad, kde prý budeme sledovat představení jiného druhu. Francouzský král povstal a tleskl do dlaní. Dvořané, většinou stejně bledí až nazelenalí jako já, se rozcházeli po svých. Jen málo z nich projevilo přání něco pojíst či popít. Benjamin mě zatahal za rukáv a nechali jsme Dacouita a ostatní šeptat si o francouzské krutosti ve srovnání s umírněností anglického krále. Připadalo mi to opravdu zábavné!

Benjamin mě odváděl zpět do zahrady. „Co si o tom myslíš, Rogere?" zeptal se mě.

„Barbarské," odpověděl jsem.

Benjamin obrátil zrak k modré obloze. „Se žádným člověkem by se nemělo zacházet tak jako s těmi ubohými vězni." Zadíval se na mě. „Náš francouzský král zřejmě četl Machiavelliho. Takové popravy mají být varováním: nezáleží na tom, jak krásné jsou zahrady, jak velkorysý je král, jak nádherný je jeho palác, krále prostě neradno dráždit."

„Myslíte, že to bylo varování pro nás, pane?"

„Možná. Třeba ví, že se chceme pokusit vzít mu jeho prsten. Ovšem, mohla to být hrozba i v obecném smyslu. Zajímalo by mě, kdo je ten špion?" obrátil list.

„Millet byl včera v noci dlouho pryč."

„Ano, všiml jsem si, že vyklouzl i během poprav. Pošeptal Dacourtovi, že je mu špatně, jenže nebyl tam ani náš dobrý přítel Vauban, a to mi připadá divné. Vauban mi připadá jako nemocný člověk, který rád vidí jiné umírat."

„Jednu věc víme, pane."

„A to je?"

„Ten špion a vrah je jedna a tatáž osoba."

„Ano, také si to myslím. Musel to být někdo ze zámku. Byl tam tu noc, co zemřel Falconer, a mohl odnést abbé Gérardovi do vsi džbánek otráveného vína." Benjamin se kousl do rtu. „Zdá se už jisté, že náš dobrý pan Vauban a jeho *Luciferové* jsou schopni odhalit anglická tajemství až poté, co dopisy dorazí do Francie."

„Takže to z okruhu pachatelů vylučuje Roberta Clintona, jeho ženu a jeho sluhu?"

„Proč?"

„Protože byli v Anglii, když byli zabiti Gérard a Falconer."

„Pravda, pravda," šeptal Benjamin. „Ale lady Francesca je mi podezřelá. Proč nosí královští poslové dary do toho kláštera?"

„A proč si ten špion dal jméno Raphael?" zeptal jsem se. „Oh, já vím, pane, že je to jméno archanděla, ale zdá se, že Falconera to velice zaujalo, a já se stále ptám, zda to jméno neobsahuje klíč k celé záhadě."

Ještě chvíli jsme hovořili, sedíce v tichu zahrady, probírali jednotlivá jména a hádali, kdo by mohl být tím zrádcem a vrahem, když přišel Venner.

„Sir Robert si žádá vaší přítomnosti!" volal na nás v dobré náladě, když nás uviděl. „Francouzský král má pro nás další atrakci. Nebojte se," zaculil se. „Myslím, že nehodlá opakovat ty hrůzy z dnešního rána. Má to být něco docela jiného, zábavného."

Šli jsme za Vennerem, který nám vesele povídal o kanci, kterého zahlédl v ohradě v jiné části zahrad kolem paláce.

„Nádherné zvíře," šeptal. „Francouzský král ho ulovil sám. Je posedlý lovem stejně jako ženami. Víte o tom, že když byl zabit jeho oblíbený lovecký pes, dal ho stáhnout z kůže a nechal si z ní ušít rukavice, které už přes měsíc nosí, aby si ho připomínal?"

„Doufám, že nenechá stáhnout z kůže nás!" poznamenal jsem. „Co chce dělat, nechat nás bojovat proti kanci?"

(Jediné, co k tomu mohu říct, je toto: Člověk velmi často řekne neuváženě něco, co se pak skutečně stane).

Zastihli jsme dvořany shromážděné na balkoně, ze kterého byl výhled na nádvoří. Millet už se připojil k družině. Byl stále bledý a kabátec měl vepředu samou skvrnu od toho, jak zvracel. Ostatní se ale vesele bavili a pojídali pokrmy, které roznášela mladá děvčata oblečená ve zlatých šatech. Lady Francesca už tu také byla a dobírala si Dacourta pro jeho knír, zatímco sir Robert hlasitě poučoval Throgmortona o přesnosti alchymie jako vědy. Obrátil se a zamával na nás, abychom šli k němu, vtáhl Benjamina do diskuse, zatímco já tam stál a díval se kolem sebe.

Francouzský král už dosedl na svůj trůn. Jeho tlustá královna vedle něho, po jeho druhé straně stál Vauban a něco tiše šeptal svému pánovi do ucha. Vzhlédl, zachytil můj pohled, usmál se na mě a zamával, jako bychom byli staří přátelé. Odvrátil jsem zrak. Nádvoří pod námi bylo uklizené a byly na něm postaveny figuríny v životní velikosti.

Nyní mi dovolte, abych vám podrobně popsal vše, co se dělo pak. Stál jsem nahoře a přehlížel nádvoří, které bylo asi dvanáct stop pod námi, ale obehnáno ohradou z dubového dřeva, sahající asi tak do pasu. Za mnou se bavil zbytek naší družiny a sloužící se proplétali mezi lidmi.Pak zazněly trubky, otevřela se brána a do ohrady vběhl ten největší kanec, jakého jsem kdy viděl. Vypadalo to, jako by přiběhl přímo z pekla. Mohutná svalnatá hruď, hustá drsná srst naježená podél páteře od hlavy až dolů k ocasu, černý zadek a hlava stejně ošklivá jako má můj kaplan. Nejpozoruhodnější byl jeho dlouhý vlhký rypák a bílé kruté kly zahnuté vzhůru jako šavle. I ze svého místa jsem viděl v jeho očích zlostný lesk a chvění svalů na mohutném těle.

Zvíře se zastavilo a rozrývalo zem, jeho dech zněl jako krátké rychlé funění a já ucítil závan nepříjemného pachu. Dav pojednou ztichl a všichni se tlačili k okraji balkónu, natahujíce krky a upírajíce oči na tu strašnou bestii. Na několik vteřin zůstal stát, kýval mírně

hlavou se strany na stranu, pak uviděl figuríny oděné do pestrobarevných šatů a vyrazil proti nim.

Jeho mohutné tělo se pohybovalo s ladností i rychlostí loveckého psa. Kanec porážel figuríny, které na zemi trhal svými kly na kusy. Z davu se ozývaly vzdechy doprovázené salvami potlesku. Zvíře se zastavilo, zvedlo hlavu a plné zlosti se zahledělo na své mučitele.

Byl jsem uchvácen tímto pohledem. Vykláněl jsem se dolů, stejně jako ostatní, když mě někdo silně strčil do zad a já zavrávoral a přepadl hlavou dolů přes zábradlí. Ano, měl jsem spadnout na nádvoří pod námi, ale strach vždy zostří smysly starého Shallota. V pádu jsem se stačil zachytit kamenné římsy, probíhající těsně pod zábradlím. Slyšel jsem výkřiky. Benjamin volal mé jméno. Snažil jsem se povytáhnout nahoru, i když jsem pod sebou slyšel kančí funění. Zvíře stálo pode mnou, srst na hřbetě se mu ježila, kývalo hlavou do obou stran a jeho zahnuté kly o vlásek minuly moje podrážky, když zaútočilo.

„Rogere, chyť se mne za ruku!" Benjamin se vykláněl přes zábradlí a natahoval ke mně ruku.

Odřený a vyděšený jsem uvolnil stisk, abych se zachytil jeho ruky a - sklouzl jsem. Bylo to jen pár stop, ale mě se zdálo, že padám celé míle hluboko. Vylekaný kanec utekl na druhou stranu ohrady, tam se ke mně obrátil a díval se na mě.Sklonil hlavu, zahrabal paznehty a prudce se rozběhl. Neměl jsem kam utéci.

Jen jsem tam stál a zíral na tu obrovskou černou bestii, jak se na mě řítí. Vtom zasvištěl vzduchem šíp z kuše a kanec se zastavil jako zkamenělý. Viděl jsem letět druhý šíp a kanec se zhroutil na bok. Teprve pak jsem si všiml, že má jeden šíp zapíchnutý hluboko nad očima. Slyšel jsem potlesk a výkřiky: „Dobrá práce!" a vzhlédl jsem vzhůru. Stál tam Benjamin, v rukou kuši, kterou pravděpodobně vytrhl některému ze strážných. Vedle něho stál Vauban a škodolibě se na mě usmíval.

„Monsieur Shallot!" volal na mě. „Vy jste se měl na představení jen dívat, ne se ho zúčastnit!"

Tuto poznámku přeložil do francouzštiny a ozvala se salva smíchu.

Já se jen krčil. Neodvažoval jsem se vstát. Byl jsem ve stavu takové hrůzy, že jsem měl strach, že se buď pomočím nebo zhroutím v naříkající hromádku.

„Monsieur," zavolal jsem na Vaubana, „děkuji vám za vaši starost."

Vauban pokrčil rameny. „Každý z nás, pane Shallote, má svého anděla strážného, který na něj dává pozor. Třeba je tím vaším pan Daunbey."

Brána na nádvoří se otevřela a vešel Benjamin. Pomohl mi vstát, jako bych byl malé dítě, a odváděl mě pryč od všech těch dvořanů, kteří mi přáli jen dobré, kolem Dacourtovy družiny a zavedl mě do malého pokoje, kam vedly dveře z chodby. Posadil mě a na chvíli odešel. Vrátil se s pohárem až po okraj plným vína.

„Vypij to!" nařídil. „Ale pomalu!"

„Vauban a ti jeho proklatí andělé," nadával jsem. „Někdo do mě strčil! Úmyslně! Proboha, pane, kdo to mohl být?"

„To nevím. Všichni jsme stáli na u zábradlí a vykláněli se. Jen sloužící chodili sem a tam. Stál jsem ti po levici, ale dost daleko od tebe. Vypadalo to, že jsi prostě přepadl. Už jsem tě viděl mrtvého."

„Nějaký ničema do mě strčil," opakoval jsem. „Ale proč?"

Benjamin se zadíval z okna a potřásal hlavou. „Zřejmě něco víš, Rogere. Otázka zní, co to je."

Přerušilo nás zaklepání na dveře a dovnitř vešli Clinton s Dacourtem.

„Shallote, už jste se vzpamatoval?" zeptal se Clinton.

„Ano, už jsem svěží jako jarní květina," vybafl jsem. „Ale bude mi ještě lépe, až se mi přestanou chvět vnitřnosti a až budu mít jistější nohy."

Sir Robert se pousmál. „Strčili do vás," řekl tiše.

„Nesmysl!" namítl Dacourt svým obvyklým hřmotným hlasem.

„Ne, ne, strčili do něho," opakoval Clinton. „Kdo nebo proč, to nevím, ale je čas, abychom odtud odjeli. Já už Jeho Výsosti nejkřesťanštějšímu králi, svou poklonu složil!" Ta slova ze sebe doslova vyplivl. „A myslím, že je načase, abychom se vydali na zpáteční cestu." Clinton se zastavil ve dveřích a otočil se k nám. „Víte, kdo do vás strčil, Rogere?"

„Ne, ale kdybych to věděl, ten proklatec by teď ležel vedle toho kance."

Clinton se zatvářil nespokojeně, Dacourt po mně střelil pohledem a vyšel za ním.

„Pojď sem, Rogere," zašeptal Benjamin.„Mám takový nepříjemný pocit, že se nám přihodí ještě více podobných hrozných věcí."

Opustili jsme Fontainebleau právě ve chvíli, kdy velké ozdobné hodiny ukazovaly půl hodiny po poledni. Vzrušení z mé nehody už vyprchalo. Venner byl najednou starostlivost sama, a když viděl, že je Benjamin ponořen do svých myšlenek, přidal do kroku a připojil se ke mně, přičemž mi velkoryse nabídl vinný měch, který vzal v kuchyni. Dacourt a Clintonovi jeli vpředu, několik Vaubanových jezdců, lotrů s rezavými plnovousy v brnění, jelo v čele a na konci konvoje, aby nám poskytli ochranu. Jeli jsme po bílé cestě plné zákrut. Slunce pálilo a v jeho žáru dokonce ani ptáci nezpívali a chladili se v přítmí okolního lesa. Po dvou hodinách jízdy jsme zastavili. Clinton řekl, že jeho kůň je asi chromý, a požádal Throgmortona, aby se na něj podíval. Venner rozprostřel ubrus pod stromem a položil na něj čerstvě upečený chléb, zabalený do lněného ubrousku, který si jeho pán vyžádal v královské kuchyni. Rozdal všem malé rohové poháry a Clinton vytáhl zazátkovanou baňatou láhev vína.

„Dar od monsieura Vaubana," poznamenal tiše. „Nejlepší bordeauxské z prvního roku kralování Jeho Veličenstva."

Vytrhl zátku a do poloviny naplnil naše poháry. Slunce přitom tančilo na jeho prstenech. Byli jsme rozesazeni do půlkruhu. Lady Francesca měla na hlavě klobouk se širokou střechou a závojíčkem, který jí chránil pleť před horkem a prachem.

„Buďte opatrný, sire Roberte!" zvolal nečekaně Benjamin.

Clinton zastavil ruku s pohárem na cestě k ústům a všichni se zahleděli na mého pána.

„To, co se stalo dnes dopoledne Rogerovi," pokračoval, „nebyla náhoda. Falconer zemřel, když vypil víno, stejně jako abbé Gérard. Jak můžeme vědět, že dar Jeho Veličenstva nejkřesťanštějšího krále, není otráven?"

Zadíval jsem se dozadu.

Vaubanovi jezdci také zastavili. Většina z nich seskočila z koně a teď leželi ve stínu stromů, tiše hovoříce ve svém divném, zpěvném jazyce. Po zádech mi přeběhl mráz. Cítil jsem se stále ohrožen nějakým tichým, mstivým zběsilcem, nejen vínem, které jsem vypil ve Fontaineblau. Clinton vzhlédl a přičichl k vínu.

„Zátka byla nedotčena," řekl. „Nemyslím, že by Jeho Výsost, nejkřesťanštější král, chtěl vysvětlovat svému anglickému bratrovi, proč jeho vyslanci zemřeli po vypití vína, které jim francouzský král daroval." Sir Robert se usmál, upil vína a olízl si rty. „Jestli je tohle víno otrávené," řekl, „pak jej budu pít každý den."

Napětí povolilo, Clinton dolil víno a Venner ho rozdával. Throgmorton se k nám připojil a sdělil nám, že Clintonovu koni nic není.

Pak nám rozdali jídlo, samozřejmě až poté, co bylo náležitě ochutnáno, ale Clintonova poznámka rozptýlila naše obavy a my si začali povídat o tom, co jsme viděli na francouzském dvoře.

Lady Francesca se však hovoru neúčastnila, upíjela vína, ale odmítala se dotknout jídla. Pokračovali jsme v cestě asi hodinu, když Throgmorton najednou zarazil koně. Chytil se za žaludek, ústa měl otevřená, obličej smrtelně bledý a vlasy slepené potem.

„To jsou bolesti," naříkal. „Oh Bože!"

Shlukli jsme se kolem něho.

Throgmorton začal zvracet a jeho obličej dostal namodralý odstín. „Otrávili mne," zašeptal. „Byl to jed!"

Natáhl ruku k Benjaminovi, a než mu někdo stačil pomoci, sklouzl z koně a upadl na zem. Jeho kůň se tak polekal, že se splašil. Seskákali jsme se svých koní a obstoupili Throgmortona. Ten několik vteřin lapal po dechu jako ryba na suchu, v krátkých intervalech vrhnul a dávil. Lezl po čtyřech jako pes, s prohnutými zády. Potom se zhroutil, ale oči a ústa měl stále otevřená.

Lady Francesca odvrátila tvář, rukou v rukavičce si přiložila k ústům krajkový lem šatů, jako by i ona mínila zvracet. Peckle, Millet a Venner tam jen stáli jako vyděšené děti. Dacourt hlasitě klel a Clinton pomáhal Benjaminovi nahmatat puls ležícímu doktorovi.

„Je mrtvý," konstatoval Benjamin. „Sire Johne, byl bych vám vděčen, kdybyste poslal Vaubanovy jezdce pryč. Řekněte jim, že náš doktor utrpěl zástavu srdce."

„A utrpěl?" zeptal se Clinton.

Benjamin otočil tělo k sobě a přičichl k otevřeným ústům mrtvého. „Žádná zástava srdce, sire Roberte. Podívejte se na jeho zsinalé rty a namodralou pleť. Throgmorton byl otráven, pravděpodobně práškovým červeným arzenikem. Kdyby býval zvracel o něco dřív, možná by mu to zachránilo život."

„Arzenik tak rychle účinkuje?" zeptal se Clinton a já si v tu chvíli vzpomněl na jeho živý zájem o tyto věci. „Určitěne, pane Daunbey, to by musel dostat velkou dávku. Mám podezření, že to bylo smícháno s něčím jiným, s něčím, co Throgmortonovi způsobilo selhání srdce."

Můj pán se kousl do rtu a jemně se dotkl odulé tváře mrtvého. „Možná máte pravdu, sire Roberte."

„Vím, že mám. Arzenik a možná digitalis, nebo smrtelně jedovatý blín. Ale kdy? Všichni jsme pili totéž víno, a kdo mohl vědět, který kalich připadne na Throgmortona?"

Clinton nechal vybalit koše s jídlem a vínem. To, co zbylo, bylo pečlivě prozkoumáno včetně zbytku vína ve džbánu i kalíšků, i když ty už byly pečlivě vymyty v blízkém potoce. Nenašli jsme ani stopu po jedu. Clinton se zahleděl na nebe, které bylo krvavě rudé zapadajím sluncem.

„Musíme pokračovat v cestě," nařídil. „Musíme dorazit na zámek před setměním. Maubisson je odtud jen hodinu jízdy."

Tělo chudáka Throgmortona jsme přehodili přes sedlo jeho koně a naše ponurá jízda pokračovala jako nějaký morbidní sen. Jeli jsme po polní cestě podél lesa, zelených polí a vísek, které bylo poznat jen podle proužků kouře. Vaubanovi pestrobarevní jezdci se shlukli kolem nás. Lady Clintonova skrývala tvář za závojem, sir Robert Clinton a můj pán byli hluboce ponořeni do debaty. Ostatní mezi sebou hovořili tiše. Úplně vzadu, veden chudákem Vennerem, nesl kůň mrtvého Throgmortona na zádech tělo svého pána, jako by nás do Maubissonu provázela sama smrt.

Našli jsme zámek líně spící pod teplým večerním sluncem. Když jsme přejížděli padací most a Dacourt volal na služebnictvo, Vaubanovi muži se vrátili do svého tábora před hradbami. Throgmortonovo tělo zabalili sluhové do prostěradla a odnesli k odpočinku vedle Waldegrava do malé kaple. Dacourt vydal přísné povely, že mají být oba převezeni na hřbitov do vsi a tam urychleně pohřbeni.

Pak nám velvyslanec přikázal, abychom se shromáždili ve velkém sále, kam nechal přinést všechny koše a postavit je na stůl. Nám Clinton přikázal, abychom zaujali stejná místa jako při Throgmortonově posledním jídle před smrtí. Nechal přinést láhev vína a pak jsme prováděli pochmurnou rekonstrukci našeho pikniku, při kterém bylo podáváno víno. Ale objasnit se nepodařilo nic.

„Bylo to v jídle?" ptal se Benjamin. „Nebo otrávili víno? Bylo-li to jídlo, jak mohl vrah vědět, který kousek si Throgmorton vezme? Všichni jsme pili víno a nikdo nevěděl, který pohár na něho připadne."

Debata pokračovala. Nebo to bylo v Throgmortonově oděvu? Peckle a Venner byli posláni, aby to zjistili, ale nevrátili se o nic moudřejší.

„Mohl to udělat nějaký Francouz," řekl Clinton, „než Throgmorton odjel z Fontainebleau."

„Ne," odporoval mu Benjamin. „Throgmorton se začal potit, až s námi dojedl a dopil. To znamená, že tím travičem je někdo z nás!"

Pánova slova umlčela všechen hovor. Lady Francesca se předklonila; její překrásná tvář byla bledá a vrásčitá.

„Ale proč?" zeptala se. „Proč chudáka Throgmortona? Jak víme," pokračovala, „že on měl být tou obětí? Možná se jí stal omylem a ten jed byl určen někomu jinému."

Tento postřeh lady Francesky trefil do černého. Všichni jsme se začali navzájem podezřívat. Každý si rychle našel nějakou výmluvu, aby mohl odejít, a naše schůzka skončila. My s Benjaminem jsme odešli do svého pokoje, kde si můj pán lehl na postel a zíral do stropu.

„Lady Francesca může mít pravdu," začal. „Možná byla Throgmortonova smrt omyl. Ale jedno je jisté," pokračoval, „Tuhle hru řídí Vauban a jeho lidé. A my jsme jako loutky, které oni vodí na

provázku. Možná je načase, abychom vzali věci do svých rukou, co říkáš?"

„A co máme udělat?" zeptal jsem se. „Vtrhnout do Louvru, zajmout Vaubana a mučit ho tak dlouho, dokud nám to všechno nevyklopí? Podle toho, jak toho sadistického lotra znám," dodal jsem, „by se mu to možná i líbilo."

Benjamin se sotva znatelně usmál. „To je velmi trefná poznámka, Rogere. Ale Vaubana můžeme vynechat, ten jenom přijímá informace. My pátráme po muži či ženě, kteří mu ty informace dodávají, a již své podezřelé máme."

„A to?"

„No, pro začátek pana Milleta. V noci se odtud vyplížil ven. Chyběl na slavnostním banketu francouzského krále." Benjamin spustil své dlouhé nohy z postele a zamířil ke mně. „A mimochodem, ten banket mi vnukl nápad. V každém případě, Millet je naším výchozím bodem. Jestli dnes nebo zítra v noci opustí Maubisson, Rogere, vyklouzneš za ním kolem Vaubanových mužů, počkáš si na něho v lese a budeš ho sledovat až do Paříže."

„Ach, děkuji," odpověděl jsem. „Přesně to starý Shallot potřebuje! Potulovat se páchnoucími pařížskými ulicemi s těmi proklatými *Lucifery* a Vaubanem v patách!"

„Ty znáš Paříž."

„Ano, znám tu proklatou Paříž!" zařval jsem. „Protože jsem tam trčel měsíce a umíral hladem a zimou, než mě málem oběsili v Montfauconu!"

„Podívej se," vstal Benjamin a položil mi ruku na rameno. „Chci, abys jel do Paříže. Musíme zjistit, kam Millet jezdí a s kým se setkává. Znáš obyklá místa Maillotinů. Znal jsi jejich vůdce Broussaca. Měl bys se nejprve pokusit zjistit, zda měli něco společného s tím útokem. Za druhé," jeho podlouhlý obličej se roztáhl do úsměvu, „chci, aby nám najal tu nejdražší kurtizánu v Paříži, nějakou svěží a neznámou, takovou, která dokáže přitáhnout královu pozornost."

Ohromeně jsem na něho hleděl.

„Co uděláme, pane? Pošleme ji do ložnice krále Františka, aby nám přinesla ten prsten?"

„Ne, to ne! Za týden budeme slavit svátek svatého Jana Křtitele, patrona Anglie. Pokusím se přemluvit Dacourta a Clintona, aby otevřeli pokladnice a uspořádali štědrou hostinu, na níž by byl král František čestným hostem. Naše dívka by tam měla být také." Pokrčil rameny. „Ostatní musíme nechat na náhodě."

„A když to nebude fungovat?"

„Když to nebude fungovat, milý Rogere, tak zkusíme něco jiného. Ale František přijde a s ním i Vauban. Budeme mít možnost pozorovat Francouze a uvidíme, jestli se něco stane.Jinak..." Rychle se sklonil, otevřel malý kufřík a vytáhl z něho svitek pergamenu, kalamář s inkoustem a brk a posadil se k malému stolu. „Projděme si znovu," řekl, „co víme. Už osm měsíců nějaký zvěd na anglickém dvoře posílá tajné zprávy Francouzům. On, nebo ona, používá jméno Raphael. Přede dvěma měsíci, před půstem, sem přijel Clinton s lady Franceskou a sir Robert se spolu s Falconerem pokoušeli zjistit, kdo je Raphael. Falconer ztratil v Paříži jednoho ze svých nejlepších zvědů, ale naštěstí až poté, co se od něho dověděl ono jméno. Clintonovi pak odjeli do Anglie."

„Poslové, kteří vozí tajné zprávy z anglického dvora, se pravidelně zastavují v klášteře, kde byla vychována lady Francesca. Na tom není nic podezřelého. Zdá se, že lady Francesca je jeptiškám skutečně oddána. Ony jí posílají dárky a ona jim oplácí." Benjamin se odmlčel a jeho brk skřípal po pergamenu, jak zapisoval jednotlivé body. „A teď," podíval se na mě, „ti kurýři by nás měli také zajímat. Dva z nich byli zavražděni před klášterem na cestě do Paříže, ale diplomatické vaky, které vezli, nebyly vykradeny, nýbrž se nedotčeny vrátily na anglické velvyslanectví. Všechno se uklidnilo až do Velikonoc, kdy Falconer popíjel nějaké víno s Dacourtem. Pak byl spatřen, jak jde v dobré náladě do věže, ale ráno byl nalezen mrtvý u jejího úpatí. Víno nebylo otrávené, Falconer nebyl opilý a byl na věži sám. Tak jak tedy zemřel?"

Benjamin se na mě upřeně díval, ale já jen zavrtěl hlavou.

„Ve stejnou dobu," pokračoval můj pán, „ byl ctihodný kněz, abbé Gérard, nalezen tváří obrácen do vody, ve svém rybníce. Abbé Gérard býval zpovědníkem našeho krále a Jindřich mu daroval jeden

výtisk díla svatého Augustina *„O cudnosti"*. Ta kniha zmizela, ale Vauban a *Luciferové* by ji rádi našli."

„A konečně tu máme tu záležitost s prstenem. Jindřich nám naši práci ještě ztížil tím, že ho chce nazpět, ale až do této chvíle máme pramalý úspěch jak v tomto, tak i v jiných věcech. Raphael stále ještě předává naše tajemství svým pánům. Tebe ve Fontainebleau skoro zabili a pánové Waldegrave a Throgmorton zemřeli za velmi záhadných okolností." Benjamin se odmlčel a zhluboka se nadechl. „Co ještě víme? Že Millet jedná podezřele. Ještě něco?"

„Víme," řekl jsem, „že ten vrah musí být někdo ze zdejšího velvyslanectví. Zdá se, že tajemství jsou prozrazena až poté, co poslové dorazí buď na Maubisson, nebo do budovy velvyslanectví v Paříži. Ale máte pravdu, pane, jediný klíč, který zatím máme, je Milletovo podezřelé chování."

Kapitola 9

Druhého dne časně zrána jsem si připjal opasek s penězi a ozbrojil se úctyhodným mečem a dýkou. Osedlal jsem koně a proklouznuv postranní brankou, nepozorovaně jsem projel kolem Vaubanových mužů směrem k hlavní cestě na Paříž. Millet bude muset při své případné noční výpravě jet právě tudy a stačilo tedy ukrýt se mezi stromy a čekat, až se objeví. Samozřejmě to znamenalo probdít celou noc a utěšovat se jen příležitostným douškem vína a něžnými představami o mé milované mrtvé Agnes. Byl jsem dost sentimentální, a tak jsem se zahloubal do úvah o své mizerné situaci, že jsem téměř přeslechl údery kopyt do štěrku. Mé dlouhé čekání bylo odměněno: Millet, oděn od hlavy k patě jako dvořan, mířil do Paříže a vypadal naprosto bezstarostně.

Nechal jsem ho projet, dbaje Benjaminových instrukcí, počkal jsem asi čtvrt hodiny a pak se ho jal následovat. Když jsme se blížili k Porte D' Orleans, bylo to snadnější. Cesta byla plná potulných mnichů, kramářů, obchodníků, venkovských balíků i potulných učenců a trubadúrů. Dokonce tu bylo i několik cikánů s jejich pestře pomalovanými vozy a ochočeným medvědem, který tančil podle zvuku flétny. Milleta bylo snadné sledovat. Ustájil svého koně v krčmě u hlavní cesty. Sledoval jsem ho dál kroutícími se pařížskými uličkami.

Město zvučelo hlukem a křikem. Zdálo se, že všechna verbež křesťanského světa se tu sešla a bzučela spokojeně jako mouchy na lejně. Hudebníci, studenti ve svých obtažených kalhotách s vypouklými poklopci, prodavači ostatků, hadráři se svými trakaři plnými starých krámů, rytíři, nosiči, kněží, podomní obchodníci a žebráci, mladí šlechtici se sokoly na zápěstí, projíždějící vší tou vřavou jen proto, aby zvykali své ptáky na hluk. Šibenice byly připraveny. Poblíž Velkého mostu se zřítila věž kostela a na místo se seběhl dav čumilů. Dvojkoláky plné zboží si razily cestu od Seiny vedle velkých vozů tažených dvěma jezdeckými koňmi, v nichž mohlo sedět šest lidí na lavičkách po obou stranách. Pozdním odpolednem zněly zvony desítek chrámů a uličníci, kteří uháněli za konvojem vozů se zločinci v okovech, mířícím do městského vězení, je překřikovali.

Nespouštěl jsem oči z barevného kabátce pana Milleta, jak se proplétal páchnoucími uličkami, vyhýbaje se pečlivě haldám odpadků a opatrně se skláněje pod malovanými vývěsními štíty visícími z každého domu kolikrát tak těsně vedle sebe, že mezi nimi nepronikl paprsek slunce. Přešli jsme Malý most na ostrov Ile de la Cité. Teď má oběť procházela pod mohutnými věžemi chrámu Notre Dame, jehož kamenné chrliče na nás cenily zuby. Zastavil se ve vinárně. Počkal jsem venku, dobře si vědom, že Millet úmyslně zabíjí čas. Když vyšel ven, zamířil přímo na blízký hřbitov u kostela Svaté nevinnosti.

Hřbitov byl rozlehlý jako velký výběh pro koně a byl obehnán vysokou cihlovou zdí. Bylo to nejoblíbenější místo schůzek Pařížanů. Milenci tu uléhali do vysoké trávy, zatímco obchodníci pokládali své zboží na zvětralé náhrobky. Podivné místo, tenhle hřbitov! Někteří říkali, že zdejší bláto je tak smrduté, protože obsahuje síru, a proto se toto místo stalo oblíbeným pohřebištěm, neboť pohřbená těla se tu rychle rozkládala. Jeden čtverák dokonce tvrdil, že to trvá jen devět dní. Těla se pohřbívala jen několik palců pod zem a já viděl dva psy, jak se rvou o kost nějakého nebožtíka. Většina zvětralých náhrobků už spadla a zbylé dřevěné kříže opile trčely do stran. Uprostřed hřbitova byl vysoký kamenný podstavec a na něm byly rozestavěny silné lojové svíce, chráněné kovovými stínítky, které byly každý večer zapalovány, aby zaháněly zlé duchy. Ve zdi kolem hřbitova byly obloukovité výklenky, kam se nechávali pohřbít bohatí v naději, že se jejich kosti nestanou potravou zdivočelých psů. Nad nimi byly tu a tam nezakryté otvory jako do holubníku. Jednou za čas se hřbitov čistil od všech pozůstatků, aby se udělalo místo pro nová těla. Nasbírané kosti se házely do oněch otvorů ve zdech a já na vlastní oči viděl, že vedou minimálně dva yardy hluboko. Francouzi o nich žertovali: pro křesťana je rájem nebe, ale pro psy je rájem márnice u Svaté nevinnosti!

Millet se potuloval kolem hřbitova. Pozorně jsem ho sledoval. Zatím se s nikým nesetkal. Věřil jsem, že si mě nevšiml, ale zároveň jsem cítil, že jsem pozorován. Když jsem se však prudce otočil či schoval za roh, nic podezřelého jsem neviděl. Nakonec Millet vešel do chrámu Svaté nevinnosti. Šel jsem za ním a zastavil se v obdivu nad *Tancem mrtvých* vytesaným do kamene. (Věřte mi, že jste-li plni

radosti z jara, ty plastiky vám okamžitě připomenou, že můžete zemřít prakticky kdykoliv, i uprostřed života. Myslím, že jejich autor musel být génius, neboť smrt a její eskadra ďáblů tančili v opilém šíleném tanci v řadě za sebou a sbírali po cestě krále, císaře, papeže, biskupy. Při pohledu na ně jsem si uvědomil, že až nastane čas, seberou i starého Shallota.) Zvon začal zvonit, jeho svatý hlas se rozléhal nad celým hřbitovem a já zahlédl Milleta vycházet z kostela. Ukryl jsem se tedy do stínu a nechal ho projít. Všiml jsem si, že i ostatní začali odcházet ze hřbitova a pochopil jsem, že zvonění má všechny upozornit, že se hřbitov zavírá.

Millet spolu s dalšími hejsky a frajery odešel ze hřbitova postranní brankou a zamířil vzhůru do uličky ke špinavě vyhlížející krčmě, nad jejímž vchodem byl zlatý půlměsíc. Výčep uvnitř byl prostorný, dlouhý, čistý a dobře zametený. Každý stůl byl schován ve stinném zákoutí a víno roznášeli mladí hoši oblečení v přiléhavých kalhotách a krátkých kabátcích. Jejich vzezření, účesy i chůze připomínaly mladé dívky v rozpuku krásy. Rty měli namalované karmínovou červení a ten, který mě obsluhoval, měl na tváři víc pudru než ta nejvyhlášenější londýnská děvka. Objednal jsem si víno a pozorně sledoval druhou stranu místnosti, kde seděl Millet.

Ve svém mládí jsem mohl být nezkušený, ale nedělal jsem si iluze ani o tom zlatém půlměsíci, ani o Milletově přítomnosti zde. Bylo to hnízdo změkčilců, nebo jak by to korektně nazvali starousedlíci ze Southwarku, vinárna, kde se mladí, nebo i staří mužové, kteří měli rádi jiné muže, mohli scházet, nadýchat se mladického ducha v teplém, intimním a bezpečném prostředí. Věřte mi, že museli být opatrní! Zákon byl velmi krutý, pokud šlo o sodomii a homosexualitu jak v Paříži, tak v Londýně. Slyšel jsem, že takovému homosexuálovi hrozilo pověšení a kastrace, i když předpokládám, že než bylo dokončeno to druhé, už byl chudák po smrti. Ale já tu nejsem proto, abych to posuzoval. Já jen vyprávím, jak se věci měly, ne jak měly být. I když, mám-li být úplně upřímný, bylo mi lidí, jako Millet, vždycky líto. Jejich život byl nekonečnou noční můrou, protože každou chvíli mohli čekat, že je vyzradí nějaký zrádce či informátor.

Chtěl jsem vidět, s kým se Millet schází. Několik mužů přistoupilo k jeho stolu, ale on je všechny zahnal. (Znovu se ozývá můj kap-

lan: „Přistoupil některý z nich k tobě?" chechtá se. Nikdy jsem o sobě netvrdil, že jsem Adonis. Ano, jeden ke mně přistoupil, a nebyl slepý, jak si myslí můj kaplan, jen opilý jako biskupův osel.) Uplynula hodina. Musel jsem si dávat pozor, abych se neopil, protože víno bylo silné a opojné.

Nakonec vešel mladý muž, od hlavy k patě zahalený do dlouhého černého pláště s kapuci staženou do čela, a zamířil k Milletovi. Náš mladý Horácio se na něho usmál a cizinec se posadil. Stáhl si kapuci z hlavy a já zalapal po dechu. Víte přece, že mám výbornou paměť na obličeje. Byl jsem si jist, že jsem tu tvář viděl mezi Vaubanovou družinou ve Fontainebleau. Chvíli spolu s Milletem hovořili, pak vstali a opustili krčmu. Několik minut jsem je sledoval, ale když došli na konec temné uličky, zmizeli a přes veškerý spěch jsem je ztratil z dohledu. Chvíli jsem chodil kolem kostela, ale jelikož moje pátrání neneslo ovoce, rozhodl jsem se splnit druhou část pokynů svého pána.

Jestli jste četli mou předchozí knihu, určitě si vzpomenete, že jsem minulý rok strávil nějakou dobu v Paříži jako host z donucení mezi Maillotiny, členy jistého tajného spolku. Rekrutovali se ze spodiny pařížské společnosti, neustále plánovali vzpouru, snili o krvavé revoluci a božím království na zemi, kde by mohla vládnout spravedlnost a prosperita a země by byla dědictvím pokorných. Ovšemže to byli blázni a snílkové. Jak já to vidím, jediné místo na zemi, kde vládne pokora, je hřbitov u kostela Svaté nevinnosti a i tam se psi starají o to, aby to nebylo nadlouho. Později jsem se s Maillotiny spřátelil, zejména se dvěma jejich vůdci, Capotem a Broussacem. Capot zemřel na šibenici v Montfauconu. Doufal jsem, že Broussac zatím nedostal svou spravedlivou odměnu, když jsem jako kočka tiše procházel temnými, smrdutými pařížskými uličkami a nahlížel do krčem, kde se on a jeho družina scházeli s děvkami. Nemýlil jsem se. Broussac seděl ve stejném koutě, stejně hloupě se opíjel, obklopen těmi nejhalasnějšími kurvami z města. Nejprve mě nepoznal, ale není stříbro báječné? Položil jsem na stůl dva stříbrňáky a Broussacova červená, vousatá tvář se roztáhla do úsměvu, ve kterém chyběla spousta zubů, a jeho černé oči se rozzářily.

„Ovšemže," zaburácel, jednu smradlavou pracku mi položil kolem ramenou a uštědřil mi po víně páchnoucí polibek na tvář. „Dámy," křičel, „dovolte, abych vám představil pana Rogera Shallota, jediného správného *proklatce* - jediného muže, který už visel na šibenici na Montfauconu a zachránil se tím, že vyprávěl pohádku!"

Okřikl jsem toho hlučného lotra, aby zavřel zobák, protože jsem se nechtěl nechat zatknout jako zvěd. Položil jsem na stůl další stříbrňák. Broussac vystřízlivěl jako farář, poručil čerstvý džbánek vína, dvě nejčistší sklenice, které se tu našly, a stůl, který stál dost daleko od každého potenciálního zvědavce.

„Poslyš, Broussacu," začal jsem. „Zapomeň na staré časy. Tady máš stříbrňák a odpověz mi na jednu otázku: organizovali Maillotinové útok na zámek Maubisson?"

Broussac shrábl minci.

„Ne," odpověděl. „My ne. My nikdy neopouštíme pařížské ulice. Ale za další stříbrňák jsem ochoten ti říct, kdo to byl."

Hodil jsem na stůl další stříbrňák. Broussac ho zachytil ještě v letu a mince v mžiku zmizela. Nevím, jak to dělal, zda měl kapsy v rukávech, ale jednu chvíli ji měl ve své chlupaté pracce a mrknutím oka už tam nebyla.

„Tak spusť," vyzval jsem ho. „Kdo to byl?"

„Jen se rozhlédni kolem sebe, pane."

„To není odpověď."

Viděl mou ruku sahající po dýce.

„Ale, ale," zavrněl jako nějaká přítulná kočka. „Příteli, copak to děláš? Vyhrožovat starému Broussacovi? Jestli to uděláš, nikdy neopustíš tuhle krčmu živý. Ale i když to neuděláš, může se to stát."

Rozhlédl jsem se kolem sebe. V ubohém světle čadících lojových svíček jsem viděl, že každý druhý, který tu sedí, může být čmuchal. Jejich hubené, bledé a nažloutlé tváře i podezíravé a ostré pohledy potvrzovaly, že má Broussac pravdu, a já se v duchu proklínal. Vlezl jsem do ďáblovy kuchyně a toto zde byli jeho pomocníci: falešní hráči kostek, zloději, kapsáři, pasáci, kejklíři (většina z nich neúspěšných), lapkové a prostitutky. Vážně, za jiných okolností bych byl mnohem raději doma, ale tentokrát jsem byl tak žhavý vidět

Broussaca, že jsem sem vpadl, a teď jsem přemýšlel, jak se dostat ven. Natáhl se ke mně a chytil mě za zápěstí.

„Neboj se," zašeptal, jako by četl mé myšlenky. „Jsi Broussacovým přítelem. Dal jsem ti polibek na tvář na znamení přátelství."

„Jo, to udělal i Jidáš!"

Broussac zvrátil hlavu a vypukl v smích, až jeho oči zmizely v záhybech kůže.

„Poslyš, Broussacu," pokračoval jsem, „nechci se hádat, ale na něco jsem se tě ptal a zaplatil ti za to stříbrňákem!"

„A já ti dal poctivou odpověď. To tihle grázlové útočili na Maubisson. Najali si je násilníci a všechno to organizoval nějaký velký pán, ale nevím kdo."

Věděl jsem, že se o moc dál nedostanu. „Potřebuji ještě něco," dodal jsem rychle. „Potřebuji děvku."

„Nepotřebuje ji snad někdy každý, příteli?"

„Ne, já potřebuji prvotřídní kurtizánu, kterou mám přivést na zámek Maubisson, a to do tří dnů. Musí se představit pod jiným jménem a nikomu za žádných okolností nesmí prozradit, kdo skutečně je. Jestli to pro mne zařídíš, budeš bohatě odměněn."

Broussacův úsměv se rozšířil, jako by už slyšel cinkat mince, sypající se do jeho peněženky. Vstal a pokynul mi, abych šel za ním.

„Pojď, tady nemůžeme mluvit."

Šli jsme po schodech nahoru do zaprášeného pokojíku, kam Broussac poručil přinést židle a čerstvé víno. „To nejlepší," křičel, „žádnou octovou vodu, jakou jsem pil dole." Děvečka, která zapalovala svíčky, rychle odběhla. Broussac s náhle vážnou tváří zpovědníka se předklonil.

„Kolik?" zeptal se.

„Za tvoje výdaje dvě stě liber."

„Šterlinků?"

„Ne, *livres tournois*, neboli padesát liber šterlinků v nově ražených mincích."

„A pro tu děvku?"

„Čtyři sta liber, *livres tournois*, neboli sto liber šterlinků."

„Kde jsou ty peníze?"

Vyprázdnil jsem obsah malého měšce do jeho umouněné pracky. „To je pětadvacet liber. Než dostaneš zbytek, ta holka musí být u nás, vhodně oblečená, a mít s sebou jedny rezervní šaty. Musí být krásná," pokračoval jsem, „zdravá a milá. Ne aby to byla jedna z tvých dorot," dodal jsem. „Chci kurtizánu, zkušenou ve společenském chování a elegantní."

Ten starý lotr mne vyslechl bez mrknutí oka.

„Poslední věc," dodal jsem. „Chci se odtud dostat živ a zdráv a dojet bezpečně na Maubisson. Viděl jsem tam dole tu bandu chytráků. Nechci, aby mě sledovali a pak mi dali potichu ránu do hlavy."

Broussac se usmál, povstal a ukázal na postel v rohu pokoje. „Dneska v noci si odpočiň tady. Zítra budeš bezpečně nazpátky v Maubissonu." S těmi slovy sebral džbánek s vínem a sklenici.

Odešel z pokoje a zavřel za sebou tiše dveře. Slyšel jsem, jak přes ně dává závoru. Tu noc jsem spal spánkem spravedlivých. Víte, já Broussacovi věřil. Býval by šel do Číny a zpátky, kdyby si myslel, že mu to přinese dost velký zisk. Ráno mne přišel vzbudit a choval se přímo servilně. Posnídal jsem chléb a víno a Broussac, věrný svému slovu, mě provedl pařížskými uličkami k Port D'Orléans a neopustil mě, dokud se nad stromy neukázaly věže Maubissonu.

Můj návrat vzbudil jen málo pozornosti. Benjamin se pozorně podíval na můj obličej a okamžitě mě hnal do odlehlého kouta zahrady, aby mohl vyslechnout mé novinky.

„Za čtyři dny sem přijede král. Máme vyhovující slečnu?" zeptal se.

„Přijede do tří dnů."

Benjamin přikývl a spokojeně našpulil rty. „Dobrá, to nám poskytne čas k přípravám. A ostatní?"

Popsal jsem mu přesně, co dělal Millet. Benjamin potřásal hlavou. „Víš jistě, že to byl Vaubanův člověk?" zeptal se.

„Tak jistě, jako že sedím tady."

Benjamin vstal, naklonil hlavu a poslouchal lesního holuba. „Příliš jednoduché," šeptal. „Moc jednoduché. Já ti věřím, Rogere. Pan Millet je muž, který miluje to nejlepší z obou světů, ale říkal jsi, že vešel do té krčmy a zahnal ostatní?"

„Ano."

„Možná," pokračoval Benjamin, „si myslíme právě to, co si máme myslet." Usmál se a poplácal mě po rameni. „Pokud jde o zámek, nic mimořádného se tu nestalo." Sehnul se, utrhl divokou růži, přidržel si ji u nosu a nadechl se její vůně. „Nezlob se," řekl nepřítomně, „přemýšlel jsem."

„O čem?"

„O abbé Gérardovi. Možná nadešel čas, abychom zašli do toho kostela."

„Už se Millet vrátil?" zeptal jsem se.

„Ano. Proč se ptáš?"

„No, když může ten darebák odpočívat," zívl jsem, „proč bych nemohl já?"

„Ale, ale, Rogere. Čas utíká. Dacourt dostal dopisy od Jeho Veličenstva a kardinála Wolseyho. Jak Jindřich, tak můj drahý strýček očekávají výsledky a my zatím žádné nemůžeme předložit." Benjamin se zadíval na modré nebe. „Vaubanovy stráže jsou ještě stále tady," řekl, „rozloženy kolem zámku, ale jsou to velcí jedlíci a pijani a Dacourt je velkoryse zásobil malvazem. Budou touhle dobou buď opilí, nebo budou vyspávat opici, takže nejraději vyrazíme hned."

„Mám hlad," protestoval jsem, „žízeň a jsem unavený."

Benjamin se jen pousmál. Přistoupil ke mně blíž a přitiskl svou oválnou tvář k mé. „Rogere, něco ti řeknu: jestli nebudeme mít úspěch, nebudeme se už muset starat ani o jídlo, ani o pití!"

Nu, už mě znáte, když mi to takhle řekl, pochopil jsem, že nemám moc na vybranou. Přesedlal jsem svého koně a za hodinu už jsme proklouzli postranní branou po cestě vedoucí kolem úpatí kopce ke kostelu v Maubissonu. Farář Ricard nebyl nadšen, že nás vidí. Ten chudák se sotva vzpamatoval z návštěvy Vaubanových mužů. Pozval nás sice dovnitř, ale jen cinkání Benjaminova měšce z něho učinilo přívětivějšího hostitele. Jeho hospodyně nám předložila misky s polévkou, ve které plavaly kuličky pepře a hrášku, a vodnaté pivo, zřejmě vlastní výroby.

„Předpokládám," začal farář s nažloutlou pletí, „že není zločin hovořit se dvěma lidmi, kteří byli patrony našeho kostela?"

„Jak to myslíte?"

„No, angličtí poslové, sir John Dacourt a sir Robert Clinton sem často jezdili na slavnostní mše našeho pana abbé. Vozili mu dárky a starý kněz si rád poslechl klepy z anglického dvora."

„Požádali ho někdy o knihu, kterou mu dalo Jeho Veličenstvo?"

„Vy myslíte dílo svatého Augustina *O cudnosti?* Ne, nepožádali."

„A Vauban?"

„Ten ano," vykoktal Ricard. „Chtěl ji, ale řeknu vám, pánové, že jsem ji nenašel. Znovu vám říkám totéž, co jsem řekl jim. Abbé Gérard prohlásil, že si ji vezme do nebe, že půjde do ráje spolu s ním."

Farář se nervózně podíval přes rameno na mlčící dívku, která se krčila u kamen jako vytesaná z kamene.

„Abbé už byl takový," pokračoval pološeptem. „On neustále žertoval."

„Co abbé dělal?" zeptal jsem se zvědavě. „Myslím kromě toho, že se staral o duše svých věncích. O co se zajímal? Konečně," zadíval jsem se prohnaně na děvče, „každý z nás potřebuje nějaké rozptýlení od každodenního života."

Ricard ukázal na velké svazky, které ležely vedle sebe ve vzdáleném koutě.

„Studoval Písmo. Říkal, že chodil na Erasmovy a Coeletovy přednášky. Neustále překládal rozličné pasáže z Evangelií."

„Byl luterán?"

„Ovšemže ne!" zvolal Ricard. „Ale měl své vlastní teorie."

„O čem?"

„O zázracích. Byl okouzlen zázraky Ježíše Krista a lámal si hlavu, zda je Ježíš dělal proto, že byl Bůh, nebo proto, že byl dokonalý člověk."

„Mohu se podívat?" zeptal se Benjamin, a aniž čekal na odpověď, vstal a přešel pokoj, aby otevřel jeden ze svazků.

„Nový zákon," zvolal Ricard. „Neustále studoval Nový zákon."

Benjamin přikývl a snadno našel to, co hledal. Stránky byly ohmatané. Chvíli tam stál a četl tiše text, pak se usmál a pokynul mi, abych šel k němu.

„Podívej se," zašeptal.

Měl nalistováno Evangelium svatého Matouše, tu kapitolu, kde Ježíš vstoupil v bouři do vod Galilejského jezera. Můj pán byl znalec

bible, takže vždycky rychle našel příslušné místo, ale zde mu ještě pomohl abbé Gérard, který pečlivě podtrhl každé slovo a na okraj napsal vlastní komentář. Benjamin mi jeden z nich přeložil.
Vstoupil Ježíš skutečně do vody? napsal abbé. *Nebo má Galilejské jezero mělčiny ?*

„Co to znamená?" zeptal jsem se.

Benjamin se zatvářil tajemně. „Existují učenci," zašeptal, obraceje se tváří k Ricardovi, „kteří tvrdí, že některé zázraky z Nového zákona se dají vysvětlit přirozeně. A Ježíšovo vstoupení do vod jezera je jedním z nich: prohlašují, že Galilejské jezero je velmi mělké, a to, co apoštolově považovali za Kristovu chůzi po vodě, bylo ve skutečnosti jen chůzí v mělké vodě."

„Velmi zajímavé," odpověděl jsem. „Ale umí také vysvětlit, jak Ježíš utišil bouři? A můžete mi říct, pane, co to má společného s naším současným problémem?"

Benjamin se pousmál a zavřel bibli. „Pane Ricarde, můžeme se ještě jednou jít podívat na ten rybník?"

Farář odevzdaně mávl rukou. „Víte, kde je. Zajděte si tam sami."

Vyšli jsme ven. V odpoledním slunci bzučela zahrada včelami, shánějícími med. Benjamin mě zavedl na břeh rybníka.

„Není to divné?" zamumlal. „Chudák Giles Falconer se zajímal o ptáky a jejich let a spadl z věže. Abbé Gérard se zajímal o zázraky, zejména o ten, který se týkal Kristova vstupu do vody, a utopil se. Waldegrave byl vášnivým příznivcem koní a byl ukopán k smrti koňskými kopyty. Už vidíš ty souvislosti, Rogere?"

„Ještě ne," zabručel jsem. „Ale dejte mi ještě deset let a uvidím je!"

Benjamin mě přátelsky poplácal. „Pojď," řekl. „Půjdeme se podívat na kostel nebohého abbé. Možná nám vyjeví pár tajemství."

Farář nás přeochotně provedl. Kostel byl velký a opuštěný, stíněný vysokými jilmy. Jejich mohutné větve se rozpínaly nad hřbitovem, jako by žehnaly spícím mrtvým. Nízký vchod do kostela uzavíraly normanské dveře, těžké, dubové, pobité hřeby. Ricard je otevřel a my ho následovali dovnitř. I když svítilo slunce, uvnitř bylo šero a farář musel rozsvítit louče. Stáli jsme tam a rozhlíželi se. Těžké oblouky se vypínaly do výšky a mezi nimi byla úzká okna s lomeným

obloukem, bez skla či rohoviny, prozářená sluncem. Na vzdálenějším konci byl oltářní prostor, kde byla okna zasklená barevnými skly. Slunce oživovalo jejich ušlechtilé barvy, oltář z tmavého dubu a další dubové kusy nábytku ve svatostánku. Byl to prostý kostel. Zdi nebyly vylíčené, přepážka mezi kněžištěm a chrámovou lodí byla vlastně jen jednoduchá dřevěná deska. Ricard nás upozornil na dvě hlavní pozoruhodnosti kostela: kamennou, umělecky vytesávanou křtitelnici a ozdobně vyřezávané zábradlí kůru nad naší hlavou. Benjamin si všechno pozorně prohlížel, jako by se snažil objevit tajnou skrýš abbé Gérarda.

„Tady svou knihu asi neukryl," řekl jsem. „Toto je stěží ráj." Otřásl jsem se. „Toto místo by vyděsilo i ducha."

Benjamin se nepřítomně usmál a zadíval se nahoru na kůr.

„Pěkný kostel," zašeptal. „A kde je abbé pohřben?"

„To už jsem vám říkal," odpověděl Ricard nevrle. „Na hřbitově u kostela, pod jedním z tisů."

Šli jsme za ním ven zpátky do slunečného dne, podél hřbitovní zdi a dál vysokou trávou, kde stál jednoduchý náhrobek s lotrinským křížem vedle kmene mohutného tisu. Četli jsme jednoduchý nápis. Benjamin s farářem prohodil ještě pár slov a pak se obrátil k odchodu. Potřásli jsme si ještě s Ricardem rukama, odvázali koně a vydali se na zpáteční cestu na zámek, jak jsem si myslel. Ale za vsí Benjamin najednou sjel z cesty a vedl zpěčujícího se koně mezi stromy.

„Pane, ztratil jste rozum?" zvolal jsem.

Benjamin na mě jen zamával a já ho následoval do přítmí lesa. Bůh ví, že to místo se zřejmě nezměnilo po celé tisíciletí. Jako bychom vešli do obrovské zelené katedrály: stromy tam stály jako sloupy a jejich bohaté listoví bránilo slunečním paprskům proniknout dovnitř. Teprve až jsme vstoupili na malou holinu, tichou kromě bublání potoka, který se klikatil zeleným porostem, seskočil Benjamin z koně a sundal mu z hřbetu těžké pytle zavěšené na sedle.

„Pro Boha živého!" zamumlal jsem tiše, snad v obavě, abych neporušil velebné ticho. „Přišel jste o rozum, pane?"

Benjamin se protáhl a rozhlédl se kolem.

„Objevil jsem toto místo, když jsi byl v Paříži," řekl. „Je v ústraní, ale blízko cesty, a přitom je tu voda na napití."

„A co z toho?"

„Zůstaneme tu do tmy, Rogere. Pak se vrátíme k hrobu nebožtíka Gérarda. Rakev určitě nebude hluboko. Vykopeme ji a uvidíme, jaká tajemství nám hrob vydá."

„Pane, vy nemůžete být při smyslech!" zhrozil jsem se. „Tady jsme ve Francii. Všude jsou Vaubanovi lidi a trest za vyloupení hrobu je, myslím, stejný jako v Anglii. Smrt oběšením!"

„Mlč, Rogere, nikdo nás neuvidí."

„A čím tu rakev vykopeme?" zvolal jsem. „Holýma rukama a zuby?"

Benjamin kopl do jednoho z pytlů.

„Tady máme takové malé rýče a motyky. Budou stačit."

Můj pán už byl prostě takový. Jakmile se jednou k něčemu rozhodl, jeho podlouhlý obličej nabyl rozhodného výrazu, jeho něžné oči ztvrdly a už nikdo ho od jeho úmyslu nedokázal odradit. Zůstaneme tady v tom proklatém lese do tmy a pak vykopeme rakev ubohého abbé Gérarda, jedno s jakým výsledkem. Benjamin s sebou vzal i nějaké jídlo, chléb, ovoce a k pití jsme měli vodu z potoka, a tak jsme si krátili dobu čekání na setmění. Hodiny se doslova plížily. Benjamin mi držel přednášku o různých druzích stromů a rostlin kolem nás, dokud jsem neusnul.

Když jsem se probudil, slunce zapadalo, Benjamin se díval do bublající vody potoka a mumlal si něco o lidech vstupujících do vody. Oba jsme zmlkli, když slunce zapadlo a z lesa se stalo úplně jiné místo. Ticho mnohem víc deprimovalo, přerušováno jen šelestěním zvířat v listí, houkáním lovících sov a pískáním netopýrů poletujících mezi stromy. Při každém dalším zvuku mi tuhla krev v žilách. Vyšel měsíc, proklouzl mezi bílými mraky a zalil všechno svým bledým světlem. Seděl jsem a proklínal všechny krále a preláty, kteří mě poslali do tohoto nebezpečného lesa, abych tu číhal jako nějaká šelma a připravoval se vyloupit hrob.

„Je to špatné," řekl jsem vyčítavě.

„Ne, není," odpověděl Benjamin. „Hřích je relativní pojem, můj milý Rogere, záleží na úmyslu. Já vůči nebožtíku Gérardovi nechovám nic než respekt a úctu, ale náš král chce zpět tu knihu."

„Proč?" vybafl jsem. „Proč u všech čertů chce ten tlustý ničema tu knihu zpátky?"

„Až to zjistím, tak ti to řeknu," slíbil. „Pojď, je čas, abychom vyrazili."

Odstrojili jsme koně, vyndali rýče a motyky z pytlů a vyšli na cestu. Každý krok ještě zvyšoval můj strach, protože praskání větviček pod našima nohama mi připadalo jako hromobití a křik nočních ptáků, kterým odpovídali na náš nečekaný vpád, mi naháněl husí kůži. Našli jsme pěšinu vedoucí ke kostelu, proplížili se kolem zdi a ztuhli při každém zavytí psa. Prošli jsme kolem fary. Nehořela tam žádná světla, proto jsme zabočili ke hřbitovu, sledujíce linii kostelní zdi. Pokaždé když nějaký pták, hnízdící pod okapem, zamával křídly nebo zapípal, jsme nadskočili úlekem. Přecházeli jsme hřbitov a najednou se prudce zastavili, když jsme narazili na nízko letící sovu, která sledovala svou kvičící kořist ve vysoké trávě. Nakonec jsme dorazili k náhrobku abbé Gérarda a já začal neprodleně kopat jako nějaký dementní krtek.

„Čím dřív skončíme s naším příšerným úkolem," zdůvodňoval jsem si svůj spěch, „tím dřív se dostanu do své teploučké postele."

Čas od času Benjamin zapálil trochu suché trávy, aby se přesvědčil, že všechno jde dobře. Nakonec jsem zavadil lopatkou o rakev. Zatlačil jsem ještě jednou a uslyšel náraz kovu o dřevo.

„Nebudeme ji vytahovat ven," šeptal Benjamin.

Teď jsme odkopali hlínu kolem celé rakve. Pak jsme se postavili každý z jedné strany a začali uvolňovat dřevěné kolíky, které vrzaly jako duchové, kteří protestují, že je někdo ruší z jejich věčného spánku. Tiše jsem klel. Vrzání bylo tak pronikavé, že jsem si byl jistý, že ho musí slyšet až dole v Maubissonu. Kolíky se nám podařilo vytáhnout rychleji, než jsem čekal.

„Teď uvidíme," mumlal Benjamin. „Teď uvidíme. Zajímalo by mě...?"

„Co by vás zajímalo?" zeptal jsem se.

„Nic," zašeptal. „Odklop víko."

Dalo se odklopit velmi snadno a Benjaminovo podezření se potvrdilo. Nebyli jsme první, kdo rakev otevřel. I přes letní horka byla země kyprá a kolíky šly velmi snadno odstranit. Uvnitř ležela už

téměř holá kostra mrtvoly. Hlava a krk, na kterých ještě viselo vysušené maso, byly pootočeny do boku, zatímco hnijící bílé plátno, které kdysi pokrývalo tělo, bylo odmotáno a leželo v nohách rakve.

„Vauban," zašeptal Benjamin. „Ten lotr tu byl před námi." Ohmatával prostor v rakvi a najednou tiše vykřikl, jak se prsty zabořil do hnijícího masa. Poklepal na dno a na boky rakve a konstatoval: „Nic. Ale prokažme nebožtíkovi poslední službu."

Přes moje protesty trval Benjamin na tom, že uložíme mrtvolu do důstojnější polohy a že se nad ní pomodlíme.

Bože, já bych byl klel! Byli jsme v hluboké noci na opuštěném hřbitově ve Francii, vyrušili jsme mrtvého kněze z jeho věčného spánku, a to vše jen proto, abychom se přesvědčili, že jeho kostra leží pohodlně a abychom se nad ním pomodlili za jeho duši. Ale můj pán byl prostě takový. Mám-li být upřímný, pokud by to záleželo na mně, nechal bych všechno, jak to bylo, přeskočil bych zeď a utíkal s větrem o závod do Maubissonu. Ale takhle jsem musel pomáhat. Znovu jsme zavřeli rakev, zaházeli ji hlínou, kterou jsme pečlivě urovnali, i když každý, kdo byl jen trochu při smyslech, musel na první pohled poznat, že se tu kopalo. Pak jsme šli pro koně do lesa.

Bože, jak se mi ulevilo, když jsem je uviděl! Uložili jsme rýče a lopatky do pytle, vyskočili jsme do sedel a už už jsme se chystali vykročit, když za námi zapraskala větev. Ztuhl jsem jako socha.
„Monsieur Daunbey! Monsier Shallot!" ozvalo se ze tmy. „Mrháte časem. Tu knihu nikdy nenajdete!"

KAPITOLA 10

Bodl jsem koně ostruhou a dal se do cvalu, nenechávaje Benjaminovi jinou možnost než se pustit za mnou. Něco vám řeknu, kdyby to byl závod proti nejrychlejšímu koni ze stáje krále Jindřicha, býval bych nad ním zvítězil o půldruhé délky! Nezmírnil jsem tempo, dokud podkovy mého koně nezabušily do dřevěného padacího mostu vedoucího do zámku. Křičel jsem na stráže, aby nás pustily dovnitř. Samozřejmě že náš příjezd způsobil menší rozruch, ale Benjamin to s Dacourtem a kapitánem stráží urovnal. Pak mě hnal do našeho pokoje.

„Kdo to byl?" šeptal jsem ochraptěle.

Dopadl jsem na postel, setřel si pot z tváře a krku. Benjamin mi vtiskl do roztřesené ruky pohár s vínem.

„Vauban, předpokládám," odpověděl, „i když jsi mi nedopřál času, abych se o tom přesvědčil. Domnívám se, že nás sledoval už od chvíle, kdy jsme odtud odpoledne vyrazili." Seděl na rohu vratkého stolu. „Jsem unaven, Rogere," pokračoval. „Jsem unaven z toho, abych byl pro monsieura Vaubana terčem posměchu."

Benjamin zavrtěl hlavou. „K čemu je to dobré, Rogere? Kdyby mě mučili, doznal bych, že jsem Raphael, že jsem zabil Falconera, Waldegrava a Throgmortona. Vážně, přiznal bych cokoli, jen aby mučení přestalo." Usmál se na mě sklíčeně. „Ne, Rogere, jak občas říkávám, k rozřešení vedou tři věci: pozorování, dedukce a důkazy!"

„A štěstí!" doplnil jsem.

„Ano, Rogere," odpověděl unaveně a zároveň si svékl plášť a odkopl boty. „Štěstí neboli Fortuna." Jeho úsměv se rozšířil.

„A samozřejmě se naši protivníci musí dopustit nějaké chyby."

Další den jsme strávili tím, že jsme zvažovali všechny možné pachatele ze všech možných úhlů pohledu, ale nedospěli jsme k žádnému závěru. Clintonovi? Proč by byli zrádci? A navíc, Falconer a abbé Gérard zemřeli v době, kdy oni byli v Anglii. Dacourt? Znovu žádný motiv a totéž platilo i pro Peckla. Takže jako jediný pravděpodobný pachatel nám zůstal Millet. Pokud se týká místa, kde je ukryta teď už slavná kniha abbé Gérarda, připadali jsme si jako hazardní hráči, kteří si stále dokola vytahují falešnou kartu, takže jediné, v

čem jsme si prozatím věřili, bylo, že budeme schopni ukrást králi Františkovi prsten.

Veškerý personál na Maubissonu byl teď vtažen do příprav na návštěvu francouzského krále. Uklízely se pokoje, praly záclony, povlékaly čistě postele. Sluhové vyjížděli nakupovat mouku, maso, cukr, sůl, soudky s čerstvým vínem a zámecké kuchyně byly přeplněny zpocenými pomocníky, vařícími a pekoucími vše, co přinesli lovci. Ovšem, na Maubisson přijel také Broussac. Musel jsem se smát jako blázen. Přijel čistý, oholený a oblečený v čistém úředníckém úboru - předpokládám, že ho štípnul nějakému ubohému mizerovi, který se dopustil té chyby, že se opíjel ve stejné hospodě jako on. Jeho společnice měla na sobě plášť s kápí. Odhalila tvář, teprve až jsme je s Benjaminem rychle zavedli do našeho pokoje. Něco vám řeknu, pokud byl Broussac zvíře (a on byl opravdové prase), jeho společnice byla skutečná kráska. Byla drobná jako miniaturní Venuše. Měla stříbrné vlasy, nebo to bylo zlato? Už jsem to zapomněl. Ale vím, že zářily a leskly se ve světle svíček, které hořely v našem pokoji. Měla dokonale tvarovanou postavu a její oči byly fialkové... nebo že by zelené? Dobrý Bože, už ztrácím paměť, ale její ústa byla přímo stvořena k líbání. Pleť měla jako alabastr s růžovým nádechem ve tvářích, a když se usmála, jako by se usmál anděl.

„Pánové," ohlásil okázale Broussac, „dovolte, abych vám představil slečnu..." zakoktal se, „...Beatrice. Ano, Beatrice de Cordeliere."

„Je to její pravé jméno?" zeptal jsem se.

„Ne, není," odpověděla dívka dokonalou angličtinou. Její krásné oči se zadívaly do mých a mně bylo na první pohled jasné, že se dívám do laskavé duše Shallota v sukních.

„Moje jméno se týká jen mne," pokračovala klidně. „A přejete-li si na něco se zeptat, zeptejte se přímo mne. Jsem zde na žádost pana Broussaca a protože chci být dobře zaplacena. Ale pokud se mi nebude líbit, co uvidím či uslyším, do hodiny odjedu."

Benjamin vzal dívčinu ruku, zvedl ji ke rtům a něžně ji políbil. „Mademoiselle," řekl omluvně, „byli jsme tak dlouho bez krásné společnice, že jsme zapomněli na dobré způsoby." Ten mazaný diplomat po mně vrhl káravý pohled. „Nyní," pokračoval, „mi dovolte, abych vám vysvětlil, proč jsme vás sem pozvali. Ale nejdříve, pane

Broussacu," v ruce mého pána se najednou zaleskl stříbrný prsten a stejně tak náhle zmizel v Broussacově rukávu, „nemáme důvod vás déle zdržovat. Jste velice zaměstnaný člověk. Tady Roger vás doprovodí až k zámecké bráně."

Broussac jeho výzvu přijal, potutelně se zaculil na dívku a se mnou v zádech zanechal krásku s Benjaminem. Já vyprovodil zvíře co nejrychleji k zámecké bráně.

„Kde jsi sehnal takovou ženu?" zeptal jsem se ho šeptem.

Broussac se ťukl do špičky svého masitého nosu. „Kdo se ptá, moc se doví, pane Shallote, a někdy samé lži."

Aniž mi potřásl rukou nebo se ohlédl, přešel ten starý lotr přes padací most. Já se rozběhl jako honící pes rovnou do našeho pokoje, zastavil se na chvíli přede dveřmi, abych nabral dech a vrátil se ke svým obvyklým vyrovnaným způsobům. Uvnitř seděli Benjamin s Beatrice na okraji jeho postele a klidně spolu hovořili latinsky, jako by se znali dlouhá léta.

„Nu, Rogere..."

„Ah, Benjamine..." odpověděl jsem a usadil se na okraj své postele, rozhodnut už se ani nehnout.

„Vysvětlil jsem Beatrice, proč ji tady potřebujeme, a ona souhlasila, ale má tři podmínky. Za prvé, že si bude moci ponechat jakoukoli róbu či šperk, který od nás dostane. Za druhé, že jí zaplatíme polovinu částky předtím, než se setká s králem, a polovinu po setkání."

„A za třetí?" řekl jsem ochraptěle a díval se do tváře té prohnané ženské.

Měla tvář anděla, ale oči výběrčího daní.

„Za třetí," pokračoval Benjamin klidně, pokoušeje se potlačit smích, „slečna Beatrice prohlásila, že jsme oba pohlední mladí muži, se kterými je připravena strávit příštích několik dní, ale noci si vyhrazuje pro sebe!"

Zíral jsem beze slova na dívku s tváří šestnáctileté a myslí prohnané obchodnice.

„O to se nemusí obávat," zamumlal jsem. „A kdyby se náhodou přiblížila k mému pokoji," dodal jsem nezdvořile, „vezmu na ni řemen."

Beatrice se předklonila, oči jako čisté studánky nevinnosti. „Ano prosím," zašeptala. „Vskutku panské chování!"

Pak se znovu posadila a vybuchla smíchy.

Benjamin se k ní přidal, a mám-li být upřímný, i já jsem brzy pochopil, jak jsem byl směšný. Nechovala se urážlivě, byla tu proto, aby splnila jistý úkol, nic víc. Svým způsobem jsem obdivoval její zásadovost, a tím jsem porušil Shallotovo druhé zlaté pravidlo: Nikdy neposuzuj knihu podle obalu.

(Vidím svého kaplana, jak se samou škodolibostí vrtí na židli. „Chceš snad tvrdit, že jsi ji nikdy nesvedl?" volá nestydatě. Nedá-li si pozor na jazyk, vezmu řemen na jeho zadnici. Věřte mi, než dokončím tuto knihu, bude zatraceně opatrnější. A bude přemýšlet o důležitějších věcech než jen o neřestech, které provádí s mladou Mabel na seníku.)

Beatrice, Benjamin a já jsme se brzy stali věrnými druhy. Samozřejmě že její příjezd na zámek vyvolal spoustu otázek a divení. Muži kulili oči a lady Francesca se mračila nad přítomností potenciální sokyně. Já z toho měl spíš radost a trávil většinu času vymýšlením nejrafinovanějších projevů dvornosti vůči lady Beatrice. Benjamin zase netrpělivě kul své plány. Den předtím, než měl přijet francouzský král, vzal krásnou Beatrice do Les Halles do Paříže nakoupit róby, šaty, spodničky, krajkové závojíčky, parfémy a šperky (jak mě ujišťoval, samé imitace). Já zůstal na zámku a Dacourt s Clintonem mědonutili pomáhat s přípravami na příjezd krále. Benjamin s Beatrice se vrátili pozdě večer, ale mladá dáma zůstala ve svém pokoji, který ji poskytl sám Dacourt. Byl jsem v pokušení tam vniknout a ukázat jí skutečnou vášeň, ale Benjamin mě přísně pokáral.

„Rogere," řekl důrazně, „Beatrice je tu proto a jen proto, aby splnila jistý úkol. Má se stát společnicí krále Františka a svést ho jako mademoiselle Beatrice de Cordeliere, dcera místního obchodníka. Má se stát královou společnicí, předstírat k němu náklonnost a přitom mu vzít prsten."

„Jak to chce udělat?" řekl jsem výsměšně. „Požádá toho nosáče, aby jí ho dal?"

„Ne, já jí dám imitaci, věrnou kopii prstenu, který František nosí. Alespoň podle mého názoru věrnou. V každém případě bude taková,

aby ji bylo těžké rozeznat od originálu a aby Beatrice mohla bez nebezpečí ukrást ten pravý." Benjamin pokrčil rameny. „A kdyby to francouzský král zjistil, řekneme mu, že slečna Beatrice odjela. My jsme vyslanci Jindřicha VIII. Anglického a nemůžeme ručit za poctivost Františkových oblíbenkyň."

Brilantní plán! Můj pán do něj vložil veškerou svou genialitu a důvtip a vymyslel ho tak, aby měl co největší naději na úspěch. Předvoj doprovodu krále Františka přijel ráno před svátkem Svatého Jana Křtitele. Nejdříve přijeli jezdci, trubači a heroldové s modrými, stříbrnými a zlatými korouhvemi rodu Valois, uprostřed se svatou oriflamou, královou osobní krouhví. Za nimi se v ranním vánku třepetaly pestrobarevné praporce četných šlechtických rodů. Přešli přes padací most, za nimi komorníci, sloužící, správcové královské spíže a kuchyně. Ti všichni pak provedli inspekci pokojů připravených pro Františka a důkladnou prohlídku kuchyně, sklepa a chodeb, aby se přesvědčili, že je všude bezpečno. Vybalili své skříňky a truhly, z nichž vytahovali drapérie, abychom je rozvěsili po zdech, a trvali na tom, že ve Francii král chodí po kobercích. Nechali jsme ty patolízaly o samotě, poněvadž jejich neustálé požadavky podle našeho soudu neměly smysl, a Dacourt byl dost chytrý na to, aby postavil ozbrojené stráže ke svým úřadovnám, archivu, knihovně a dalším místnostem, kde byly uloženy písemnosti.

„Nechceme tu žádné špicly, kteří by nám tu hrabali ve snaze ukořistit nějaké tučné sousto!" hromoval se smíchem.

„To není zapotřebí," pronesl suše Peckle a prohrábl si své řídké vlasy prsty od inkoustu. „Zdá se, že Francouz zná naše tajemství dřív než my sami."

Jeho slova zmrazila další konverzaci. Byli jsme všichni tak zvědaví na příjezd francouzského krále, že jsme zapomněli na nedávnou smrt Throgmortona a Waldegrava. Zahleděl jsem se pátravě na Peckla. Byl to člověk, který se držel stranou od ostatních, každou hodinu, kdy nespal, trávil ve své písárně a s námi se setkával jen při jídle nebo při krátké procházce v zahradě. Je on tím špehem? Přemýšlel jsem o tom. Pracovitý úředník, který si nechává tajemství pro sebe. Zadíval jsem se na Milleta. Jeho unylý bledý obličej neprozrazoval žádné emoce. Nechávali jsem si s Benjaminem své podezření pro

sebe. Můj pán dospěl k závěru, že prozatím bychom toho málo získali, kdybychom ho zveřejnili. Ale co Milletův pán, ptal jsem se v duchu. Co ten drsný a statný voják, nebo dokonce Clinton, s jeho dvornými způsoby a záhadnou francouzskou ženou? Nebo ten všudypřítomný a neustále čilý poskok Venner, který jí jako kůň, ale pije tak střídmě, že vždy trvá na tom, aby mu víno smíchali s vodou?

Další moje spekulace o tom, kdo může být vrahem, byly přerušeny vzdálenou fanfárou a už dovnitř vtrhli první dvořané. Vzrušeně pokřikovali po sluncem zalitých chodbách, že družina francouzského krále je tady. Šli jsme se podívat na Františkův (nebo, chcete-li *nosáčův)* příjezd. Vpředu jeli halapartníci, lučištníci a členové *Garde Ecossais* (Skotské gardy) v helmicích s chocholy a lehkém brnění. Stál jsem tak, aby mě neviděli. Zato já viděl na králův dlouhý obličej pod šarlatovou čapkou dobře a stejně dobře jsem viděl vedle něho v překvapivě střízlivém šedivém plášti monsieura Vaubana s jeho tajemnou tváří a těžkými víčky. Vzpomněl jsem si naten cizí hlas v lese, který na nás volal, a přestože byl slunný, teplý den, zachvěl jsem se.

Následovaly obvyklé nudné proslovy. Francouzská strana se pak stáhla do pokojů, které jim byly vyhrazeny v jednom křídle zámku, zatímco já, dbaje instrukcí svého pána, jsem pečlivě dohlížel na chod velvyslanectví ve snaze objevit cokoli neobvyklého. Moje snaha nepřinesla žádné ovoce. Dacourt a Clintonovi se připojili k francouzskému králi. Peckle nadával sám pro sebe a odebral se do své písárny. Millet a Venner po povinném uvítání hráli hlučně v kuželky a házeli v jedné z chodeb kroužky. Vypadalo to jako fraška, protože zámek se hemžil Francouzi, kteří, pokud neměli šlechtickou krev, byli ponecháni sami sobě, aby si našli ubytování. A tak sotva Venner s Milletem rozložili kroužky, hned je vyrušily hordy halasících Francouzů. Nakonec se oba vzdali naděje, že si zahrají, a se mnou v patách vyšli do zahrady, kde byl relativní klid.

Těsně před západem slunce padlo na zámek podivné ticho, jak se všichni připravovali na slavnostní banket. Dacourt se chtěl pochlubit. Starý sál byl vysmýčen, vymyt, naleštěn a všude byly rozvěšeny nové drapérie. Na starých stolech byly prostřeny bílé ubrusy a dlouhý sál byl osvětlen tisíci malých bílých voskových svíček. Když jsem je

uviděl, musel jsem se usmát, protože to byly přesné kopie těch, které používali *Luciferové*, ale pak jsem si vzpomněl na Agnes a moje veselost byla tatam. Stáli jsme s Benjaminem u vchodu do sálu a čekali na Beatrice, až se k nám připojí. Nakonec, těsně předtím, než se objevil francouzský král, přicupitala k nám a vypadala naprosto dokonale ve střízlivých šatech z růžového damašku, lemovaných krajkou kolem výstřihu a na manžetách a s bílým závojíčkem na svých nádherných vlasech. Na prstech se jí blýskaly prsteny a na hrudi jí zářil přívěsek, který měl být amestystový a přitahoval oko i pozornost k jejím půvabným zralým ňadrům.

Oh, ta prohnaná potvora! Ostýchavě se na nás dívala zpod sklopených řas, předstírajíc nevinnost, hovořila sladce a něžně jako mladá novicka. Mrkala dlouhými řasami. Dokonce jsem zahlédl mírnou červeň na jejích tvářích. Trubky zazněly a my ustoupili stranou, protože do sálu přicházel František se svým dvorem. Král byl oděn do kabátce a kalhot ze zlatem protkávané látky. Jeho dvořané nebyli o nic méně exotičtí, měli na sobě kabátce v německém stylu z červeného a purpurového atlasu, nebo otevřené kabátce z vínově červeného sametu, zdobené stříbrnými řetízky. Jiní zase měli přes ramena přehozené pláště lemované kožešinou a na hlavách klobouky ozdobené bažantími péry, které jim furiantsky seděly na hlavách. Dámy s nimi nepřišly. (Později jsem se dověděl, že král František nechával svůj harém doma, aby mohl na svých cestách sbírat každou ženskou sukni, která přitáhla jeho oči.)

Celá skupina zamířila k vysokému stolu, kde čekali Clintonovi a Dacourt, aby je přivítali. Vauban mezi nimi byl také. Měl přihlazené, naparfémované vlasy, oblečen byl do černého sametu lemovaného sobolí kožešinou a cvočky a knoflíky na jeho kabátci musely být z perleti. Muž velkoryse odměňovaný svým králem, pomyslel jsem si a nedivil se. *Luciferi* byli velmi úspěšní v potlačování domácí opozice doma i v odhalování tajemství mocných. Jakmile se francouzský král a jeho dvořané usadili kolem stolu ve tvaru podkovy, který stál na velkém vyvýšeném pódiu, mohli jsme se posadit i my, méně důležití smrtelníci. Benjamin to zařídil tak, aby Beatrice seděla mezi námi, na místě, kde snadno přitáhne oči francouzského krále. Naklonil jsem se přes ni a zašeptal: „Pane, vědí ostatní, proč tu Beatrice je?"

Benjamin zavrtěl hlavou. „Ne, řekl jsem jim, že jsem v ní našel zalíbení," zašeptal chraptivě. „Znáš Angličany, Rogere. Ti by raději zemřeli, než by se na něco zeptali."

Zadíval jsem se na Vaubana a uvažoval, zda má nějaké podezření. Ten lotr se na nás přátelsky usmíval a mírně pozvedl ruku, jako by zdravil staré důvěrné přátele. Znovu se objevili heroldi a nastalo představování šlechticů a jejich titulů. Po každém z nich zazněla fanfára a potom konečně bohatá hostina začala. Hovězí, čejky, bažanti, křepelky, štiky, kapři, zeleninové pokrmy a velké vepřové hlavy byly podá-vány na nekonečných řadách podnosů a víno teklo proudem jako voda. Myslím, že jsem chtěl utopit svůj strach, zatímco Benjaminův plán fungoval báječně. Když bylo po hostině a stoly byly uklizeny, začala obvyklá stupidní pantomima o Jiřím a drakovi a Robinu z Greenwoodu. Po nich začali hrát hudebníci a tanec se postupně stával odvážnějším a nevázanějším. Král František se samozřejmě vrhl na Beatrice jako dravec na buclatého holuba. Zdál se jí být okouzlen a my tam museli sedět a přihlížet, jak *nosáč* rozehrává svou ďábelskou hru.

Nakonec mě Benjamin musel odtáhnout do postele, přestože toho vypil stejně jako já. Oba jsme si sedli na podlahu, zpívali si dvojhlasně a potom rychle usnuli. Brzy ráno mě probudilo bušení na dveře.

„Pane Shallote! Pane Shallote!"

Hodil jsem na sebe plášť a otevřel.

„Co se děje, člověče?"

„Ta mladá dáma, Beatrice, odjela ze zámku. Požádala mě, abych vám předal tohle."

Podal mi zalepený kožený měšec.

„Nejsou v něm žádné mince," řekl ten nestydatý pacholek. „Jen prsten."

Poskočil jsem radostí, znovu zavřel měšec a přestože jsem měl ještě značně ovíněný mozek, jsem se rozběhl po schodech dolů a dál přes dvůr, kde mi strážný potvrdil sluhovo tvrzení.

„Sama?" zeptal jsem se. „To je dost nebezpečné."

Strážný se na mě unaveně usmál. „Přesně to jsem jí říkal," odpověděl. „Ale ona říkala, že prý ji venku čekají přátelé."

Otočil jsem se a utíkal zpět do našeho pokoje, abych vzbudil Benjamina.

„Pane," šeptal jsem. „Pane, máme prsten!"

Otevřel ospalé oči a natáhl ruku.

„Ukaž."

Benjamin otevřel měšec, podíval se dovnitř a v tu chvíli padl na záda a zasténal. „Hloupá ženská," zavzdychal, „vždyť mi vrátila tu repliku, kterou jsem jí dal."

„To není možné! Ona odjela, aniž jste jí zaplatil druhou polovinu dohodnuté částky?"

Benjamin se posadil a vrtěl hlavou. „Ale ano, zaplatil jsem. Požádala mě o to večer před banketem a řekla, že jinak neudělá, na čem jsme se dohodli." Pokrčil rameny. „Tak jsem jí ty peníze dal."

„A teď ta malá coura zmizela!" zanaříkal jsem. „A nás tu nechala jako dva králíky na seně!"

Oba jsme se umyli a oblékli a sešli dolů na dvůr, kde se francouzský král, který vypadal unaveněji než předchozího dne, připravoval na svůj odjezd, kolem sebe obvyklou smečku patolízalů. Vauban, oblečený v mnišské kutně, se loudal k nám.

„Dobrý den, pánové."

Ten lotr vypadal čestvý jako jarní jitro.

„Jménem svého pána vám děkuji za potěchu a rozkoš, kterou mu poskytla slečna Beatrice." Prohnaně se zadíval přes rameno na krále Františka. „Pochopil jsem, že skvěle ovládá své řemeslo." Naklonil se blíž, potřásl hlavou s vážným výrazem ve tváři a já znovu zapřemýšlel o tom, kde jsem ho už viděl.

„Ale měli byste být opatrní," pokračoval výsměšným položeptem. „Ona není tím, co o sobě prohlašuje. Jeden z mých mužů v ní poznal členku těch zlých *Luciferů*, kteří často spolupracují s jiným lotrem jménem Broussac. Neznáte ho, Shallote?"

Nejraději bych ho býval uhodil pěstí do té jeho zlomyslné tváře, protože jsem pochopil, že to celé byla lest. Ten darebák se obrátil a mumlal si pod vousy: „Běda, běda, komu se vůbec dnes dá věřit?"

Procházkovým krokem se vrátil ke svému pánovi, který zvedl ruku bez rukavice, na níž se v slunci zaleskl ten proklatý prsten. Stáli jsme tam jako dva hlupáci a dívali se, jak odjíždějí. Dacourt, Clinton

a Peckle si pyšně vykračovali k Benjaminovi, aby mu pogratulovali k úspěchu. Můj pán se na nejen zamračil, chytil mě za loket a odtáhl mě pryč.

„Dost těch šaškáren!" zavrčel.Sledovali jsme francouzskou jízdu přes padací most a viděli je mizet v oblacích prachu.

„Oklamali nás!" řekl Benjamin trpce. „Vauban si s námi celou tu dobu pohrával po svém. Broussac musí být členem *Luciferů.* Možná je jejich zvědem mezi Maillotiny a organizoval ten útok na zámek. Totéž platí o krasavici Beatrice."

„Pane, takže jsme opět na začátku?"

Benjamin se ke mně obrátil a zamrkal. „Ne tak docela, Rogere. Víno mi včera večer osvěžilo paměť." Stál a díval se do dálky. „Vrátíme se k nebohému Gérardovi."

„Musíme?" zasténal jsem. „Proč?"

„Protože abbé byl člověk, který měl rád nové učení. Byl přítelem anglického krále Jindřicha VIII., který mu dal knihu. Abbé řekl, že si tu knihu vezme s sebou do ráje. Zemřel však neočekávaně, takže ji nemohl spálit, ale schoval ji někam, kde ji nikdo nemůže najít. Mysleli jsme si, že může být pohřbena spolu s ním, ale," usmál se na mě nevinně, „nic jsme nenašli. „Včera večer jsem si vzpomněl na kostelní kůr, a to ze dvou důvodů." Luskl prsty. „Za prvé, lidově se kůru někdy a někde říká ‚ráj'. Za druhé, všiml sis řezeb na kůru Gérardova kostela?"

„Ne, byla tam hrozná tma!" zabrblal jsem.

„Představují Adama a Evu v rajské zahradě."

„Jinými slovy ráj!" vykřikl jsem.

Benjamin se otočil a poklepal mne po rameni. „Tak, můj vzdělaný příteli, musíme se vrátit do kostela. Vauban se svým královským pánem se nám budou smát celou cestu do Paříže a budou si myslet, že máme hlavu ještě příliš opilou vínem než abychom mohli něco dělat."

Nemusel mě dvakrát pobízet. O dvě hodiny později už jsme znovu stáli před farářem Ricardem v jeho kuchyni. Benjamin mu ukázal dvě zlaté mince, které vytáhl z naší povážlivě se tenčící zásoby od kardinála. Farář vykulil oči vzrušením.

„Jsou vaše," začal Benjamin, „s několika podmínkami. Necháte nás jít do kostela a vykonat tam, co vykonat musíme,a až odejdeme, necháte opravit veškeré škody, které eventuálně způsobíme. Ujišťuji vás, že jich nebude mnoho. A konečně, je-li vám život milý, neříkejte nikomu, co se stalo."

Samozřejmě souhlasil. Za peníze, které jsme mu nabízeli, by nám prodal kostel i s farou. Benjamin shrábl klíče a pak už jsme se rozběhli ke dveřím. Odemkli jsme, zamkli za sebou a rychle vyběhli točité schodiště. Přepážka na kůru byla dubová a vyřezávaná po obou stranách. Benjamin přinesl jak sochor, tak dýku a za hodinu opatrně uvolnil jednu stranu. Tam, za vyřezávaným výjevem z ráje, zasunuta mezi dvěma deskami, byla malá kniha v kožených deskách. Benjamin ji vzal do ruky, schoval ji za kabát a vrátil řezbu na místo, jak nejlépe dovedl. Šli jsme pro koně a uháněli na Maubisson, jako bychom měli v patách samotného ďábla.

Zjistili jsme, že na zámku se všichni ještě stále zotavují po náročném večeru. Teprve až jsme odemkli dveře našeho pokoje, vytáhl Benjamin knihu ven a pečlivě ji prohlížel. Nakonec ji zavřel a přitiskl ji k srdci.

„Slíbil jsem ti, Rogere, že až tu knihu najdeme, vysvětlím ti, proč je tak důležitá a jaké tajné instrukce mi dal můj strýček v Hampton Courtu. Toto," odmlčel se Benjamin a nabral dech, „je spis svatého Augustina *O cudnosti.* Na jeho stránkách jsou poznámky našeho krále. Jedna z nich je zvlášť důležitá." Benjamin otevřel knihu a ukázal na místo, kde králova ruka naškrábala na okraj: *„Quando Kateřina devenit uxor mea, virgo intacta est."*

„Když se královna Kateřina stala mou ženou," překládal jsem, „byla panna." Pokrčil jsem rameny. „A co má být?"

Benjamin se zadíval do knihy. „Strýček mi oznámil, že náš král a pán se chce s Kateřinou Aragonskou nechat rozvést."

Stál jsem tam jako zkamenělý, protože jsem si vzpomněl na smutnou tvář Jindřichovy španělské manželky.

„Z jakého důvodu?" vykoktal jsem.

Benjamin protáhl obličej. „Ty víš, Rogere, že Kateřina byla formálně zasnoubena a provdána za Jindřichova staršího bratra Arthura v prosinci 1501. O pět měsíců později zemřel v paláci Ludlow. Ar-

thur vždycky postonával a po jeho smrti se korunním princem a právoplatným dědicem stal náš král. Starý Jindřich VII. se nechtěl vzdát ani spojenectví se Španělskem, ani Kateřinina velkorysého věna."

(Mimochodem, věděl jsem, že můj pán nelže. Starý král byl podivínský, skoupý stařík, který počítal každou penci a nerad platil účty. Viděl jsem jeho účetní knihy v archivu v Toweru. Kontroloval a podepisoval každičkou stránku. Byl schopen říct do poslední vindry, kolik je v královské pokladnici a kolik komu dluží. Mohu vás důvěrně ujistit, že to bylo jedinkrát v historii našeho království, kdy do královské pokladny víc plynulo, než se z ní vydávalo. Královna Alžběta, když u mě byla na návštěvě, mi důvěrně řekla, jak stále ještě nachází zlaťáky, které skrblík dědeček ukryl v tajných přihrádkách v palácích po celé zemi.

V každém případě, v tom zaprášeném pokoji na Maubissonu začalo zaseté sémě klíčit. Otevřela se brána, kterou prošly stovky lidí na smrt, tady vzešla příčina vzpoury severních hrabství, odsud vedla přímá cesta k vyplenění všech klášterů a opatství v Anglii. Následkem toho přišel starý Thomas More o svůj dům v Chelsea, o své procházky po břehu řeky s ochočenou liškou, fretkou a lasičkou a dopracoval to ke katovu špalku. Měl jsem zlou předtuchu, že se toto všechno stane, a zachvěl jsem se, když jsem si vzpomněl na známé proroctví doktora Agrippy o tom, jak se Jindřich stane temným krtkem, který své království utopí v moři krve.)

„Jak se může nechat rozvést s Kateřinou?" vyhrkl jsem. „Porodila mu děti!"

„Ano, ale přežilo jen děvčátko Marie," odpověděl Benjamin. „Náš král chce mít mužského dědice, avšak všichni chlapci, které mu Kateřina porodila, zemřeli do týdne od porodu."

(Mimochodem, i to byla pravda. Jednou, když mě londýnskými ulicemi pronásledovali benátští nájemní vrahové, ukryl jsem se v kryptě westminsterského opatství, prošel jsem polorozpadlými zdmi a vstoupil do temné a tajemné hrobky, kde na deskách stály malé rakvičky jako příšerné dárky v nějakém hrozném obchodě. Později jsem zjistil, že to byly mrtvě narozené děti Kateřiny Aragonské, ať odpočívají v pokoji. Tehdy jsem jich napočítal nejméně šest.)

„V každém případě," pokračoval Benjamin, „Jindřich si teď myslí, že smrt jeho synů je trest boží za to, že si vzal vdovu po svém bratrovi, čímž se prohřešil proti kapitole dvacáté, verši dvacátému prvnímu knihy Leviticus: *Když by vzal manželku bratra svého, mrzkost jest. Hanbu bratra svého obnažil, protož bez dětí budou"*

(Ten padouch rád tento verš citoval. Pro ty, kteří se o takové věci zajímají, je ve stejné knize ještě jiný verš, který říká, že si máš vzít vdovu po bratrovi. To jen dokazuje jedno staré přísloví, které říká, že i sám ďábel může citovat Písmo svaté. Doufám, že si můj kaplan dělá poznámky. Rád zdobí svá kázání verši z bible.)

„Ano, ale byla Kateřina pannou, když si brala Jindřicha?"

„Ovšemže byla," odpověděl Benjamin. „Arthur byl churavý mladík, stále trpěl střevní úplavicí a stále vykašlával žluté hleny. Ráno po svatební noci volal o sklenici vína a říkal, že to byla tvrdá práce, být celou noc ve Španělsku, ale to se jen vychloubal. Nebyl schopen sexuálního aktu. Kateřina zůstala nadále pannou a její druhý manžel," Benjamin mi zamával knihou před nosem, „to dosvědčil. Takže teď..."

„Teď," pokračoval jsem, „změnil náš královský lhář svůj názor. Dostane povolení k rozvodu a přirozeně chce tu knihu zpět."

Benjamin protáhl tvář. „Správně. Toto je jediný důkaz toho, že Jindřich věděl, že jeho nevěsta byla panna. Znič ji, a on bude muset žádost o zrušení manželství hnát až do Říma."

„A co Španělsko?"

„Rodiče Kateřiny jsou mrtví a Jindřich chce vystoupit ze svazku se Španělskem."

„A co náš dobrý kardinál?" zeptal jsem se.

Benjamin se.zadíval do země. „Ten s rozvodem nesouhlasí."

Pozorně jsem si svého pána prohlížel. „Proč?" zeptal jsem se. „Wolseymu přece na nikom nezáleží."

Benjamin si odkašlal. „Můj strýc vždycky věřil, že ztratí svou moc a vládu nad králem kvůli ženě. Odvolává se na jedno staré proroctví: *‚Když sužuje kráva býka, střež se,*' ale musí se podvolit."

„Je v tom někdo jiný?"

„Jak to myslíš?"

„Už si náš královský býk našel svou krávu?"

„Ne, ještě ne."

Benjamin mluvil pravdu. Jindřich měl řadu milenek: Bessie Blountovou, Mary Boleynovou a příležitostné dvorní dámy, na které mu padlo oko. Ale když pokládali tlusté Jindřichovo tělo do speciální olověné rakve (víte, jeho tělo prasklo a oni ho tam téměř museli přelít), už zavraždil tři ze svých šesti žen a měl v úmyslu nechat zabít i poslední, když si ho smrt povolala k sobě. V tom zatuchlém pokoji před mnoha lety na Maubissonu začaly první scény této strašlivé hry. Benjamin vzal knihu a strčil ji pod umyvadlo.

„Teď víme, proč chce král tu knihu nazpět. A Francouzi by si ji přirozeně rádi ponechali. Oni tuší úmysly našeho krále: dokážeš si představit, jak Jindřich argumentuje neplatností svého manželství, když jeho oponenti mohou podat tak nevyvratitelný důkaz psaný Jindřichovou vlastní rukou, že Kateřina byla *virgo intacta?"*

Oba jsme se zadívali na dveře, na které někdo hlasitě zaklepal.

„Dále! Dále!" vybafl jsem.

Čekal jsem sluhu nebo Dacourta, ale místo toho se vkolébal do pokoje doktor Agrippa, zahalený do svého obvyklého černého pláště, ve tváři úsměv jako dobrácký mnich.

„Dobrý den, pánové, přijíždím z Calais a nacházím zámek jako údolí smrti. Čím to?"

Rozhalil si plášť a sedl si vedle mě, evidentně potěšen z našich překvapených pohledů. Natáhl před sebe své tlusté krátké ruce. Kožené jezdecké holínky měl pokryté jemným prachem.

„Copak," řekl, „nejste rádi, že mě vidíte?"

Ovšemže jsme nebyli, ale to jsme mu nemohli říct.

„Proboha!" zvolal v dobré náladě. „To nedostanu ani pohár vína?"

Spěchal jsem vyplnit jeho přání, zatímco Benjamin, který se mezitím vzpamatoval, k němu natáhl ruku.

„Proč jste přijel?" zeptal se.

„Poslal mě kardinál." Agrippa vzal přetékající pohár a vděčně se ně mě usmál. „Tak co, jakého jste dosáhli pokroku?"

„Žádného."

„Už víte, kdo je Raphael?"

„Ne."

„A kdo zabil Falconera a ostatní?"

Benjamin se unaveně usmál. „Ano i ne."

„Co to znamená?"

„Dobrá zpráva je, že jsme si jisti, že tím vrahem je Raphael."

„A ta špatná," dokončil Agrippa a úsměv mu mizel z tváře, „že nevíte, kdo to je." Upil vína z poháru. „A prsten?"

„Neuspěli jsme."

„A králova kniha? Ta, co dal abbé Gérardovi?"

„Nemáme," lhal Benjamin a vrhl na mne varovný pohled.

Agrippa se neklidně zavrtěl, jeho oči změnily barvu a staly se z nich malé černé křemínky. Výraznou vůni pižma a ambry překryl pach, který někdy zavane z kuchyně, když necháte stát pánev dlouho na ohni. Tělo našeho dobrého doktora se napjalo vnitřním vztekem.

„To není dobré," řekl podrážděně. „Jeho Eminence kardinál je nanejvýš rozrušen a někdo," podíval se na mě, „pocítí králův hněv." Usmál se, jako by se pokoušel setřást ze sebe nervozitu. „Kardinál se začíná bát," pokračoval utrápeně. „Král si nemůže ani upšouknout, aniž by o tom Francouz nevěděl. Bůh ví, co se může stát!"

„Například?" zeptal se Benjamin.

Agrippa pokrčil rameny. „Hovořme otevřeně. Všichni známe našeho královského pána. Nestrpí žádné zasahování do čehokoli. Bude-li si myslet, že je ten zvěd tady, pošle sem oddíly z Calais. Nechá všechny pozavírat, odsoudit z velezrady a hromadně popravit."

„Ale my všichni můžeme být nevinní!" zaječel jsem.„Král Jindřich ponechá rozhodnutí na Bohu."

Díval jsem se sluncem zalitým oknem ven a zachvěl se. Agrippa měl pravdu. Jindřich byl dost záludný na to, aby to udělal. (Neustále si připomínám jeho pokyny starému Thomasi Cromwellovi ohledně opata jednoho velkého kláštera, který vzdoroval královskému útlaku. „Dopřejte mu spravedlivého soudu!" vyjel na něho Jindřich, „a pak ho pověste na hlavní bráně jeho kláštera!")

„Počítáte do toho i sebe, doktore?" zeptal se Benjamin.

Agrippa se usmál. „Dovolte, abych to řekl takto, pane Daunbey. Já se teď určitě nevrátím domů, abych tam sdělil takový neúspěch. Dojde-li k nejhoršímu, osedlám koně, vyklouznu nějakou postranní bránou a zmizím." Zvedl hlavu a zadíval se na Benjamina. „Ano,

mohu jet za sluncem, na jih do Itálie, a pak nasednout na loď do Byzance."

„Byzanc zanikla," poznamenal jsem. „Turkové ji obsadili před sedmdesáti lety."

Agrippa se na mě zadíval očima, které teď byly jasné jako čirá kapalina. „Já vím," odpověděl. „Já jsem tam byl."

Vrhl jsem na něho nedůvěřivý pohled.

„Byl jsem tam," opakoval, „když Turkové našli otevřenou bránu a nahrnuli se do města. Stál jsem vedle Michaela Palaeologa, posledního římského císaře. Zemřel zalit vlastní krví a krví útočníků."

(Mimochodem, napůl jsem Agrippovi věřil. Teprve před dvěma lety jsem byl v Londýně a viděl jsem ho, jak na mě mává z jednoho vysoko položeného okna. Nezestárnul ani o den, ale když jsem se tam podíval znovu, už tam nebyl.)

„Běda!" šeptal Agrippa. „Zbývá nám velmi málo času. Král už poslal dopisy zapečetěné tajnou pečetí veliteli do Calais. Máme pouhý měsíc na to, abychom tu záležitost vyřešili."

„Ale Dacourt a Clinton jsou jeho přátelé," vykoktal Benjamin. „Jim by král určitě nic zlého neudělal. Dacourt s ním bojoval v bitvě u Spurs a Clinton a jeho první žena často Jindřicha ve svém domě v Hampsteadu hostili."„Král Jindřich má pouze jednoho přítele," odpověděl Agrippa, „a ten se jmenuje Jindřich VIII. Na to nikdy nezapomeňte, pane Daunbey." Pak vstal. „Zapomenete-li, jako zapomněli jiní, zaplatíte za to svým životem. Ponechám vás vašim úvahám, pánové. Budete-li něco potřebovat, rád vám pomohu." Poslední slova nechal viset ve vzduchu, sebral svůj plášť a vyklouzl z pokoje.

„Je Clinton královým přítelem?" zeptal jsem se.

„Ovšem. To ti potvrdí můj strýček."

„A jeho první žena?"

„Sir Robert ji miloval k zbláznění. Zemřela na nějaký nádor nebo absces před několika lety. Náš problém je," pokračoval Benjamin pochmurným hlasem, „co máme dělat dál."

„Chcete vyslechnout Milleta?"

„A nic nedokázat?" Benjamin si olízl rty. „Je tu ještě jedna nerozpletena smyčka," řekl.

„A to?"

„Lady Francesca. Když jsme navštívili klášter na cestě do Paříže, všimli jsme si, jak tamější sestry zbožňují sira Roberta a jak rády vidí svou bývalou chovanku."

„Co je na tom podezřelého?"

„Nic, až na to, že jí daly dárek těsně předtím, než jsme odjeli. Mluvil jsem s posly. Oni nejenže předávají dary od lady Francesky jeptiškám, ale vozí i jejich dary pro ni."

„A vy si myslíte, že je v tom něco nekalého?"

Benjamin zašoupal nohama. „To nevím. Rád bych se toho o ní dozvěděl víc."

(Srdce mi kleslo do kalhot. Obával jsem se toho, co přijde.)

„Jel bys tam, Rogere?"

„Kam?"

„Do rodného města lady Francesky, do St. Germain-en-Laye. Je to jen několik mil jižně od Paříže."

„A co tam budu dělat?"

„Vyptáš se na ni." Benjamin pokrčil rameny. „Kdo ví? Možná, že žena, kterou známe, není táž lady Francesca, která tam žila."

„To není možné," odporoval jsem.

„Staly se divné věci." Benjamin se ke mně předklonil. „Musíš tam jet. V této chvíli je to jediné, co máme. Tohle a tu knihu."

„A co ten proklatý prsten?" zeptal jsem se.

Benjamin jen tupě zíral před sebe a moje zoufalství se prohloubilo.

KAPITOLA 11

Po klidné cestě jsem dorazil do St. Germain pozdě odpoledne druhého dne. Vesnice byla nesourodé, roztažené hnízdo, v jehož středu stál kostel s vysokou věží a kolem něho byly roztroušeny chatrče a domky těch lépe prosperujících venkovanů. Každý z nich stál na vlastním pozemku, obehnán vratkým plotem. Uličky byly zaprášené, plné řvoucích dětí, většinou nahých, a žen oděných do šedivých hábitů, ve kterých vypadaly jako členky nějakého náboženského řádu. Většina mužů pracovala na poli, ale krčma, francouzsky *1'auberge,* patrová budova, z jejichž došků vyrážela tráva, jak se zdálo, prosperovala velmi dobře.

Vstoupil jsem do jejího páchnoucího přítmí. Měla jen dvě okna a páchlo to tady kravským lejnem. Udupaná hliněná zem byla pokryta zbytky. Ty požírala tři prasata, která tu za tímto účelem hospodský měl. Jak už jsem zjistil dřív, upovídaní starci jsou nejlepším zdrojem klepů. Předstíral jsem tedy, že jsem student, potomek francouzské matky a anglického otce, který přišel na Sorbonnu v Paříži, aby pokračoval ve studiu práv. Jako každý cizinec jsem byl přijat pouze s odměřenou pohostinností, ale stříbrem si vždycky koupíte přátelství. Objednal jsem pití, začaly se vyprávět vtipy a komické příběhy o *proklatcích* a potom jsem zavedl hovor na velký dům. kolem něhož jsem projel po cestě vesnicí.

Můj pán mi prozradil, že dívčí jméno Francesky bylo Sauvignová a jeden stařík mi popsal krásnou dívku, která tu kdysi žila, s naprostou jistotou.

„Velká rodina," řekl vážně jiný, bezzubý.

„Jsou ještě tady?"

„Ne, staří už zemřeli."

„A Francesca?"

„Tu poslali do nějakého kláštera mimo Paříž."

„A kdo je teď tady pánem?"

„No, neměli mužského následníka, proto titul připadl nějakému vzdálenému bratranci."

„Ne Francesce?"

Stařec potřásl hlavou. „Ta by titul nikdy nebyla zdědila." Otočil se a odplivl si. „Znáte zvyky mezi těmi, kdo jsou nahoře. Jejich synové jdou do války, nebo ke dvoru a ženy se buď provdají, nebo odejdou do kláštera. Víte, ona byla moc hezká."

„Jak to myslíte?"

Stařec mi lady Francesku znovu velmi podrobně popsal a já pocítil bodavé zklamání z toho, že jedna z teorií mého pána byla takto brutálně smetena. Žena, kterou ten stařec popsal, nemohl být nikdo jiný než manželka sira Roberta Clintona.

„Divné je, že se neprovdala mnohem dřív," nadhodil jsem. „Chci říct, když byla tak krásná..."

„Ale ona byla vdaná!"

„Ne, nebyla!" namítl jiný. „Byla jen zasnoubená s mladým panem de Gahers."

„A co se stalo?"

„No, de Gahers šel do Itálie s královským vojskem a vyznamenal se statečností v tažení na Neapol."

„A padl tam?"

„To ne, vrátil se samé vyznamenání, ale do roka zemřel na úbytě. Francesce to zlomilo srdce. Odmítala všechny další nabídky k sňatku. Muselo jí tehdy být asi šestnáct let, proto ji rodiče poslali do kláštera."

Stařec se obrátil a plivl žlutou slinu přímo jednomu praseti mezi uši. Zvíře zlostně zakvičelo a uteklo. (A to mají Francouzi tu drzost nazývat nás anglickými špinavci!). Už jsem se tam neměl co dozvědět. Rozdal jsem dost stříbrňáků a staříci by už mohli začít něco tušit, tak jsem se protáhl nízkým porostem za vsí a vydal se zpátky na Maubisson.

Zámek se vzpamatovával z návštěvy francouzského krále. Peckle seděl na dvoře, v nice nějaké papíry, Millet a Dacourt, první z nich stejně neslaný nemastný jako vždycky, se usadili ve velkém sále, zatímco Clinton a doktor Agrippa byli hluboce zabráni do rozhovoru. Zajímalo by mě, zda náš dobrý doktor varoval ještě někoho jiného před královým rostoucím hněvem. Můj pán se v našem pokoji skláněl nad pruhy pergamenu, z nichž každý nesl jedno jméno, a snažil se najít nějaký smysl v tom, co se stalo.

„Byla tvá cesta k něčemu, Rogere?"

Řekl jsem mu, co jsem vyzvěděl. Benjamin si podrážděně povzdechl, pak odložil brk na stůl a šel si lehnout do postele. Zíral do stropu a dlouho neříkal nic.

„Všiml sis něčeho neobvyklého?" zeptal se mě. „Když ses vrátil na zámek, myslím."

„Ne, proč?"

Benjamin se opřel o lokty a motal si pramínek vlasů kolem prstu, což dělával, když o něčem usilovně přemýšlel.

„Vauban odvolal své lidi," odpověděl. „To je pro nás neklamné znamení, že si je ten lotr jistý tím, že nic nového nezjistíme." Benjamin si znovu lehl na záda a jen tak ležel a díval se, jak vyprazdňuji jezdeckou brašnu a odpočívám po cestě.

„Říkal jsi, že lady Francesca byla zasnoubena s panem de Gahers?"

„Ano."

Benjamin vyskočil na nohy. „Zůstaň tady, Rogere. Musím si promluvit s těmi dvěma posly. Jsem zvědav, zda si nebudou chtít přivydělat nějaký ten stříbrňák."

Myslel jsem si, že se hned vrátí, ale když nešel, hledal jsem něco na čtení. Prohlížel jsem si, co Benjamin napsal, ale on použil nějaké tajné znaky, kterým rozuměl jen on sám. Vzpomněl jsem si na knihu nebohého abbé, tak jsem ji vyňal z úkrytu, zamkl dveře a líně jsem listoval stránkami, zajímaje se více o královy poznámky než o něco jiného. Chechtal jsem se sám pro sebe. Jestliže Jindřich pomýšlí na rozvod s Kateřinou Aragonskou, pak tato kniha určitě prokáže, že je lhář. Nedělal jsem si iluze o tom, co by se stalo, kdyby ji ten tlustý lotr dostal zpátky do rukou. Spálil by ji a mohl by hlásat jakoukoliv lež, která by mu jen napadla. Nalistoval jsem prázdné stránky vzadu, které si, jak bylo zvykem, abbé Gérard ponechával pro vlastní poznámky. Četl jsem si, co si tam ten starý kněz zapsal:„Zádušní mše, které mají být slouženy za duše těch, kteří nedávno odešli." Jak se dalo očekávat, byla tam i jména příbuzných z anglického velvyslanectví. Některé z nich jsem neznal, jiná jména byla úplně čerstvá: Milletova sestra, žena Johna Dacourta Kateřina Stoutová, první žena

sira Roberta Clintona Claire Harpaleová. Vyrušil mě Benjaminův příchod. Když jsem odstrčil závoru na dveřích, vzal mi knihu.

„Co jste dělal, pane?"

„Nu, různé věci."

Ulehl na postel a listoval stránkami knihy, ponechávaje mě mým vlastním myšlenkám.

Uběhlo několik dalších dní. Benjamin prohlásil, že čeká nové zprávy, a vrátil se ke svému tajnému psaní, ale podle jeho špatné nálady jsem poznal, že nijak nepokročil. Přítomnost doktora Agrippy jen prohloubila melancholii jeho i všech ostatních. Dacourt začal být očividně nervózní, Peckle se pohřbil ve své práci a Millet patřil k těm mladíkům, kteří se domnívají, že hudba je řešením každého problému. Dokonce i sir Robert Clinton vypadal ustaraně, jako by si uvědomoval, že ani jeho přátelství s králem ho nezachrání před královským hněvem. Starý Dacourt, aby všem zlepšil náladu, najal skupinu akrobatů, mimy a klauny, kteří bavili velké pány a dámy v jejich komnatách a budoárech. Ale i tihle idioti jen prohloubili naši trudnomyslnost, jejich smích a veselí zněly v trudné atmosféře zámku dutě.

Ale není to zvláštní, jak mohou nejmenší maličkosti způsobit ty nejzávažnější změny? Vzpomínáte si na tu v podstatě neveselou dětskou písničku o malých příčinách a velkých následcích? Jak to jenom bylo, nějak jako

*Protože chyběl hřebík, ztratil kůň podkovu, protože neměl podkovu, zlomil si nohu a pošel, protože pošel, zahynul i jezdec, protože zahynul jezdec, vojsko prohrálo bitvu.*V tomto případě to byl voříšek, inteligentní malý psík, který když dostal příslušné příkazy, uměl vytahovat písmena napsaná na kouscích papíru z malého kbelíku a hláskovat krátká slova, jako „kost," nebo „maso". Někdy to popletl, což vyvolalo obecné veselí, ale mně to připomnělo hru nebohého Falconera s písmeny jména Raphael. Dostal jsem nápad, ale nechal jsem si ho pro sebe, dokud jsme nebyli s mým pánem sami. Řekl jsem mu, na co jsem přišel, a on si sedl jako omráčený.

„Nemohu tomu uvěřit! Ne," vykoktal konečně. „To není možné!"

Vstal a začal přecházet po pokoji.

„Co se stalo, pane?"

„Mlč, Rogere, nech mě přemýšlet."

Nepřestával chodit. Pak si sedl za stůl a začal psát jako blázen na kus nepopsaného pergamenu. Psal ještě ve chvíli, kdy jsem upadl do zdravého spánku.

Ráno mě Benjamin se zarudlýma očima vzbudil.

„Podívej se, Rogere," řekl a tahal mě z postele. „Ty se teď rychle oblečeš, sejdeš dolů k ostatním a posnídáš s nimi ve velké síni. Tvým úkolem je zapříst s nimi rozhovor a při té příležitosti se zeptat Johna Dacourta, zda se jeho poslední žena jmenovala Kateřina Stoutová. Ale nespouštěj taky oči z Milleta a zeptej se ho, zda měl sestru jménem Gabriela, která nedávno zemřela."

„Ale jaký to má smysl?" zeptal jsem se.

„Oh," vydechl Benjamin, „on se jmenuje Michael, jméno jednoho archanděla, jeho sestra byla Gabriela, jméno dalšího archanděla a Raphael je jméno třetího!"

„Ale..."

„Šššš!" přitiskl si Benjamin prst ke rtům. „Prosím, Rogere, udělej to. Ale ujisti se, že jsou tam všichni."

Sešel jsem dolů do velkého sálu a sedl si. Než přišli všichni, vedli jsme jalovou konverzaci. Stočil jsem hovor na abbé Gérarda.

„Když jsem byl na jeho faře," lhal jsem, „viděl jsem seznam zádušních mší za duše zemřelých. Sire Johne, vaše zesnulá manželka se jmenovala lady Kateřina Stoutová?"

Oči starého Dacourta se zalily slzami.„Ano, ano," zamručel a namočil nos do poháru s vinným střikem. „Zemřela před pěti lety. Starý abbé a ona byli přáteli."

„A vy, Michaeli? Viděl jsem, že jste platil za mši za svou sestru Gabrielu?"

Millet vypadal sebevědomě.

„Ano, zemřela asi před osmi měsíci, když se v Lincolnu rozmohla potní nemoc."

„Michael a Gabriela," usmál jsem se. „Jména archandělů."

Oh, řeknu vám, že jsem si připadal, jako bych toho mladého muže napíchl na vidličku. Kroutil se v rozpacích. Dacourt se na nás káravě podíval, Clinton znervózněl a Peckle na nás upřel oči. Viděl jsem, jak mračno podezření houstne.

„Byl to nápad mého otce," vyhrkl Millet, jako by nemohl snést mlčení a nevyslovené obvinění. Pak se zasmál. „Nemůžeme za to, co dělají naši rodiče, že, Shallote?"

Nechal jsem ten malý incident doznít a převedl jsem hovor na jiné téma. Ale ať už měl můj pán jakýkoliv úmysl, jeho šíp trefil do černého. Odešel jsem ze síně a vrátil se do pokoje, abych mu referoval o tom, co jsem se dověděl. Benjamin se právě doholil, pečlivě si umyl ruce v cínovém umyvadle postaveném na toaletním stolku a usmíval se, když si je utíral.

„Už brzy, můj milý Rogere, začne nová hra. Jak říkáme u nás v Ipswichi, zatřásli jsme stromem a teď uvidíme, co spadne."

První skutečnou změnou bylo, že se ostatní zaměstnanci velvyslanectví začali Milletovi vyhýbat, jako by už byl obviněn. Dacourt mu dal několik podřadných úkolů, a když je dokončil, trávil parádivý floutek většinu času ve svém pokoji. Skutečná hra však začala o dva dny později, kdy si Dacourt zavolal Benjamina a mne do svého pokoje. Starý voják do nás zabodával obviňující pohled.

„Zdá se," začal, „že jste si nadělali přátele na francouzském dvoře."

„My nemáme přátele na francouzském dvoře," odpověděl Benjamin klidně.

„Ale vypadá to, pane, že máte." Dacourt zamával malým kouskem bílého pergamenu s purpurovou pečetí na konci. „Pozvání Jeho Výsosti nejkřesťanštějšího krále, opatřené dole jeho vlastní pečetí. Zve vás na svůj zámeček Tour de Nesle v Paříži za účelem prodiskutování záležitosti jistého prstenu." Dacourt se podíval na pergamen. „Ovšemže to nepsal král, nýbrž ten jeho nohsled Vauban."

Benjamin mu vytrhl pergamen z ruky a pozorně ho studoval, zatímco já mu hleděl přes rameno. Dacourt nám ho nepřečetl celý. Král František v něm psal, že si přeje hovořit o prstenu: „... stejně jako o dalších souvisejících záležitostech, jež by mohly usnadnit urychlený návrat prstenu Jeho nejkřesťanštějšímu Veličenstvu našemu královskému bratru, anglickému králi Jindřichovi."

„Co to má znamenat?" vyštěkl Dacourt.

Benjamin mu vrátil pergamen. „Navrhuji, sire Johne, abyste si to nechal pro sebe. A až odjedeme, bedlivě sledujte vše, co se stane zde na Maubissonu."

Odešli jsme a nechali velvyslance stát s otevřenou pusou. Benjamin mě popoháněl nazpět chodbami do našeho pokoje.

„Okamžitě si sbal věci!" vyštěkl na mě. „Odjíždíme co nejrychleji do Paříže. A to dobře vyzbrojeni. Rogere, zakazuji ti cokoli jíst či pít, čehokoli se dotýkat a přikazuji ti, abys stál po celou dobu blízko mne, dokud nebudeme ze zámku venku." Zvedl ke rtům kostnatý prst. „Věř mi, Rogere, buď nanejvýš opatrný, protože máme co do činění s tím nejkrutějším a nejzkušenějším vrahem."

„Tak proč tam jedeme?" zeptal jsem se.

„Milý Rogere, nemáme na vybranou. Zůstaneme-li, budeme ve velkém nebezpečí. To si musíš uvědomit. A co bychom řekli našemu králi, když přímo do rukou anglického velvyslance v Paříži přišel dopis, že nám král František nabídl jednání o Jindřichově prstenu. Že jsme odmítli?"

Benjamin sundal naše jezdecké brašny z hřebíků na zdi.

„Chytrý plán," zašeptal. „My už teď hru neřídíme, Rogere, musíme tancovat podle cizí píšťalky." Začal cpát věci do jedné z brašen.

„Myslíte si, že chce král František opravdu vyjednávat?"

Benjamin protáhl tvář. „Bůh ví. Možná ano. František je stejný jako náš král. Nevyzpytatelný. Na jedné straně prohlašuje, že je Jindřich jeho bratr, na druhé straně mi strýček prozradil, že se francouzský král dokonce radil s astrologem, jak Jindřicha zabít. František už do Anglie poslal vrahy, kteří se opatrným a důmyslným způsobem pokoušeli krále zabít, ale byli dopadeni a oběšeni." Benjamin hodil jezdeckou brašnu na postel. „Může to být Františkův trik, jímž se pokouší zachránit kůži svého zvěda Raphaela." Zamyšleně se usmál. „Buď pořád dobře ozbrojen, Rogere, a nezapomeň, když jdeš na večeři s ďáblem, vzít si vždycky dlouhou lžíci!"

Vstoupili jsme do Paříže těsně před zavírací hodinou a procházeli jsme ulicemi, které po letní bouřce páchly ještě víc než obvykle, směrem k příjemné krčmě poblíž Latinské čtvrti. Tiše jsme povečeřeli. Benjamin měl jednu ze svých nepřítomných nálad, kdy si neustále pro sebe něco mumlal, jako bych tu nebyl. Příštího rána, když kos-

telní zvony vyzváněly chválu božího jitra, jsme se dostavili k ozdobně vyřezávané bráně královského paláce Tour de Nesle na pravém břehu Seiny. Byla to zvláštní stavba s mnoha věžičkami čnějícími k obloze, napůl pevnost, napůl zámek s rozsáhlými zahradami a skleníky, obklopenými vysokou cihlovou zdí s cimbuřím. (Prokleté místo, jak mi sdělil Benjamin, neboť právě zde se před dvěma sty let tajně setkávaly tři snachy Filipa IV. se svými milenci. Tím chci říct, že se stávalo velmi zřídka, aby princezny učinily paroháče ze svých manželů, ale tyto tři krasavice úspěšně podváděly Filipovy syny a tajně se scházely se třemi dvorními rytíři. Ale Filip to nakonec zjistil a ty tři princezny byly zazděny ve sklepě, kde zemřely hladem. Rytíře nechal král roztrhat divokými koňmi na nádvoří, přes které jsme právě přecházeli.)

Přemýšlel jsem o příběhu, který mi Benjamin vyprávěl, když jsme kráčeli za nadutým komorníkem do paláce, hedvábím potaženými chodbami do malé audienční síně, kde nás neočekával nikdo jiný než hlavní *Lucifer* osobně, monsieur Vauban. Byl oděn s obvyklou okázalou nádherou. Krajkový límec a rukávy, boty na vysokých podpatcích, krátký plášť sahající jen po kolena a ty jeho proklaté zvonečky, cinkající při každém pohybu. Vlasy měl silně naolejované. Byl jsem si jistý, že měl nalíčenou tvář a silně voněl nějakým parfémem. Nebudete mi věřit, ale ten ničema měl jistý šarm. Vstal za svým stolem a potřásl nám rukou.

„Monsieur Daunbey, monsieur Shallote, jsem nesmírně potěšen. Vítejte! Vítejte!"

Prošli jsme dalšími dveřmi. Domníval jsem se, že jdeme ke králi, místo toho nás však zavedl do malého kabinetu, jehož zdi i strop byly vymalovány na modro a ozdobeny stříbrnými půlměsíci a hvězdami. Na malém vyvýšeném pódiu na vzdálenějším konci byla pro nás přichystána skutečná hostina. Studené maso, kuřecí prsa, jehněčí řízky, rosol, kdoulový dort a džbánek chlazeného bílého vína. Jako ďábel svádějící nás k hříchu se Vauban uklonil a divadelním gestem nás pozval ke stolu.

„Račte, pánové, jste našimi hosty."

Uslyšeli jsme podivné zachřestění. Obrátil jsem se a ztuhl hrůzou: v nejvzdálenějším koutě místnosti seděl ten vysoký černý mameluk.

Seděl tam na židli a držel na zlatých řetězech omotaných kolem zápěstí svých svalnatých rukou ty dvě zatracené kočky, které na nás líně upíraly své studené jantarové oči.

„Co tady dělá?" zašeptal jsem.

„Neviděl jsem ho," odpověděl mi Benjamin rovněž šeptem.

„Och, ten tu sedí stále," pronesl Vauban. „Sedí vždycky v rohu u dveří. Lidé, kteří sem vejdou, často vykřiknou hrůzou. Ale on je úplně neškodný. Kam jdu já, jde i Akim!" Vauban ukázal na naše opasky s meči. „Pánové, odpusťte, ale toto musíte odevzdat. V přítomnosti krále není nikomu dovoleno mít zbraň."

„Kde je vlastně Jeho nejkřesťanštější Veličenstvo?" zeptal se Benjamin kousavě.

Vauban pokrčil rameny. „Mějte strpení, monsieur Daunbey. Vaše opasky, prosím."

Neměli jsme jinou možnost než je odepnout. Vauban je převzal opatrně jako vyškolený sluha a pomalu je odložil na truhlu. Víte, když o tom s odstupem let přemýšlím, říkám si, že jsem už nikdy potom nezažil tak podivnou hostinu. Seděli jsme a jedli a pili jen to, co už ochutnal sám Vauban. *Archanděl* od *Luciferů* nás obsluhoval s výsměšnou úctou a po celou dobu nás mameluk s krutou tváří a jeho divoké kočky nespustili z očí. Vauban byl zdvořilost sama.

„Nechtěl by monsieur ochutnat tento pokrm? Pane Rogere, trochu vína?"

A po celou dobu následovalo jedno banální téma za druhým.

Benjamin zůstával klidný až na kapičky potu na čele a občasný záblesk strachu v očích. Já byl ztuhlý strachem. Nacházeli jsme se uprostřed nepřátel, vydáni na pospas jejich zlobě, konverzovali jsme s mužem, který skrýval svou krutost pod maskou uhlazenosti a dvorských manýr. Odpoledne uběhlo, aniž by se král ukázal, i když jednou, když jsem se zadíval na portrét na protější zdi, jsem viděl, že se jeho oko pohnulo, ale myslím si, že to způsobil spíš můj strach. Když jsem se tam podíval znovu, neviděl jsem nic jiného než skelný pohled nějakého již dávno mrtvého dvořana, zarámovaného navěky v zaprášené olejomalbě.

„Pane Vaubane," přerušil Benjamin nesmyslné povídání našeho *archanděla,* „byli jsme sem pozváni k rozpravě o prstenu. A den je u konce."

„Ach ano, prsten." Vauban se usmál. „Znáte jeho historii?"

A nečekaje na odpověď, pustil se do podrobného vyprávění dlouhého příběhu o přátelské rivalitě mezi oběma králi a o tom, jak si Jeho nejkřesťanštější Veličenstvo přeje ho vrátit. Nakonec se i on sám unavil tou ztrátou času.

„Pojďte," vyzval nás. „Půjdeme se projít do zahrady."

Vedl nás dolů potemnělou chodbou a já si uvědomil, že už je skoro tma. Za námi jako tři tiché stíny kráčeli mameluk a jeho dva leopardi, pohupující se na svých řetězech.

V zahradách za Tour de Nesle byl chládek a vonělo to tam. Nebe bylo narudlé. Vauban nás vedl po úzkých klikatých se cestách, vinoucích se mezi záhony květin až do malého sadu. Zpočátku jsem si myslel, že kusy oděvů, rozvěšené po stromech, jsou dekorace, ale při bližším pohledu jsem skoro omdlel hrůzou. Sad byl malý a uzavřený, stromy stály těsně vedle sebe a z jejich větví visela těla, jejichž jedinou útěchou mohlo být, že měla tváře ukryté za černými koženými kápěmi. Vauban je úplně ignoroval a pokračoval ve svém hloupém tlachání, avšak Benjamin ho zarazil a rozhlédl se po tomto pochmurném lesíku.

„Co je to, proboha?" zašeptal.

Vauban se zatvářil překvapeně a vzhlédl do korun stromů jako nějaký pyšný sadař.

„Oh, tihle," pronesl. „To je ovoce mé těžké práce. To jsou členové domácnosti Jeho Veličenstva nejkřesťanštějšího krále, kteří si mysleli, že mohou okrádat královskou pokladnu nebo mít zisk z toho, že prodávají tajemství agentům cizích mocností." Zadíval se na nohy jednoho z oběšenců, rozmarně do jedné plácl, až se oběšenec ďábelsky roztančil a větev, na níž visel, začala povážlivě praskat. „To je Reynard," pokračoval Vauban. „Byl to kancléřský soudce a myslel si, že se může obohacovat tím, že bude vyzrazovat, co ví, benátským zvědům." Vauban ustoupil o krok dozadu, jako by očekával, že mu zatleskáme.

Uhnul jsem pohledem a ucpal si nos, neboť sladká vůně, která mne ovanula, páchla po korupci.

„Visí tu taky královský dvorní ceremoniář," pokračoval Vauban. „Každý, kdo se proviní velezradou vůči Jeho Veličenstvu, skončí v mém sadu."

Pokračovali jsme v chůzi s mamelukem a jeho kočkami v zádech. Přišli jsme na kraj schodiště a pod námi se rozprostíralo asi tak míli do dálky spletité bludiště.

„Líbí se vám?" zeptal se Vauban. „Živé ploty jsou ze zimostrázu a ptačího zobu. Založil ho Ludvík XI., kterému jste vy Angličané s oblibou říkali Pavoučí král. Znáte historii toho bludiště?"

Benjamin beze slova zavrtěl hlavou.

„Ludvík chtěl jít na křižáckou výpravu do Svaté země." Vauban rozpřáhl ruce. „Ale znáte břímě královského úřadu. Nemohl dodržet svou přísahu, a tak nechal aspoň vybudovat toto bludiště a každý Velký pátek šel po kolenou do jeho středu, aby tam činil pokání. Pojďte, ukáži vám to, pak se setkáte s králem."

Šli jsme za ním dolů a procházeli úzkými chodbičkami bludiště. Po každé straně rostly zimostrázové keře do výšky tří yardů, pěšiny byly úzké, ne víc než půl yardu na šířku, takže jsme museli jít za Vaubanem v zástupu. Můj strach vzrostl, když jsem za námi uslyšel tiché našlapování mameluka a jeho šelem, které si hlasitě předly na koncích řetězů. Vauban nás provázel jednotlivými zákoutími a neustále hovořil. Brzy jsme úplně ztratili orientaci, protože slunce se chýlilo k západu a obloha nad námi potemněla. Benjamin se rozhlédl kolem a vrhl na mne vyděšený pohled. Sdílel jsem jeho strach. Byli jsme vydáni na pospas Vaubanově zvůli.

Nakonec jsme došli do středu bludiště. Byl to malý kruhový prostor, vysypaný oblázky. V jeho středu byl jednoduchý dřevěný kříž a dvě kamenné lavice. Vauban se posadil na jednu z nich a setřel si pot z čela hedvábným okrajem rukávu. Podíval se nahoru a nadechl se večerního vzduchu.

„Rád sem chodím," řekl tiše. „Jen já znám cestu sem a cestu ven."

Benjamin si sedl vedle něho a já se rozhlížel kolem. nás. Po mamelukovi a kočkách nebylo ani stopy.

„A nemáte v úmyslu nás tu nechat, že ne, pane Vaubane."

Francouz se usmál a já viděl, jak hmátl do místa, kde měl dýku.

„Můj pán chtěl, abych vás zabil okamžitě," odpověděl s vážnou tváří, „ale máme hodně společného, pane Daunbey. Oba pracujeme ve stínu vysoce postavených. Naše hra je hra Štěstěny a náhody." Mírně se uklonil. *„Bonne chance, Messieurs!"*

A než jsme mohli cokoli namítnout, ztratil se ve tmě. Běžel jsem za ním, ale prostě zmizel. Jediné, co jsem zaslechl, byl tichý, výsměšný smích a cinkání těch jeho zatracených zvonků.

„Pojď sem, Rogere," zašeptal Benjamin.

„Vlákal nás do pasti!" zaječel jsem.„Ano, Rogere, jsme v pasti. Ale najdeme-li z ní cestu ven, budeme vědět, kdo je vrah, i když ještě stále tápu, pokud jde o způsob provedení těch vražd. Byli jsme sem pozváni, protože Raphael prohlédl naši malou šarádu na Maubissonu. Vauban nás tu chce nechat zemřít. Teď pravděpodobně píše dopis našemu králi, ve kterém mu sděluje, že jsme odtud v bezpečí vyjeli a že za naše osudy mimo toto místo neodpovídá. Očekává, že zmizíme, ale jak?"

Stál jsem tam a chvěl se strachem, protože mě něco napadlo. Jak můžeme být ohroženi uprostřed bludiště? Vauban nás mohl chtít zesměšnit a my tu můžeme zůstat po zbytek noci a hledat východ, ale muselo v tom být ještě něco jiného. Zaslechl jsem nelibozvučný skřek páva popocházejícího někde po trávníku a pak ke mně závan nočního větru donesl pach hnijícího „ovoce" z toho hrůzného sadu. Starý Shallot měl prostě srdce v kalhotách. Benjamin si hrál se špičkou vlastní boty.

„Pane, co budeme dělat?"

Zapraskala větvička. Benjamin vyskočil a zatlačil mě na pěšinu. Ignoroval mé protesty a tlačil mě před sebou, vybíraje se mnou zatáčky labyrintu. Využíval zapadajícího slunce jako kompasu, rozhodnut dostat nás do co největší vzdálenosti od středu bludiště. Nakonec jsme se bez dechu zastavili a Benjamin si přitiskl dlaň na ústa.

„Kdo s námi ještě šel do bludiště?" zašeptal. Uviděl hrůzu v mých očích a prchavě se usmál. „Ano, ovšem, mameluk," zašeptal. „Ten, a ty jeho proklaté kočky. Rogere, stali jsme se štvanou zvěří!"

„Ale jak?" vydechl jsem. „Potřebují cítit náš pach."

„Kde máš opasek s mečem, Rogere? Mají náš pach i naše zbraně."

Stáli jsme a napínali uši, zda ze tmy něco nezaslechneme. Slyšeli jsme tiché cvaknutí, tiché našlapování a hluboké předení jednoho z leopardů.

Jak už jsem vám říkal, zažil jsem chvíle, kdy mne vyhladovělého a zmrzlého honili vlci po Paříži i kolem Moskvy. A psi zabijáci v římských katakombách a benátští vrahové ve starých římských stokách v Londýně. Ale nic z toho nebylo tak strašné jako tento hon ve vlahé letní noci v temně zeleném bludišti pod noční oblohou Paříže. Čas od času jsme zaslechli vzdálené hlasy, které k nám donesl noční vánek, a stále častěji tiché našlapování měkkých podrážek po větvičkách a oblázcích a ještě tišší našlapování zvířecích tlap a hluboké vrnění lovících leopardů. Nejhorší bylo, že jsme nevěděli, kam utíkat. Nikde nebyl žádný pevný záchytný bod. A přesně tak to Vauban chtěl. Abychom utíkali, dokud vyčerpáním nepadneme. Pak už by si nás mameluk a jeho svěřenci našli. Po tvářích nám stékal pot. Srdce mi bušilo jako zvon a můj strach vzrostl, když jsem si uvědomil, že běžíme po pěšině, kterou jsme už jednou šli. Zelené větvě zimostrázu se kolem nás uzavíraly jako neprůchodné zdi vězení. Myslím, že moje přítomnost nějakým nevyzpytatelným způsobem dodala mému pánovi odvahu, protože když jsem se podíval na jeho zpocenou tvář, která měla obvykle klidný a mírný výraz, překypovala vztekem.

Zastavili jsme se, nabrali dech a běželi dál. Zabočili jsme za roh a tam, na všech čtyřech, byl jeden z leopardů. Oči mu svítily, uši měl stažené dozadu a mrskal ocasem. Několik vteřin zůstal sedět, svaly na zadku se mu zavlnily a z vrnění se stalo vrčení. Benjamin mě popadl za rameno a dali jsme se na zběsilý útěk. Dorazili jsme na křižovatku.

Benjamin si rozepnul plášť a odhodil ho na zem.

„Nech ho tam!" zasípal udýchaně. „Zdrží tu bestii."

Utíkali jsme ze všech sil, krev nám hučela v uších, srdce prudce bušila, místo dýchání jsme už jen krátce kašlali, až nás to donutilo zastavit.

„Musíme vzít rozum do hrsti," zašeptal Benjamin. „Ještě máme zbraň." Vsunul zpocenou ruku do vysokých bot a vytáhl dlouhou italskou dýku.

„Ještě něco?" zeptal jsem se.

Benjamin zavrtěl hlavou. „To je všechno, Rogere, co máme, toto a svůj důvtip." Zadíval se na vrcholek živého plotu. „Pojď, vylezeš nahoru!"

„Pane, ty bestie nás stejně najdou."

„Ne, nenajdou. Ten živý plot nás unese, protože má hustě propletené větve. Polož se nahoře, jako bys ležel na zmrzlé hladině rybníka."

Benjamin poklekl, já mu vylezl na hlavu a vyšvihl se s hekáním a funěním nahoru. Tam jsem si lehl na břicho. Ostré větvičky mě píchaly do žaludku, rozkroku, do nohou i do prsou. Když jsem se posouval k okraji, musel jsem si chránit rukama obličej. Spustil jsem ruku dolů a, Bůh ví jak, jsem vytáhl Benjamina nahoru. Lehl si za mne. Několik vteřin jsme nabírali dech. Já jsem byl příliš vyděšený na to, abych se odvážil pohnout, ale Benjamin se za chvíli nadzvedl a rozhlížel se po bludišti.

„Máme štěstí, Rogere. Tato část živého plotu je o něco vyšší než zbytek. Budeme-li se pomalu posunovat, jako když letí vrána, a řídit se sluncem, mohlo by se nám podařit doplazit se až na konec živého plotu, který přiléhá ke zdi paláce." Rozhlédl se a tiše se zachechtal. „A co je ještě lepší," zašeptal a spustil se zpět na břicho, „že ten mameluk je daleko za námi, i když Bůh ví, kde jsou leopardi!"

KAPITOLA 12

To jsme zjistili velice brzy. Zvířata byla sice popletena nepřítomností našeho pachu, ale náhodou nás jedno z nich zahlédlo nahoře na živém plotě a pokusilo se, prskajíc vztekem, vyskočit nahoru. Naštěstí byl zimostráz vysoký a pěšinky bludiště tak úzké, že tam nebylo místo, aby se kočka mohla pořádně odrazit. Jediné, co mohla dělat, bylo dorážet na špičaté konce větviček. Nakonec to vzdala, ale běžela podél plotu, uši položené dozadu, vrčela a vydávala takové ty zvláštní, štěkání podobné zvuky, při nichž tuhne krev v žilách. Benjamin s dýkou v ruce mne popoháněl.

„Sundej si kabát, Rogere," zašeptal.

Vzdychal jsem námahou a celý poškrábaný jsem nakonec kabátec odhodil dolů, a tím zdržel leoparda na tak dlouho, dokud ho neroztrhal na kousky. Muselo nám to vzít hodinu, než jsme se dostali po živém plotu ke zdi. Čas od času nás některý z leopardů zase našel a jeden z nás odhodil další část oděvu. To nás sice zachránilo před leopardy, ale o to více jsme byli poškrábaní ostrými větvičkami zimostrázu. Ruce, hruď i břicho jsem měl plné nateklých škrábanců a píchanců a Benjamin měl ošklivou ránu přímo pod pravým okem.

„Díky Bohu!" zašeptal.

„Za co?" vybafl jsem.

„Díky Bohu za to, že ten mameluk leopardy pustil a nepronásledoval nás spolu s nimi."

Konečně jsme dorazili na konec živého plotu a skočili, lépe řečeno dopadli na zem jako dvě zpocené zakrvavené hromádky.

„Pojď, Rogere," zašeptal Benjamin. „Na zeď!"

Sotva jsme se rozběhli, vyklouzl ze tmy bludiště mameluk jako stín smrti a držel zakřivenou šavli nad hlavou. Blížil se k nám po špičkách jako tanečník. Benjamin do mě strčil, sám si klekl na jedno koleno a vší silou po něm vrhl svou italskou dýku. Obrátil jsem se, téměř jsem upadl a viděl jsem, jak dýka vzala mameluka těsně pod krkem a zabodla se mu hluboko do levého ramene. Nevydal ani hlásku, klesl na kolena, oči skelné, ústa otevřená a velká šavle mu vyklouzla z rukou. Benjamin se k němu rozběhl, zvedl ji a než mohl

mameluk, ochromený bolestí, zareagovat, jedním čistým řezem mu oddělil hlavu od krku.

Slyšel jsem dutou ránu, jak hlava dopadla na zem jako nějaký míč a odvrátil jsem se ve chvíli, kdy do vzduchu vystříkla vysokým obloukem krev. Najednou byl Benjamin vedle mne a vynadal mi, že neutíkám. Doběhli jsme ke zdi. Cihly ve zdi byly místy uvolněné a tak se mezi nimi snadno našly mezery pro ruce a kolena, abychom se mohli vyšplhat na vrchol. K našemu překvapení jsme nikde neviděli žádné stráže. Vauban musel plně důvěřovat svému mamelukovi a leopardům. Ohlédl jsem se zpět na to příšerné bludiště a těsně předtím, než jsem seskočil na druhou stranu, jsem zahlédl prvního leoparda, jak vybíhá z bludiště a našlapuje jako duch k bezhlavému tělu. (Ah, omlouvám se, kaplan mě opět přerušil. Nemůže uvěřit tomu, že jsme se plazili po koruně živého plotu. Kdybych byl mladší, ukázal bych mu to, a jestli nebude držet jazyk za zuby, nechám ho, aby si vyzkoušel na vlastní kůži, že je to možné. „To proto teď vysedáváte uprostřed bludiště?" ptá se mne. No ano, myslím, že proto. Toho příšerného letního dne jsem se něčemu naučil. Chcete-li být chráněni a skutečně v bezpečí, sedněte si doprostřed bludiště. I když se váš nepřítel dostane dovnitř, ven se živý určitě nedostane. Všichni velcí zločinci v historii využili někdy výhod bludiště ať už v zahradě, či v paláci. Kateřina Medicejská, Madame Serpent, nechala svůj palác v Chambardu přestavět na labyrint plný falešných chodeb, tajných tunelů a průchodů s propadlišti, pod nimiž byly hladomorny, ve kterých mizely její bezmocné oběti.)

Ale dost už o tom. Byli jsme s Benjaminem celí rozbolavělí, zakrvavení, nervy napjaté jako struny na lyře, ale využili jsme jedné výhody, kterou nejlépe vyjadřuje jedna irská modlitba: „Bože, učiň mé nepřátele nadutými." Vauban nadutý byl. Myslel si, že najdeme v jeho bludišti smrt a že až ráno přijde, nechá naše zkrvavená, roztrhaná těla nacpat do pytlů, zatížit kameny a hodit do Seiny. Proto tu nebyly žádné stráže. Žádní svědkové, kteří by se mohli nechat koupit anglickým stříbrem. Dovedu si představit, jak zvesela by Vauban doklusal na svém koni na Maubisson vyjádřit hlubokou soustrast Jeho Veličenstva nejkřesťanštějšího krále nad náhlým a záhadným zmizením dvou anglických vyslanců.

Ale věci se vyvinuly tak, že jsme se vrátili na Maubisson, i když jen silou vůle a se zaťatými zuby. Přišli jsme o své zbraně a koně, Benjaminovy boty a stejně tak moje se staly kořistí Vaubanových krvelačných šelem. Vypadali jsme jako žebráci, a proto pro nás nebylo těžké proklouznout branou St. Denis těsně před zavírací hodinou a dostat se na voze na Maubisson dopoledne příštího dne. Vyděšený strážný poslal pro Dacourta. Ten přišel dolů, hromující a supící, ale Benjamin byl podivně mlčenlivý a odmítal mluvit o tom, proč vypadáme tak zbědované. Dacourt mumlal něco o Vennerovi, ale Benjamin ho prudce přerušil.

„Sire Johne," řekl ochraptěle. „Chci mluvit s doktorem Agrippou - okamžitě!"

Něco v hlase mého pána přimělo toho starého vojáka uposlechnout, a sotva jsme se ocitli v našem pokoji, vešel i Agrippa. Byl celý v černém jako obvykle, ale jeho žoviální úsměv zrazovaly tvrdé, nevyzpytatelné oči. Benjamin přerušil jeho květnatný pozdrav.

„Doktore Agrippo, máte s sebou zatykače vystavené králem a mým strýcem. Nelžete," varoval ho Benjamin. „Znám svého strýce a znám i vás. Máte s sebou nevyplněné zatykače, které vám poskytují moc nad životem a smrtí a stejně tak plnou moc vyřizovat jakékoli záležitosti týkající se krále. Takže, já teď chci, abyste nechal zámek uzavřít, všechny brány a dveře zamknout, umístit lukostřelce na každý val. Bez vašeho svolení nesmí ani nikdo vejít, ani vyjít. Už se vrátili poslové?"

Agrippa přikývl a oči se mu zúžily.

„Musí zůstat tady, ale pošlete nějakého důvěryhodného muže do Calais s tajnou zprávou. Vzkažte veliteli tamější posádky, aby byl připraven se svými jezdci a přesunul je do blízkosti Pale."

„A já zase musím něco říci vám," opáčil Agrippa.

„Teď ne, doktore, prosím. Prosím vás, uděláte-li, oč vás žádám, dopadneme Raphaela."

Agrippa pokrčil rameny a odkolébal se.

Benjamin čekal, dokud jeho kroky nedozněly. „Pojď sem, Rogere, musíme mluvit s těmi posly. Jdi a najdi je. Řekni jim, aby sem přišli a přinesli s sebou jakýkoliv dopis či balíček, který jim dali v klášteře."

Našel jsem oba muže, jak se vyhřívají na slunci v malé ohradě u stájí. Jen neradi přerušili svůj odpočinek, ale když jsem zacinkal měšcem, okamžitě se zvedli, zmizeli a vrátili se s malými plátěnými vaky nahoře zapečetěnými. Vzal jsem je nahoru ke svému pánovi, který za námi zamkl dveře a skoro vytrhl vak z rukou překvapeného posla.

„Nač ten spěch, pane?" zabručel muž.

Benjamin mi dal pokyn, já vysypal dva stříbrňáky a podal každému jeden.

„To vám dali v klášteře?" zeptal se Benjamin.

„Ano, pro lady Clintonovou."

„Ale," vyhrkl prudce Benjamin, „na králův příkaz jste o tom nikomu neřekli?"

„Ne, pane, drželi jsme to v tajnosti. Nikdo neví, kam jsme jeli, ani co jsme vezli nazpět."

Benjamin se usmíval. „Dobrá! Tak to tak nechme. Rozumíte? Dobře. Můžete jít."

Jakmile odešli, otevřel Benjamin jeden vak a vytáhl z něj malý balíček. Roztrhal silný žlutý pergamen a oba jsme, nevěříce vlastním očím, zírali na malý, červený, zlatě vyšívaný polštářek, který v něm byl zabalen. Můj pán ho vyňal a opatrně ho potěžkával v rukou.

„Nůž, Rogere."

Vzal si ho, rozřízl polštářek a zajásal radostí nad malou fiolou, která v něm byla ukryta.

„Co je to, pane?"

Benjamin ji podržel proti světlu. „Myslím, že vím," zamumlal. Ukryl fiolu pod matraci ve své posteli. „Všechno po řadě, Rogere. Nejdříve ze sebe smyjme pach Vaubanových leopardů a toho prokla-tého bludiště."

Sluhové nám přinesli kbelíky s horkou vodou a my jsme se pečlivě omyli. Benjamin mi potíral rány na rukou, pažích a nohou bobulemi vinné révy, dokud jsem nevypadal, že mě jen popíchaly malé špendlíky. Pak jsme se najedli a asi hodinu spali. Měl jsem právě krásný sen o ještě krásnější lady Francesce, když se mnou můj pán zatřepal. Doktor Agrippa seděl v nohách mé postele a shovívavě se usmíval. Bylo zřejmé, že mu Benjamin už vypověděl, co se stalo v

Tour de Nesle. Dobrý doktor nám blahopřál k našemu útěku a pak nám prozradil novinku, kterou se nám pokoušel sdělit předtím.

„Venner je mrtev."

„Venner!" zvolal můj pán. „Kdy?"

„Včera večer."

„Jak?"

„Otráven. Sir Robert s lady Franceskou zřejmě každý večer popíjejí sklenici bílého vína, než jdou spát. Venner jim naléval. Džbánek zůstal v jejich pokoji a někdo do něj nasypal dost bílého arzeniku, aby vyvraždil celý zámek. Venner zřejmě víno ochutnal. Nepřišel na večerní jídlo dolů. Sluha ho našel mrtvého." Agrippa se zatvářil smutně. „Za ten zločin byl zatčen Millet."

„Proč Millet?" zeptal jsem se.

„Lahvička s bílým arzenikem byla nalezena v jeho pokoji."

„Mohl ji tam někdo dát."

„To jsem si také myslel, ale našly se i jiné věci v tajných přihrádkách jednoho z jeho kufrů. Šifrované vzkazy na francouzský dvůr, malá bílá vosková svíčka, symbol *Luciferů*, a daleko víc zlata, než by Millet stačil vydělat za celý svůj život."

„Kde je teď?" zeptal se můj pán.

„Ve vězení."

„A co bylo v tom šifrovaném vzkazu?"

„Že nedůvěřuje vám, mně a siru Robertu Clintonovi a že nejsme daleko od zjištění jeho pravé totožnosti."

„A to byl důvod," vykřikl jsem, „proč otrávil Clintonovo víno?"

„Zřejmě ale Millet nepředpokládal, že se ho napije Venner."

Byli jsme přerušeni hlasitým klepáním na dveře a dovnitř vtrhl sir John Dacourt.

„Všechno je zařízeno, jak jste poručil!" zahřměl a vrhl zlostný pohled na Agrippu, toho nezařaditelného dvořana, který byl tak mocný.

Benjamin se na něho falešně usmíval. „Sire Johne, děkuji vám. Ale nepřestávejte dobře hlídat Milleta. Dnes večer předložím důkazy o tom, že je jak tím zrádcem, tak vrahem. Mohl by se pokusit o sebevraždu. Dohlédněte na to, aby nedostal nic víc než vodu a chléb a aby to někdo ochutnal, než mu je dá." Odmlčel se. „Vyřiďte siru Ro-

bertu Clintonovi a lady Francesce naše nejhlubší politování nad smrtí pana Vennera a řekněte jim také, aby byli nanejvýš opatrní. Dohlížejte bedlivě i na všechny ostatní, neboť mohu dokázat, že Millet měl společníka."

Dacourtova tvář zbělela jako křída. Zamumlal pár slov a vyšel mnohem tišeji, než vešel. Agrippa se zvědavě zadíval na Benjamina.

„Takže pod maskou Raphaela se skrývají dvě tváře?"

„Ano. Ale doktore, mohl byste nás nyní nechat o samotě?"

Agrippa se usmál, pokynul mi a odešel z pokoje.

Můj pán strávil zbytek dne skloněn nad papíry na svém stole, mumlaje si neustále něco pro sebe, jako právník, který sepisuje obvinění, shrnuje své argumenty, připraven citovat kapitoly a paragrafy. Odpoledne jsme chvíli spali, dokud na nás nezaklepal sluha a neoznámil nám, že večerní jídlo je připraveno. Zastihli jsme zbytek personálu velvyslanectví v napjatém očekávání, ale na Benjaminovo a doktorovo naléhání se při večeři nehovořilo ani o Raphaelovi, ani o Milletovi.

Večeře brzy skončila, Benjamin požádal o sklizení ze stolua o to, aby někdo stále hlídal dveře do sálu. Sklíčený Dacourt souhlasil a teď jsme seděli jako tajný soud v temném, svíčkami osvětleném sále, rozesazeni kolem stolu jako soudní porota. Benjamin, který jedl a pil velmi střídmě, postavil Dacourtovu židli do čela stolu a rozvinul ročku pergamenu. Pak se zhluboka nadechl.

„Sešli jsme se zde proto," začal, „abychom objasnili totožnost krví poskvrněného zrádce Raphaela, který má na svědomí smrt Gila Falconera, abbé Gérarda, Richarda Waldegrava, Thomase Throgmortona a Ambrose Vennera."

Benjamin se odmlčel a já se rozhlédl po shromážděné společnosti. Lady Francesca měla na sobě tmavě modré sametové šaty, zapnuté vysoko na šíji, hustý bílý závoj, který měla na účesu připevněný zlatým řetízkem, jí splýval na ramena. Vypadala vyčerpaná a bledá s tmavými stíny pod očima. Vedle ní sir Robert, oblečený jako duchovní v černém kabátci s bílým kolárkem. Pamatuji si, že měl chladnou, nezúčastněnou a záhadnou tvář. Sir John Dacourt vypadal jako zničený muž, ponížený vědomím, že jeho tajemník je pravděpodobně zrádcem. Peckle byl unavený a velice nervózní, neustále po-

hyboval svými kostnatými prsty, plnými modrozelených skvrn od inkoustu. Agrippa tam seděl a mlčky nás sledoval jako temný stín. Vedle něho seděl můj pán, oválnou tvář tvrdou a bílou, jako by byla vytesána z mramoru - jedna z řídkých příležitostí, kdy jsem ho viděl plného hněvu. Vypadal stejně krutě a chladně jako kterýkoliv soudce ve Westminsteru, který posílá odsouzence na šibenici.

„My už vraha známe, pane Daunbey," promluvila nečekaně lady Francesca. „Myslela jsem, že jste téhož názoru. Pan Millet se nás pokusil zabít stejně jako zabil ty nešťastníky, které jste jmenoval."

Benjamin se tvářil tajuplně. „Ah, pan Millet. Sire Johne, už ho sem vaše stráže přivedly?"

Znovu jsme seděli mlčky. Dacourt zamířil ke dveřím a pošeptal něco kapitánovi stráže. Za několik minut přivlekli dovnitř mladého tajemníka. Už dávno nevypadal jako švihák. Vlasy měl špinavé a slepené, tvář neoholenou a pod svýmačernýma očima opuchlé vaky. Jeho jemná košile teď byla našedlá prachem a kalhoty vypadaly, jako by je neměnil už celé týdny. Ruce měl pro jistotu pevně svázané. Když ho stráž pustila, klesl na zem jako sténající hromádka. Benjamin tam seděl a díval se na zuboženého mladého muže, který prohlašoval, že je nevinen. Najednou se zvedl, vytáhl dýku a klekl si na kolena. Jediným říznutím přeťal vězňova pouta.

„Co to děláte?" zeptal se Dacourt.

Mladý muž se krčil na zemi a hleděl k němu uslzenýma očima. Benjamin poplácal Milleta po zádech a vrátil se ke své židli.

„Propouštím Michaela Milleta," sdělil klidně, „protože není vinen ničím jiným než tím, že dává přednost mladým mužům před ženami, a tím, že měl tu smůlu a spřátelil se s jedním z nespočetných zvědů pana Vaubana." Benjamin se napil z poháru. Byl jsem napjatý, protože drama právě začínalo. „Michael Millet není není ten, koho hledáme," pokračoval Benjamin. „On není Raphael, viďte že ne, sire Johne."

Dacourt jen nechápavě vrtěl hlavou.

„Jak to víte, sire Johne?"

„Já to přece nevím."

Benjamin se zadíval na Peckla. „A vy, Waltře? Vy věříte, že je Millet vrah a zrádce?"

„Nevím!" zněla úsečná odpověď.

„Lady Francesko?"

Ta se jen dívala nepřítomným pohledem.

„A co si myslíte vy, sire Roberte? Vy víte, že Millet není Raphael, viďte?"

„Proč bych měl?"

„Protože, sire Roberte, Raphael jste vy!"

Obvinění, vyslovené tak tichým hlasem, vyvolalo okamžitou vlnu zděšení a údivu. Clinton vyskočil na nohy, ruka mu sjela na rukojeť dýky, ale Agrippa bouchl pěstí do stolu.

„Sedněte si, sire Roberte, jako všichni. Kdokoliv, kdo se pokusí opustit tuto místnost bez mého svolení, ať už je kardinálův synovec či králův přítel, bude okamžitě zabit."

„Jak to můžete říct?" Oči sira Roberta blýskaly hněvem.„Já jsem ani nebyl ve Francii, když abbé Gérard a Falconer zemřeli." Zamrkal. „I kdybych byl tím zvědem, proč bych zabíjel Falconera a abbé Gérarda? Byli to mí přátelé!"

„Král také!" odpověděl Benjamin.

„Prokážeme to nad veškerou pochybnost," přerušil je Agrippa. „Pane Daunbey, prosím!"

Můj pán se předklonil. „Shrnu, jak se věci udály," začal, „a teprve potom vysvětlím, proč. Osmnáct měsíců," pokračoval, „se v anglické státní radě vyskytoval zvěd, jehož krycí jméno bylo Raphael. Pan Falconer se zásluhou jednoho ze svých nejdůvěryhodnějších agentů dozvěděl toto jméno týden před Velkým pátkem. Sire Roberte, tehdy jste byl na Maubissonu." Zamával odmítavě rukou. „Prosím, nenamítejte, že jste pracoval s Falconerem. Ovšemže vám řekl o tom zvědovi. Konečně, jste královým přítelem a hlavou kancléřství, pověřenou jednáním s Francouzi. Předal jste tuto informaci svým pánům v Louvru a monsier Vauban zařídil vraždu Falconerova agenta."

„Falconer okamžitě pojal podezření a soustředil se na jméno Raphael. Než jste odjel do Anglie, všiml jste si pravděpodobně změny v jeho chování k vám a chytře jste se rozhodl tohoto nebezpečného úředníka odstranit. Nezapomeňte, bylo to o svatém týdnu, kdy jste odjížděl. Falconer stejně jako všichni držel církevní půst, při kterém se nepožívá maso a víno. Ale když bylo po půstu, chtěl to oslavit.

Vzal si svůj cínový pohár s velikonočním motivem a netušil, že jste mu ho potřel velmi speciálním jedem."

Benjamin se zahleděl do vlastního poháru a zamíchal zbytkem vína na dně. „Musel to být velmi zvláštní druh jedu, ale pro vás to přece není těžká věc, když se tolik zajímáte o chemii a alchymii. Myslím si, že šlo o šťávu z námelu, nebo jak to nazývají botanici *„Claviceps Purpurea"*. Vy víte, že námel nebo mandragora zabíjejí, ale poněkud pomaleji. Jejich primární účinek je takový, že uvedou oběť do stavu halucinace. Cítí se neuvěřitelně šťastná a věří, že může dělat všechno, co si zamane." Benjamin se zadíval na Dacourta. „To víno, kterého jste se napil s Falconerem, sire Johne, bylo v pořádku, ale Falconerův pohár nebyl. Když jste odešel, Falconer upadl pod vlivem silné směsi, kterou byl potřen jeho pohár, do halucinací. Miloval ptáky, rád je pozoroval při letu. Byl teplý jarní večer, proto se vydal na věž." Benjamin pokrčil rameny. „Sklouzl dolů, nebo se dokonce pokusil létat? Ať už lo bylo jakkoli, padal vstříc své smrti s pohárem v ruce." Můj pán se usmál. „Není na tom nic tak moc divného. Každý člověk, který se jednou opil, ví, co to dělá s lidskou myslí."

„Nesmysl!" vyskočil Clinton, nyní ve tváři bledý jako křída, a rozhlédl se po nás všech. „Co je to za blábol? I kdybych to udělal, jak bych mohl vědět s určitostí, že se Falconer zabije?"

„Ano, toto byla nečekaná výhra," odpověděl Benjamin. „Kdyby býval zůstal ve svém pokoji, jed by začal působit ve spánku. Býval by upadl do komatu a zemřel ve spánku, aniž by na něm byl patrný jakýkoli účinek jedu. Jeho smrt by byla prohlášena za přirozenou. Konečně, víno nebylo otrávené, a kdo by pomyslel na to, aby zkoumal pohár?" Benjamin se chvíli díval na konec stolu. „Ano, byl jste velmi rafinovaný, sire Roberte. Seďte, prosím, dosud jsem neskončil."

Clinton klesl zpět do židle. Celou dobu jsem upíral oči na lady Francesku. Seděla teď vedle svého manžela s hlavou sklopenou, a neustále spínala ruce.

„Velmi chytré," šeptal Benjamin, „otrávit někoho, tak, aby ho zabila jeho vlastní představivost. A nejchytřejší od vás bylo, že jste to zařídil tak, aby oběť zemřela, když jste byl na míle daleko."

„A co abbé Gérard?" vyštěkl Dacourt, který se teď poněkud vzpamatoval ze svého hněvu.

Benjamin zvedl ruku. „Nemohu říci nic jiného, než že abbého smrt se dala velmi snadno zařídit. Znovu to bylo v době půstu. Abbé držel půst také. Dostával dary, jedním z nich byl džbánek vína od sira Roberta, a to krátce předtím, než se on a lady Clintonova vrátili do Londýna. Náš dobrý abbé otevřel víno na Velikonoční neděli, kdy půst skončil. Byl to jen malý džbánek, nanejvýš dva tři poháry. Pod vlivem toho stejného jedu, který vypil Falconer, upadl abbé do halucinací a podlehl své velké vášni pro Kristovy zázraky, zvláště pak pro ten, jak Ježíš kráčel po vodní hladině." Benjamin se zadíval na Clintona. „Jako jeho přítel jste o něm všechno věděl, je to tak, sire Roberte?" Benjamin nečekal na odpověď. „Dobrák abbé sešel v halucinacích ke svému rybníku a zkoušel chodit po vodě. Byl to starý člověk a šok ze studené vody, i bez přihlédnutí k účinkům jedu, který vypil, ho zabil během několika minut. Bojoval proti tomu, ale byl slabý, a tak se utopil. Nebylo podezření na vraždu, proto bylo tělo pohřbeno. Pohár, ze kterého pil, spadl do vody spolu s ním a voda jed opláchla. Džbánek od vína byl vyhozen jako kterýkoliv jiný kus určený do odpadků. Když byl abbé mrtev, začali Vauban a *Luciferové* hledat tu knihu." Benjamin se odmlčel a usmál sám pro sebe. „Ale starý kněz byl rafinovaný. On si jí opravdu velice vážil, proto ji dobře ukryl." Benjamin se zadíval přímo na Clintona. „Ano, sire Roberte. Teď mám tu knihu já a bezpečně jsem ji uložil."

Víte, setkal jsem se v životě s mnoha vrahy, muži i ženami, kteří byli potřísněni krví svých obětí. Měli v sobě zpupnost Kaina, který měl tu odvahu zavolat Boha a na svou čest přísahat, že neví, kde je jeho bratr. Nicméně, každý dospěje do bodu, kdy se jeho zpupnost zlomí. To nastane ve chvíli, kdy si vrah uvědomí, že ztratil kontrolu nad svou hrou. Stejně tomu bylo i u Clintona. Díval se na Benjamina s pootevřenými ústy, jako by byl senilní či slabomyslný.

„Já jsem tu knihu našel," opakoval Benjamin. „A viděl jsem, co je v ní napsáno. Jméno vaší první ženy bylo Harpaleová, a když si pohrajete s písmeny jména Harpale, tak jak se o to pokoušel Falconer, složíte z nich jméno Raphael." Benjamin se chladně usmál. „Jsem si jist," pokračoval, „že po kontrole listů a dopisů adresovaných vaší

ženě se ukáže, že jste tohoto anagramu používal jako výrazu své náklonnosti vůči ní." Rozkašlal se a napil se vína. „Je to tak, Rogere?"

„Ano, ano," potvrdil jsem jeho slova a stále jsem sledoval Clintona, zvláště jeho ruce. „Jakmile Falconer přišel na to, že zvěd používá krycí jméno Raphael, rozhodl jste se umlčet abbé Gérarda. Věděl jste o jeho knize. Mám podezření, že vám ji ukázal i se jménem vaší první ženy vzadu. Kdo ví? Možná si dokonce vzpomněl, že jste své první ženě říkal Raphael pro její krásu."

Lady Francesca začala tiše plakat a celé její tělo se otřásalo vzlyky.

„Ovšem," pokračoval jsem bezcitně, „musel jste umlčet i jiné. Opilce Waldegrava, který se mohl od Falconera dovědět víc, než jste si myslel. Jeho smrt bylo vůbec snadné zařídit. Zašel jste za ním tu noc, kdy byl v deliriu, a pomazal jste mu oděv prasečí krví. Opilý kněz neprotestoval. Možná byl omámen i něčím silnějším než jen lektvarem na spaní. Když měl sutanu potřísněnou krví, odtáhl jste ho do Vulkánový stáje, otevřel vrata, hodil ho na zem a zavřel vrata na závory. Válečný kůň, povahou vznětlivý a trénovaný k zabíjení, byl poplašen jeho nenadálým vpádem a pachem krve a ukopal ubohého Waldegrava k smrti."

„A Throgmorton?" zeptal se znenadání Dacourt.

„Za chvíli," řekl jsem. Zadíval jsem se na Milleta, který se ještě stále krčil na zemi jako nějaký notorik, neschopný pohybu. „Myslím, sire Johne, že byste měl vzít siru Robertovi jeho dýku a pomoci na nohy panu Milletovi. Tomu by možná trocha vína pomohla překonat nevolnost."

Dacourt mě ochotně poslechl. Clinton vydal svou dýku bez odporu. Díval se jen prázdně před sebe, ztracen ve vlastních myšlenkách, zatímco starý voják pomáhal ještě stále plačícímu Milletovi posadit se do prázdné židle.

„Throgmorton," řekl jsem, „byl všetečka. Dobrý doktor, ale rád špehoval mladá děvčata a každou ženu, která upoutala jeho pozornost, včetně lady Francesky."

Clintonova žena se na mě nevraživě podívala. Ve tváři měla strach a slzy. Pleť měla bledou s narudlými skvrnami, oči zarudlé pláčem. Podíval jsem se na Benjamina, neboť jsme se dohodli, že o

určitých věcech nebudeme mluvit přede všemi. „Ve Fontainebleau," pokračoval jsem, „Throgmorton viděl v pokoji lady Francesky něco divného, a protože byl všetečka, měl v úmyslu to říct všem. Cestou zpět na Maubisson požádal sir Robert Throgmortona, aby se šel podívat na nohu jeho koni, zatímco on s Vennerem nám nalévali víno a podávali jídlo."

„Ale my všichni jsme to víno pili!" zvolal Peckle.

„Ovšem, pili," odpověděl Benjamin. „Nevzpomínáte si, že sir Robert všem dvorně plnil pohár? A teď dávejte pozor," Benjamin zvedl vlastní pohár tak, že ho držel za okraj. „Sir Robert držel každý pohár takhle. Když se podíváte na jeho pravou ruku, všimnete si těžkých prstenů. Myslím si, že na jednom z nich je miniaturní víčko, které se dá odklopit palcem. V dutině může být ukryt jed. Pár zrnek smrtelného jedu stačilo a Throgmorton byl do několika hodin mrtev." Benjamin se zvedl a obešel stůl. Vytáhl svou vlastní dýku a jemně pošimral sira Roberta na zádech.

„Sire Roberte, vaši pravou ruku, prosím."

S Dacourtovou pomocí uchopil Benjamin Clintonovu bezvládnou ruku a položil ji na stůl dlaní vzhůru. Na třech prstech se zatřpytily ve světle svíček stříbrné prsteny. Benjamin se dotkl prstenu na prostředníčku a řekl Dacourtovi, aby dal svíčku blíž.

„Vidíte, sire Johne, opravdu víčko! Když ho zatlačíte dozadu - vidíte?"

Clinton chtěl ruku stáhnout zpět, ale Dacourt ho držel pevně za zápěstí a stáhl mu prsten z prstu. Dal ho kolovat, aby si ho mohli všichni prohlédnout. Byla v něm mělká dutinka, a když jste odsunuli víčko palcem téže ruky, vysypal se z ní jemný prášek. Clinton jed zřejmě vsypal do poháru těsně předtím, než ho podal Throgmortonovi.

„Ovšem!" zvolal Dacourt. „Proto požádal Throgmortona, aby se mu šel podívat na koně. Clinton si chtěl být jistý, že my všichni dostaneme víno dřív, než obslouží doktora!"

Clinton, popelavý ve tváři, se po nás rozhlédl.

„To je nesmysl!" zamumlal. „Úplný nesmysl!"

Ale hlas se mu zlomil a on tam seděl shrbený, zlomený. Lady Francesca vzlykala, ale vtom se Clintonovo chování najednou změnilo. Usmál se, jako by si vzpomněl na nějaký vtip.

„A jak to bylo s Vennerem?" zaskřehotal Millet a výhrůžně ukázal na Clintona. „Ten ničema mě obvinil z jeho smrti!"

„No, to byla ta nejneobratnější z vražd sira Roberta," poznamenal jsem. „Vzpomínáte si, jak jsem přišel sem dolů, než jsme vyjeli na Tour de Nesle, a prohlásil jsem, že znám jak jméno ženy sira Dacourta, tak jméno Milletovy zesnulé sestry? Clinton začal mít podezření, že jsme přišli i na jméno jeho první ženy, nebo dokonce na Raphaela samotného, tak se odhodlal hned ke dvěma útokům. Poslal tajného posla k Vaubanovi, aby nás ten lotr pozval na zámek, zatímco on sám přichystal past na Milleta tak, aby vina padla na jeho hlavu. Nebylo to těžké. Milletovy tajné noční výlety do Paříže, jeho koketování s mladými muži na francouzském dvoře, náhoda, že jak on, tak jeho sestra měli jména archandělů... zbytek byl snadný. Do Milletova kufru strčil pár usvědčujících věcí a Vennerovi podal otrávený nápoj. A otrávil také svoje víno a víno lady Francesky. Ale Venner se jejich vína nenapil. Byl otráven dříve a jeho tělo nechali ležet v Clintonově pokoji."

„Jak to víte?" zeptal se prudce Dacourt. „Že se Venner toho vína nenapil."

„Protože ten chudák vždycky pil jen vodu s vínem. Ale sir Robert toto opomenul. Doufal ostatně, že budeme roztrháni na kusy v Tour de Nesle, a tak bude považován za viníka Millet, zatímco on bude vypadat nadále jako šlechetný anglický vyslanec, který jen o vlásek unikl smrti."

Agrippa, který se po celou dobu našeho objasňování téměř nepohnul, se teď překlonil a ťukl do rukojeti své krátké dýky ležící na stole.

„A teď," promluvil ke ztichlé skupince, „se dostáváme k otázce proč." Povstal. „To však není pro všechny uši. Sire Johne, pane Peckle, pane Millete, vy musíte odejít."

„Já neodejdu!" odsekl Dacourt.

„Sire Johne, jestliže neodejdete," odpověděl Agrippa klidně, „nevyjdete nikdy z tohoto zámku živ. Já vás nežádám, abyste šel, já vás prosím pro vaši vlastní bezpečnost!"

Starý voják si zhluboka povzdechl, pokrčil rameny a tiše odkráčel s Pecklem a Milletem v patách. Agrippa se ještě přesvědčil, že se dveře za nimi zavřely.

„Nyní vám, sire Roberte, řekneme," oznámil, „proč jste vy tím zvědem, zrádcem a vrahem a co vás před několika minutami rozesmálo. Pane Daunbey!"

Benjamin si přisedl ke Clintonovi jako kněz připravený vyslechnout zpověď.

„Já vám teď budu vyprávět příběh, sire Roberte," začal. „O mladém dvořanovi, vojákovi a učenci, králově příteli. Ten dvořan miloval svého královského pána a věrně mu sloužil. Král ho posílal na různé diplomatické mise, a když se z nich vracel, býval i se svou krásnou ženou často zván na královský dvůr. Co tento diplomat nevěděl, bylo, že král má slabost pro hezké tvářičky, a nezná, co je skutečné přátelství. Chtěl jen ukojit svou vášeň. A tak svedl ženu svého přítele. Jednal s ní jako s děvkou, jako s obyčejnou městskou kurtizánou a ten dvořan zjistil, co se stalo. Jeho věrnost a přátelství zhořklo a odumřelo. Zůstalo jen zklamání, ze kterého se zrodila černá nenávist a touha po pomstě."

Clinton najednou ukryl tvář do dlaní. Když je zase sňal, zahlédl jsem záblesk lítosti ve vyhaslém pohledu jeho očí. Už v něm nebyla nenávist, jen tichá, děsivá smrt, jako by se jeho duše sama očistila od hříchu.

„Ten diplomat," pokračoval Benjamin, „zosnoval strašlivou pomstu. Odvezl svou ženu do jejího rodného domu, choval se k ní starostlivě, i když ji celou dobu pomalu trávil. Umírala bolestivou, vleklou smrtí, ne na nějaký nádor či absces, nýbrž na zrnka jedu, která jí tajně sypal buď do jídla nebo pití. Když zemřela, tento diplomat se vydal k francouzským nepřátelům našeho krále a nabídl jim, že jim vyzradí všechna tajemství, o kterých se doví. Dal si jméno Raphael, anagram dívčího jména své ženy, jméno, kterým ji ostatně někdy oslovoval, protože Raphael byl anděl velké krásy."

Benjamin se podíval na sira Roberta, který vypadal, jako by viděl duchy svých obětí, blížící se k němu šerem místnosti.

„Sire Roberte, většina mužů by tím považovala svou pomstu za dokonanou, ale tento diplomat byl učenec s jistou znalostí medicíny a ničivých účinků nemocí. Když byl ve službách francouzských pánů, potkal v klášteře mladou šlechtičnu. Ta tam byla údajně poslána proto, aby zde dovršila vzdělání, ale i ona v sobě nosila děsivé tajemství. Jediná dcera starých rodičů měla tu smůlu, že se zamilovala do mladého francouzského šlechtice, který šel válčit do Itálie. Jako mnozí ostatní se vrátil a nevěděl, že v sobě nosí zárodek ničivé italské nemoci, syfilis. Ta nemoc byla tak nakažlivá a nebezpečná, že na ni zemřely stovky vojáků po svém návratu domů; bohužel stačili ještě nakazit své ženy a milenky. Mladý Francouz umíral dlouho a na jeho snoubence se začaly rovněž projevovat příznaky nemoci. Proto šla do kláštera, ne kvůli vzdělání, ale pro něžnou péči jeptišek a jejich zkušenost v léčení této nemoci." Benjamin se odmlčel. „Sire Roberte!"

Clinton se k němu obrátil s pohledem člověka vyrovnaného se smrtí.

„Sire Roberte, to vy jste tím diplomatem, anglický král Jindřich je tím králem a lady Francesca je tou mladou dívkou z kláštera."

„Je to pravda!" nevydržela to už lady Francesca a vykřikla. „Je to pravda! Můj snoubenec se vrátil z Itálie pln touhy po mně." Vzhlédla očima zalitýma slzami, zatímco rty měla pokřivené zlostí. „On zemřel, ale já už tu nemoc měla. Sir Robert byl laskavý. Rozhodl se, že tu nemoc bude ignorovat a vzal si mě. Ale řekl mi, že nebudeme žít jako muž a žena." Mačkala tmavou látku šatů mezi prsty. „Zpočátku mi sňatek se sirem Robertem poskytl zadostiučinění v mém hněvu nad celou tou nespravedlností, ale jen na chvíli." Utřela si oči. „Uhodl jste přesně, pane Daunbey, jak to můj muž vymyslel. Vzal mne na dvůr a představil mě králi, který ve mně našel zalíbení. Lichotilo mi to." Zatvářila se pohrdavě. „Milovali jsme se," řekla ochraptělým hlasem. „A proč ne? Gaston by býval nezemřel, nebýt mocichtivosti a nenasytnosti krále." Nabrala dech. „Začala jsem mít podezření, že sir Robert není to, co o sobě tvrdí, protože schvaloval mé laškování s

králem." Zvrátila se v židli a hystericky se rozesmála. „A tak teď Jindřich Anglický má to, co mám já. Kéž jeho tlusté tělo shnije!"

Zíral jsem nanejvýš pobouřen náhlou změnou krásné mladé ženy, jejíž tvář byla bílá, vyčerpaná a oči plné nenávistia hněvu. Uvědomil jsem si v té chvíli, jaké strašné věci děláme jeden druhému. Jsem sice darebák, rozený uličník a dobrodruh, ale myslím, že i Satan sám musí plakat nad krutostmi, které na sobě vzájemně pácháme. Ovšemže to tehdy byla lady Francesca, koho jsem viděl dovádět v posteli s Jindřichem v Hampton Courtu. Tehdy se mi ty ženské nohy zdály být bílé, i když jinak byla lady Francesca snědá. Usmál jsem se nad vlastní nevinností. Měla na sobě punčochy tělové barvy a náš královský vrah nebyl gentleman. (Anna Boleynová mi jednou řekla, že málokdy měla čas se svléknout!)

„Jak to víte?" zeptala se lady Franceska a ukázala pohrdavě na manžela. „Řekl vám to?"

Sir Robert ji ignoroval, ztracen ve vlastních myšlenkách, pohybuje rty beze slov.

„Ne," odpověděl Benjamin a zahleděl se na Agrippu, který najednou vytáhl zpod stolu roli pergamenu. „Ne, složili jsme si to z kusých informací, kousků skládanky, které nám nakonec zapadly do sebe. Za prvé, ty dobré jeptišky měly takovou starost ohledně vašeho zdraví a tolik si vážily sira Roberta. Za druhé, přístup krále Františka k vám. Myslel jsem si, že vás jen nemá rád, ale on musí vědět o vaší nemoci. V jeho očích prostě neexistujete. Za třetí, tady Shallot viděl, jak držíte v ruce lahvičku s nápisem SUL. Byla v ní síra, latinsky sulphur, která spolu se rtutí je jedním z prostředků, které mohou nemoc pozastavit. Jsem si jist, že právě to objevil Throgmorton, když čmuchal ve vašem pokoji. Škádlil vás s tím, když jsme se vraceli z Fontainebleau. Vy jste to řekla manželovi a Throgmorton musel zemřít."

Lady Francesca se na mě dívala a já se zachvěl hrůzou z hluboké temnoty jejích očí.

„Milý Rogere," zašeptala. „Měla jsem nejprve v úmyslu vás svést, ale vy jste příliš bystrý. Dokázal jste dokonce uniknout *Luciferům*, když vám nastražili léčku v té kančí ohradě ve Fontainebleau. Jednoho dne však, pane Shallote, dojde řada i na vás." Obrátila se na Ben-

jamina. „Líbíte se mi, pane Daunbey. Jste laskavý a citlivý. Říkala jsem siru Robertovi, že tušíte, že jsem nemocná."

Benjamin v rozpacích uhnul pohledem.

„Rozjel jsem se do vaší rodné vsi," promluvil jsem znovu. „Tam jsem se dověděl o vašem snoubenci Gastonovi a vašem náhlém odjezdu do kláštera. Mému pánovi bylo nápadné, proč poslové přivážející poštu na anglické velvyslanectví dělávají pravidelnou přestávku v klášteře. Dozvěděli jsme se, že tam posíláte dárky, a byli jsme zvědaví, zda Raphael těchto dárků nemohl používat k odesílání zpráv. Mýlili jsme se. Nebylo to v tom, co ti poslové vozili do kláštera, ale v tom, co vozili nazpět. Byly to léky pro vás."

„Z toho důvodu byli zabiti ti dva předešlí poslové," přerušil mě Benjamin. „Nevím jak nebo proč, lady Francesko, ale domnívám se, že zakopli o vaše tajemství. Jsem si jistý, že jeptišky léky vždy dobře ukryly do dárků, které vám posílaly. Ti poslové však byli zřejmě moc zvědaví, možná kladli všetečné otázky, než odjeli z kláštera. Jeptišky, které dostaly přísné pokyny od monsieura Vaubana, předaly informaci jemu a poslové byli odsouzeni k smrti."

Benjamin sevřel rukou desku stolu. „Abych prověřil svou hypotézu, poslal jsem do kláštera dva vlastní posly, kteří předstírali, že vezou dárek od vás. Jednoho z nich jsem instruoval, aby byl upovídaný a zmínil se, že se necítíte dobře. Ty dobré jeptišky padly do pasti. Poslaly vám po něm dárek: vyšívaný polštářek. Když jsem ho rozřezal, našel jsem v něm roztok rtuti a síry."

Doktor Agrippa se vyklonil ze stínu, ve kterém seděl. „Sire Roberte, popíráte tato obvinění?"

Clinton seděl jako zkamenělý a zíral před sebe.

„Sire Roberte," opakoval Benjamin, „vy jste Raphael a vy jste také ten chytrý vrah. Prodával jste státní tajemství Francouzům. Neotevíral jste zásilky ani dopisy. Předával jste jen informace Vaubanovým agentům v Londýně s přísnými pokyny, že Francouzi smí na tyto informace reagovat teprve tehdy, až dopisy dorazí na anglické velvyslanectví v Paříži. Proto byly jezdecké brašny obou zabitých poslů tak poctivě vráceny. Vy a Vauban jste chtěli co nejvíc posílit představu, že tajné zprávy v nich obsažené uniknou, teprve až dopisy dojdou k Dacourtovi."

Až teď se Clinton pohnul a celý se roztřásl.

„Ano, máte pravdu," zašeptal a podíval se na Benjamina. „Pane Daunbey, jste vynikající. Vauban to říkal. Chtěl vás i vašeho oblíbence," Clinton se zadíval na mě „chtěl vás hned zabít." Něžně pohladil svou ženu po ruce, ale ta tentokrát ucukla, jako by ji uštkl had. „Ona je nevinná, sice plná hněvu a nenávisti, ale nevinná. Miloval jsem Claire, ale král mne podvedl a teď bude prožívat peklo na zemi, které jsem mu připravil já!"

Agrippa pomalu vstal. „Sire Roberte Clintone," pronesl pomalu, „sám jste se přiznal k tomu, že jste zvěd, zrádce a vrah králových dobrých přátel a blízkých. Nesete vinu na smrti těchto lidí: agenta, podřezaného v ulicích Paříže, Gilese Falconera, abbé Gérarda a dvou poslů, zabitých po cestě do Paříže. Dále Richarda Waldegrava, kněze, Thomase Throgmortona, doktora, a Ambrose Vennera, svého úředníka. Zradil jste svého krále tím, že jste přivedl jak jeho tělo, tak jeho království do velkého nebezpečí. Jste vinen smrtí dalších lidí a způsobil jste mnohá neštěstí.

„Stop!" vykřikl jsem.

Agrippa se na mě překvapeně podíval. „Pane Shallote, vy s tím snad nesouhlasíte?"

Obešel jsem stůl, abych se mohl podívat do bezduchých očí sira Roberta. Nastala chvíle, na kterou jsem čekal.

„Sire Roberte, jste vinen i smrtí dalších lidí, například smrtí Bertranda de Macona, kapitána lodi, kterou přepadli francouzští korzáři. Ale především, „stiskl jsem mu rameno, až se zkroutil bolestí, „jste vinnen smrtí pana a a paní Ralembergových, jejich služky a mé milované Agnes Ralembergové!" Podíval jsem se na Agrippu. „Ano, pane doktore." Obrátil jsem se zády ke Clintonovi, aby neviděl mé slzy. „Stále pro mě bylo záhadou," řekl jsem přes rameno, „jak se mohli *Luciferové* dostat do domu monsieura Ralemberga. Byl to opatrný člověk a měl všechny dveře ve svém domě pozavírané na závoru, aby se tam nedostal žádný nevítaný host. Musel se tam někdo vloudit, někdo, kdo měl dost velkou autoritu a důvěru. A kdo se na to hodil lépe než samotný králův ministr?" Obrátil jsem se a ukázal na Clintona prstem. „Vy jste pustil dovnitř vraha, vy ničemo! Teď si tady můžete sedět zhroucený a vaše krásná žena si může vyplakat

oči, ale já už vás oba, vy zločinci, vidím na Tyburnu (staré londýnské popraviště - pozn. překl.)! jak vaše těla zaživa sekají na kouřící kusy masa!"

(Ve skutečnosti bych tam nikdy nebyl šel, protože jsem se nemohl dívat na popravy, ale toho večera na Maubissonu jsem byl v takovém stavu, že bych býval byl schopen dělat strašné věci.)

„Žádná poprava nebude," vmísil se do toho Agrippa, snaže se překřičet vzlykání lady Francesky.

„Moje žena je nevinná," opakoval dutě Clinton.

„Sire Roberte, můžete si vybrat." Agrippa sestoupil z pódia a zahleděl se mu vážně do tváře. „Může se stát, že vás do Calais nedopravíme živého, protože zasáhne Vauban, ale je tu i dost velká pravděpodobnost, že se to podaří. V tom případě se vrátíte do Anglie a budete souzen za zradu ve Westminster Hall a pak popraven tím nejkrutějším způsobem. Nebo můžeme totéž zařídit zde, na Maubissonu, zítra za svítání. Nebo..." Agrippa se odmlčel a podíval se na Benjamina.

„Nebo," pokračoval Benjamin, „to můžeme nechat na vás."

„Moje žena," opakoval Clinton, „je nevinná. Nedopustila se ničeho kromě svého hněvu nad tím, jak jí bylo ublíženo."

„Lady Francesca se může vrátit do svého kláštera," prohlásil Agrippa. „Ale vstoupí-li někdy na anglickou půdu, bude zatčena, souzena a popravena!" Agrippa se zadíval do třepotavého plamene svíčky. „Jste zkušený travič, sire Roberte. Předpokládám, že nosíte své vražedné nástroje s sebou. Necháme vás tu na chvíli o samotě." Při těch slovech k němu přisunul džbánek s vínem. „Mám pocit, že byste se potřeboval trochu posilnil."

Kapitola 13

Agrippa luskl prsty a my všichni, včetně lady Francesky, jsme odešli ze sálu. Agrippa nařídil, aby plačící ženu okamžitě odvedli do jejího pokoje. Ani v nejmenším nekladla odpor, ani nežádala, aby směla ještě o minutu déle zůstat se svým někdejším manželem. Za pomoci služky a v doprovodu dvou vojáků byla odvedena do svého pokoje. Dacourt a ostatní, které Agrippa poslal pryč, spěchali za námi. Bylo to téměř absurdní, jak rychle se vzpamatovali. Dacourt, ten rázný voják, proklínal Francouze i Clintona za to, že jim dělal zvěda. Peckle se zachoval opět jako vzorný úředník. A Millet už se zotavil natolik, že si stačil smýt špínu ze své parádivé tváře.

„Co se bude dít teď?" vybafl Dacourt.

Agrippa se usmál. „Trpělivost, sire Johne, trpělivost!"

Stáli jsme v kroužku přede dveřmi do velkého sálu, nerušeni žádným jiným zvukem než povely stráží na obranném valu a štěkáním psa. Trvalo to asi čtvrt hodiny, než se Agrippa rozhodl znovu vstoupit do potemnělé síně. Šli jsme s ním. Clinton seděl stejně jako předtím u velkého stolu na pódiu. Nejprve jsem si myslel, že se nic nezměnilo, ale jak jsme se k němu blížili, všiml jsem si, že upřený pohled jeho očí je skelný, prázdný. Rty měl pootevřené, obličej pokřivený smrtelnou křečí a pohár, který obsahoval nějaký smrtící lektvar, se kutálel po stole.

„Tragický konec tragického života," poznamenal Benjamin.

„Tak by měli zemřít všichni zrádci," řekl Dacourt nelítostně.

Agrippa řekl jen „amen", a pak začal vydávat příkazy týkající se Clintonova těla, pokoje a osobních věcí, které nařídil důkladně prohledat. Lady Francesca měla být za svítání odvezena do svého kláštera. Agrippa se pak vtiskl mezi Benjamina a mne a zavěsil se do nás.

„Pane Benjamine, pane Shallote, máte můj dík a určitě vás nemine ani dík Jeho Eminence kardinála a Jeho Výsosti krále." Zastavil se a usmál se na každého z nás. „Předejte mi knihu abbé Gérarda, a tím bude tento případ uzavřen."

Benjamin dal doktoru Agrippovi, co chtěl, ale sotva za sebou Wolseyho záhadný úředník zavřel dveře, oznámil mi můj pán: „Ještě jsme neskončili, Rogere."

„Myslíte ten prsten?"

„Ne, náš vznešený král se bude muset smířit s tím, že v tomto bodě jsme prostě prohráli. Ten prsten nikdy zpět nedostane. Myslím Vaubana."

„Co s ním, pane?"

Benjamin zachytil můj vylekaný pohled a poklepal mi na rameno. „Clinton sice zavedl vraha k Agnes, ale tím vrahem byl Vauban. A já toho ničemu zabiju!"

Díval jsem se na rozhodný obličej svého pána. Nikdy jsem neviděl tak pronikavou změnu na někom tak jemném. I přesto, že úspěšně vypátral Clintonovu zradu, nepřestal v něm plát hněv.

„Proč, Benjamine?" zeptal jsem se.

„Protože zabil Agnes."

„Ale ona byla mou snoubenkou."

„Ano, právě proto, ty jsi můj přítel." Benjamin odvrátil tvář. „Prošel jsem stejným peklem jako ty, Rogere, jen s tím rozdílem, že v mém případě zemřel Johannin duch, ne tělo. Zabil jsem muže, který za to nesl vinu, a učiním totéž i pro tebe!"

„Ne, to musím udělat já, pane," lhal jsem pohotově, doufaje, že nezaslechne v mém hlase strach.

Benjamin se otočil a i když mrkal, viděl jsem slzy v jeho očích. „Rogere, Rogere, nebuď hloupý. Vauban je muž meče. Zabil by tě během jediné minuty."

„Oh, děkuji," odpověděl jsem sarkasticky. „A jak to chcete udělat vy? Jako by to udělal Clinton, jed do poháru, nebo dýku potmě?"

Benjamin si sedl na okraj postele. „Ne," řekl konečně. „Dnes je středa, zítra je svátek svatého Petra a Pavla. Jako v Anglii, všichni naši úředníci sloužící u dvora budou držet svátek. Na francouzský dvůr nedorazí žádná zpráva. Vauban bude se svou rodinou v Rue des Moines." Benjamin se pousmál. „Konečně, Rogere, vždyť nás pozval, abychom ho přišli navštívit."

Můj pán se od svého úmyslu nedal odradit. Příštího rána si vyžádal nový opasek, krátký široký meč, chránič zápěstí a dýku ze zámecké zbrojnice a na mou žádost dostal totéž i pro mně.

„Nemusíš se mnou jezdit, Rogere," řekl.

„Šel bych s vámi třeba na kraj světa, pane," lhal jsem a doufal, že udržím hubenou snídani v žaludku.

Opustili jsme Maubisson za svítání. Zámek byl podivně tichý, jako by služebnictvo vědělo o strašném dramatu, které se odehrálo ve velkém sále předešlého večera. Na dvoře pacholci strojili koně, takže jsme museli vyjíždět ještě před lady Franceskou. Vše, co k tomu mohu ještě říct, je, že jsem ji už nikdy potom neviděl, ani o ní neslyšel.

Dorazili jsme do Paříže. Ve sváteční den bylo město podivně klidné, velké davy budou proudit městem až odpoledne. Procházeli jsme tichými bočními uličkami a alejemi k bohaté čtvrti na pravém břehu Seiny a po Rue des Moines. Město se teprve probouzelo. Nosiči vody a prodavači mléka chodili po ulicích a vyvolávali, aby vylákali zákazníky ven. Starostovi strážníci odváděli noční opilce a další delikventy do věznice v Chatelet. Konečně jsme našli stinnou úzkou ulici. Po obou stranách byly domy chráněny před vetřelci vysokými cihlovými zdmi a železnými branami.

Ospalý prodavač ovoce nám ukázal Vaubanův dům. Viděli jsme toho málo, kromě vrcholků stromů, čnějících nad zdí, a nejvyšších oken pod červenou taškovou střechou vlastně nic. Domácnost se zřejmě ještě neprobudila, proto jsme dům obešli a uchýlili se do malé hospůdky, kde jsme pomalu upíjeli víno s vodou a naslouchali zvukům ulice. Benjamin zůstal klidný. Pokaždé, když jsem se pokusil mu jeho úmysl vymluvit, jen zatřepal hlavou.

„Musíme Vaubana zabít," opakoval. „Když ho nezabijeme, stane se on příčinou naší smrti. Musí zemřít. Spravedlnost si to žádá."

Po hodině jsme vyšli z hospůdky a vrátili se do Rue des Moines. Stáhli jsme si kápě hodně do čela a kráčeli dolů ulicí. Hlavní brána do Vaubanova domu teď byla otevřená a Benjamin tiše zaklel, když uviděl člena *Garde Ecossais* postávat v bráně.

„Kolik si myslíte, že jich tam ještě je?" zeptal jsem se.

Přešli jsme ulici na druhou stranu a předstírajíce, že si jdeme svou cestou, jsme prošli kolem otevřené brány. Benjamin se zadíval do dvora za ní.

„Myslím, že jen ten jeden," zašeptal. „Běž dál, Rogere a vrať se jedině tehdy, když ti dám znamení."

Protestoval jsem, ale on do mě mírně strčil a sám vešel do brány. Zastavil jsem se a čekal. Slyšel jsem cinkot mincí o oblázky, tlumený zvuk úderu a o několik minut později se Benjamin ukázal a naznačil mi hlavou, že mám jít dovnitř.

„Nejstarší ze všech triků," zašeptal. „Funguje pokaždé." Ukázal na hustý porost v zahradě, kde teď ležel omráčený strážný, spoutaný a s roubíkem.

„Oh, neříkej mi, že jsi mu hodil pár mincí na zem a on se pro ně sehnul?"

„Ještě hůř," usmál se Benjamin. „Použil jsem jeho vlastní hůl k tomu, abych ho omráčil!"

Šli jsme po štěrkové cestě. Před domem byla zahrada. Benjamin se zastavil a poslouchali jsme hlasy.

„Co uděláme se služebnictvem?" zeptal jsem se.

„Bude jich tam jen málo," odpověděl Benjamin. „Nezapomínej, že je svátek."

Obešli jsme dům. Proti nám se rozběhl žlutý pes a štěkal, ale dal se na útěk, když jsem po něm hodil botou. Za domem byla malá okrasná zahrada, zelený trávník, pár keřů, malé hrušně v jednom koutě a ve druhém zahradní domek. Na trávníku seděl muž v bílé rozepnuté košili a hnědých kamaších, zastrčených v botech z jemné kůže, a hrál si se dvěma malými holčičkami. Křikl na ně a ony se smíchem utíkaly pryč. Na kamenné lavičce seděla žena a sledovala je pohledem, tleskala rukama a povzbuzovala je v jejich dovádění. Stáli jsme tam a ohromeně zírali. I přesto, že dnes nebyl vyšňořen po svém obvyklém způsobu, jsme poznali, že je to Vauban, ale nemohli jsme uvěřit, že právě on vystupuje v tak idylické rodinné scénce: muž se ženou, hrající si s dětmi a radující se z letního slunečního dne. To má být hlavní *archanděl!* Hlava *Luciferů?* Hlavní zvěd francouzského krále, pavouk, který pracuje ve středu rozsáhlé sítě? Podíval jsem se na Benjamina a viděl, že hněv v jeho tváři ustoupil soucitu.

„Co uděláme, pane?" zašeptal jsem.

Benjamin zhluboka nabral dech. „Uděláme to, proč jsme sem přišli."

Přešli jsme tiše měkký svěží trávník a ocitli se téměř až u nich, než si Vauban uvědomil, že mu hrozí nebezpečí. Byl na všech čtyřech a představoval draka, když uslyšel výkřik své ženy, uviděl naše boty a vzhlédl. Jeho žlutohnědá pleť nebyla nalíčená, vlasy měl volně rozpuštěné a jeho pohled byl nevinnost sama. Znovu jsem pátral v paměti, kde už jsem tu tvář viděl.

„Divil jsem se," zamumlal, „že se vám podařilo uniknout z bludiště, ale domníval jsem se, že jste uprchli." Pokrčil rameny. „Každý se někdy dopustí omylu."

„Toto byl váš poslední!" odpověděl Benjamin.

„Louiso!" zavolal Vauban na svou ženu. „Louiso, odveď děti!"

Jeho varování bylo zbytečné. Holčičky, oblečené do hnědých šátečků a vypadající jako dva hrášky v květináči, se rychle rozběhly ke své matce a schovaly sejí za sukni, jako by věděly, že jsme přišli proto, abychom ukončili jejich hru navěky. Vauban pomalu vstal, a i teď se zachoval jako švihák a oprášil si trávu z kamaší.

„Co chcete?" zašeptala jeho žena francouzsky.

Byla tmavovlasá, drobná, měla příjemnou tvář a obyčejnou postavu. Vzpomněl jsem si na dvorní krásky, mezi jakými se Vauban pohyboval, a s ostnem závisti jsem si uvědomil, že on má alespoň někoho, kdo ho miluje.

„Co chcete?" opakovala.

„Louiso! Běžte do domu!" nařídil jí Vauban.

Benjamin prudce vytáhl meč, až obě děvčátka vykřikla, i když se je matka pokoušela uklidnit.

„Madame," uklonil se Benjamin. „Jmenuji se Benjamin Daunbey, můj společník je můj dobrý přítel, Roger Shallot. Nepůjdete do domu." Ukázal na malý zahradní domek. „Můžete jít tam. Kde je vaše služebnictvo?"

„Odešli," odsekl Vauban, bílý ve tváři. Ani stopy po výsměchu v očích a na rtech jako obvykle.

„Všichni?" zeptal se Benjamin.

„Zůstala jen stará kuchařka se svým manželem."

„Zavolejte je!"

Vauban poslechl a z domu vyšel pár starých bělovlasých lidí, kteří postřehli, jaké nebezpečí hrozí jejich pánovi, teprve až došli úplně k

nám. Stáli tam a třásli se strachem, který ještě vzrostl při pohledu na zamračenou tvář mého pána a jeho obnažený meč.

„Monsieur," Vaubanova žena přistoupila blíž, oběma rukama objímajíc své děti, „co chcete?"

„Madame," odpověděl Benjamin, „jak už jsem řekl, jsem pan Benjamin Daunbey z Ipswiche v Anglii. Váš manžel je mým nepřítelem. Přišel jsem ho zabít!"

Žena potlačila výkřik. „Proč?" zašeptala. „Proč právě teď?"

„Louiso!" řekl Vauban příkře. „Běžte do zahradního domku. Vezmi s sebou děti a kuchařku s manželem. Mám-li být zabit, bude lepší, když to neuvidíte!"

„Oh, já vás nechci zavraždit, Vaubane, vyzývám vás na čestný souboj."

Vaubanova tvář zazářila nadějí a jeho oči s těžkými víčky zamrkaly.

„Louiso," opakoval tentokrát něžně, „prosím, běž. Ujišťuji tě, že to nebude trvat dlouho."

Žena vrhla uslzený pohled na Benjamina a s děvčátky, schovávajícími sejí za sukni, a oběma sloužícími, belhajícími se za ní, zamířila k zahradnímu domku. Šel jsem za nimi a dohlédl na to, aby za sebou zavřeli dveře. Dřevěný domek měl ale také okna, a tak záleželo jen na nich, budou-li se dívat, nebo ne. Vrátil jsem se zpět se strachem. Vaubanův jizlivý úsměšek naznačoval, že si je vědom toho, že umí výborně zacházet s mečem a že je velmi zkušený v soubojích. Mohl Benjamina zabít a rozhodně nebyl z těch, kteří by mě v takovém případě nechali odejít. Ten lotr se díval, jak se vracím.

„Drahý Rogere, jsem si jist, že pan Daunbey je gentleman. Najdete můj opasek s mečem viset v kuchyni na háčku. Byl byste tak laskav?"

Našel jsem jak meč, tak dýku, ale v horní polici jsem objevil ještě velkou jezdeckou pistoli, zasunutou v pouzdře. Byla nabitá, tak jsem si ji vzal na svou vlastní obranu. Vauban to uviděl a pobaveně se usmál.

„Zdá se, že váš služebník vám příliš nedůvěřuje," řekl jízlivě na Benjaminovu adresu.

„Jen vám, Vaubane!" vyštěkl jsem. „Ten souboj musí být poctivý."

Sáhl po opasku s mečem, vytáhl z něho meč a dýku a ustoupil.

„Ovšem," řekl. „Bude to *toutrance*. Na život a na smrt!"

Benjamin si svékl plášť a kabátec a oba muži, jejichž bílé košile zářily ve slunci, se ozbrojeni meči a dýkami od sebe vzdalovali, zkoumajíce, kde se jim bude stát nejpevněji, a čekajíce na startovní signál. Vyrazili proti sobě oba současně s meči vztyčenými. Ocelové špičky o sebe zazvonily, muži se k sobě obrátili bokem, svírajíce v rukou dýky, které zvedali do výšky. Několik vteřin vypadali jako tanečníci čekající na hudbu.

„Teď!" zvolal Benjamin.

Sotva ten povel zazněl, Vauban nečekaně padl na kolena a bodl mečem směrem do Benjaminova břicha. Chytrý tah, ale Benjamin ho odrazil a jak Vauban vstával, aby učinil výpad dýkou, zablokoval ho svojí. Vauban se zašklebil, oba od sebe ustoupili a tanec smrti začal nanovo. Ticho v zahradě bylo přerušováno cinkáním oceli, tlumenými kroky jejich bot po trávníku, vzdechy a tichými nadávkami. Vauban byl rozený bojovník mečem a jeho výsměšný úsměv svědčil o tom, že je přesvědčen, že Benjamin je slabý soupeř. Dostal mého pána do defenzivy, jeho meč se míhal vzduchem a čas od času učinil výpad dýkou. Jeho sebevědomí očividně narůstalo. Začal tlačit mého pána na ústup. Benjamin zůstal chladný. Jehodlouhé černé vlasy už byly slepené potem, ale tvář neprozrazovala ani strach, ani hněv.

Dovolil Vaubanovi, aby ho zatlačil na ústup, a pak se zastavil. Nedovedu popsat, co se stalo potom. Vauban zopakoval svůj útok. Benjamin ho odrazil úderem vedeným zevnitř a zaútočil dýkou. Slyšel jsem náraz oceli o ocel, Vaubanovi vyletěla dýka z ruky a zmizela ve vysoké trávě, rostoucí kolem stromů. Francouz ustoupil s ústy otevřenými překvapením. Benjamin se usmál.

„Pane Vaubane, to mě naučil můj italský učitel. Chytrý trik, viďte?"

Z Vaubanovy tváře zmizel úsměv, protože si uvědomil, že Benjamin dosud nepředvedl všechno. Zřejmě vyškolen tím nejlepším mistrem, jakého mohla Itálie poskytnout, zvedl můj pán meč a odhodil dýku.

„Ať je to poctivé, monsieur, meč proti meči. Skončeme tu záležitost. Rogere," zavolal na mě přes rameno. „Kolik Ralembergových *Luciferové* zabili?"

„Čtyři," odpověděl jsem. „Pána, paní, jejich služku a samozřejmě," podíval jsem se na Vaubana, „Agnes."

„A psa," zašeptal Benjamin. „Nevzpomínáte si, Vaubane? Na toho malého psa, který plaval na hladině mezi lekníny?"

Vauban zavrtěl hlavou. „Bůh je mým svědkem," odpověděl ochraptěle, „to jsem nenařídil! Ralemberga ano, ale ne jeho ženu a dceru." Pousmál se a pokrčil rameny. „Vy mi nevěříte, že? Říkal jsem svému pánovi, aby si s vámi nezahrával." Napůl spustil meč a podíval se na mého pána a pak na mě. „Jsme stejní," zašeptal. „Žijeme ve stínu velkých a daří se nám v šeru jejich dvorů. Zabil bych klidně vás, pane Daunbey, a Ralemberga taky, ale ženy ne!"

„Dobrá, monsieur," odpověděl Benjamin, „vaše problémy končí. Raphael je mrtev. Brzy se k němu připojíte a budete navěky tančit v pekle s ďáby!"

Z Vaubanovy tváře zmizel arogantní výraz. Podíval se přes rameno směrem, kde stála v okně zahradního domku jeho žena. Zahlédl jsem v jeho očích něhu a vzpomněl si, kde jsem ho viděl.„Ralemberg!" vykřikl jsem.

Vauban se obrátil a podíval se na mě. „Jak jste to uhodl?" zeptal se.

„Díval jste se teď stejně jako on," odpověděl jsem. „Kdo jste?"

Vauban zapíchl meč do trávy. „Ralemberg byl můj bratr."

„Nikdy se o vás nezmínil. Mluvil o jednom..."

„Byli jsme tři. Všichni z Bretaně. Já byl nejmladší. Mí starší bratři věřili v nezávislost Bretaně, ale byli ze starého světa. Francie bude velký národ. Jeden lid, jedno srdce, jedna hlava!"

„Vy jste zabil vlastního bratra!" obvinil jsem ho.

„Ano. Byl členem *Luciferů,* složil slib, ale náš starší bratr ho přesvědčil, aby od nich odešel. Znal pravidla hry, proto jsem mu vyhlásil boj. Našel jsem ho, ale nebyl jsem u toho, když zemřel. Říkali, že to bylo rychlé. Až později jsem se dověděl o madame a o mladé Agnes. Ale pojďme," vytrhl meč a ustoupil, „skončeme jednou provždy tuto záležitost."

Meče do sebe narazily s novou silou, Benjamin se pohyboval s dokonalou zkušeností a znalostí. Zatlačil Vaubana na ústup.

„Kolik jich zabili *Luciferové*. Ano, pět včetně psa. Za prvního!" Benjamin učinil výpad a zasáhl Vaubana do ramene. Francouz zasténal, zbledl v obličeji, po němž mu stékaly kapky potu. Jeho žena a děti vykřikly hrůzou. Meče o sebe narazily znovu. „Číslo dvě!" zašeptal Benjamin. Další zásah. „Číslo tři a čtyři!" Na Vaubanových pažích se objevovaly čerstvé rány, z nichž prýštila krev a barvila rukávy bílé košile do ruda.

„Pane!" vykřikl jsem.

(Nesnáším pohled na krev, ani na svou, ani na cizí).

Benjamin se obrátil k Vaubanovi zády.

„A teď za pátého!"

Zavřel jsem oči a meče zacinkaly.

„Oh, Bože!" modlil jsem se. „Ne smrt, ne tady!"

Otevřel jsem oči. Vauban ještě stál, ale meč mu vypadl z ruky, zatímco Benjaminův se dotýkal špičkou tepny na jeho hrdle. Francouz neprosil, jen tam stál jako poražený muž, který ví, že prohrál. Za ním naříkala jeho žena. „Oh, ne! Ne!" překřikovala pláč svých dětí. Benjamin měl přivřené oči, obličej bílý jako mramor a druhou rukou mi pokynul, abych přistoupil k němu.

„Můžeš rozhodnout, Rogere. Mám ho zabít já, nebo to uděláš ty?"

(Jak víte, obdivoval jsem Benjamina hluboce. On, učenec a akademik, jemný a laskavý, dokázal být i takový. Za posledních pár dní jsem poznal jeho temné stránky a nyní jsem je uviděl v plném rozkvětu. Něco ve Vaubanovi vzbudilo démony v jeho duši a já se mohl jen podivovat nad tenoučkou blankou v každém z nás, která odděluje to zdravé od temného světa šílenství. I můj kaplan je teď překvapen, ale on nezná celou mou životní historii. Neví, že jsme s Benjaminem o mnoho let později zkřížili meče i dýky a bili se o ženu, jejíž temná krása a krutá vášeň by byla dokázala rozbít jakékoliv přátelství. To sem ovšem nepatří.)

V té tiché pařížské zahradě na mě Vauban hleděl v očekávání smrti a já si znovu vzpomněl na Ralemberga, neboť souboj ho zbavil jeho arogantního pohledu.

„Tak co," opakoval Benjamin. „Jak to bude, Rogere?"

Vtom se rozletěly dveře zahradního domku a jedna z holčiček se ke mně rozběhla, dětskou tvářičku zalitou slzami. Pověsila se mi na nohu.

„Soyez gentil, Monsieur, ne tuez pas notre papá!" (Buďte hodný, pane, nezabíjejte našeho tatínka - pozn. překl.)

Podřepl jsem vedle ní a něžněji setřel slzy z jemných tváříček. Dveře domku zůstaly otevřené a vyšli i ostatní.

„Sil vous plait, monsieur," opakovalo děvčátko.

Díval jsem do jejích světle modrých očí a v duchu si říkal, jestli bude jako Agnes, až dospěje. Co na tom záleží? Pomyslel jsem si: Může smrt navrátit něčí život? Vstal jsem a přistoupil k Benjaminovi. Sklonil jsem jeho meč špičkou dolů a stál před ním, zády k Vaubanovi.

„Nech ho jít, Benjamine! Pro Boha živého, k čemu další smrt? Co nám pomůže?"

Benjamin si opřel špičku meče o botu. Nespouštěl z Vaubana oči. „Víš to jistě, Rogere?"

„Tak jistě, jako že je Bůh nade mnou."

Benjamin zastrčil meč i dýku do pochvy, oblékl si kabátec a vzal plášť. Vauban tam stál v němém údivu a díval se na mě nechápavě. Stále jsem svíral v ruce jezdeckou pistoli, protože jsem tomu ničemovi nevěřil ani co by se za nehet vešlo.

„Odcházíme," řekl Benjamin směrem k Vaubanovi a dvorně se uklonil madame Louise. Já se usmál a zvedl pistoli.

„Toto si ponechám jako dar, monsieur, neboť chceme odjet z Paříže živi. Svého strážného najdete uspaného v křoví u brány, svázaného a s roubíkem v ústech."

Šel jsem za Benjaminem kolem domu směrem k průčelí, když jsem za sebou uslyšel hlas.

„Shallote!"

Rychle jsem se otočil a namířil pistoli, ale Vauban tam stál, v náručí tu malou, která se ke mně natahovala. Rozběhla se ke mně, až jí její dlouhé tmavé vlasy vlály kolem hlavy. Poklekl jsem k ní.

„Monsieur, un cadeau," zašeptala udýchaně.

Otevřela dlaň a ukázala mi svůj dárek, malý krvavě červený kamínek. Byl to malý obyčejný kamínek, tretka, jakou my dospělí pře-

hlížíme, protože pro nás nemá cenu, ale děti takové věci opatrují jako drahokam. Zavrtěl jsem hlavou a něžně jí zase prstíky zavřel.

„Děkuji,, usmál jsem se. „Ale to není třeba. *Comment vous appellez vouz?"*

„Je m'appelle Marie."

Vstal jsem. „Tak, *au revoir, Marie."*

„Au revoir, monsieur."

Už jsem se neohlédl. Vyzvedli jsme si s Benjaminem koně, bezpečně vyjeli z Paříže a ujížděli po polních cestách zpět na Maubisson. Teprve až jsme si byli jisti, že nás nikdo nepronásleduje, zpomalili jsme. Benjamin se ke mně naklonil a šlehl do bílého koženého sedla na hřbetě svého koně.

„Měl jsem ho zabít, Rogere," řekl bezbarvým hlasem.

Naklonil jsem se k němu a přátelsky do něho strčil.„A kdybych byl řekl ‚ano', býval bys to udělal?"

Benjamin se na mne zadíval a v jeho tváři se objevil chlapecký úsměv.

„Já nevím." Oči se mu zúžily. „Ale stejně jsi divný, Rogere. Jiný muž by Vaubana za to, co udělal, zabil a ještě by si na jeho hrobě zatančil."

„Možná," zamumlal jsem. „Vauban řekl, že jsme stejní jako on, možná se mýlil. On by zřejmě zabil. My jsme nezabili."

Benjamin popohnal koně.

„Tak pojeď, Rogere!" zvolal. „Tady jsme skončili. Vrátíme se na Maubisson a pak na co nejrychlejších koních do Calais."

„Co bude s tím proklatým prstenem?" řekl jsem podrážděně a zajel blíž k němu.

Benjamin se zatvářil neurčitě. „Král zapomene a odpustí. Raphael je mrtev, vrahové potrestáni. Musíme se modlit, aby byl spokojen."

Vzpomněl jsem si na potměšilé oči Velkého vraha a prosil Boha, aby měl Benjamin pravdu.

Odjeli jsme z Maubissonu o dva dny později, doprovázeni doktorem Agrippou, který byl stále v povznesené náladě nad naším úspěchem a celý žhavý přednést dobré zprávy Wolseymu i králi. Ohledně prstenu byl stejně optimistický jako Benjamin.

„Jeho Veličenstvo se bude muset spokojit s tím, čeho jsme dosáhli," prohlásil. „Ještě není všem dnům konec."

Jak on, tak Benjamin byli v dobré náladě a nevšímali si mých chmurných předtuch. Můj pán vyprávěl o své škole v Ipswichi a vyptával se, zda by mu dobrý doktor nemohl doporučit nějakého učitele latiny. Bavili se jako dva žvanilové a uháněli po cestě, zatímco já zůstával v závěsu za nimi, pln obav nad tím, co řekne král, který mne učinil zodpovědným za navrácení svého prstenu. Nečekali jsme, že bychom měli po cestě nějaké potíže. Agrippa s sebou měl rozkazy a plné moci. Byli jsme dobře ozbrojeni a Dacourt nám oznámil, ještě než jsme vyjeli z Maubissonu, že na nás v okolí Calais budou čekat jezdci na koních.

Jeli jsme asi hodinu klusem lesnatou krajinou, když mezistromy nečekaně vyrazili jezdci, zablokovali nám cestu a utvořili kolem nás kruh. Zaúpěl jsem strachem. Všichni měli na hlavách helmy a kroužkové brnění a na něm osobní znak francouzského krále spolu s rudým skotským lvem. *Garde Ecossais.* Každý z nich držel malou kuši, hrozivě namířenou na nás. Agrippa předjel s koněm před nás a rozhlédl se po nich hněvivým pohledem. Moje hrůza ještě vzrostla, když jsem viděl jeho pobouření.

„Co to má znamenat?" zaječel a postavil se ve třmenech. „Jsme osobními posly Jeho Veličenstva krále Jindřicha Anglického. Nemáte právo nám blokovat cestu!"

Kruh jezdců se rozestoupil a před nás klidně předstoupil Vauban. Nyní už nepředstíral, že je dvorní floutek nebo světák. Vlasy měl sčesané dozadu a stažené zlatou stužkou. Měl vážnou a uzavřenou tvář a chvíli si nás zamyšleně prohlížel. Byl oděn jako do bitvy, v lehké drátěné košili a v rukou v rukavicích svíral špičatou helmici.

„Jste-li poslové, ukažte mi pověření!" řekl.

Agrippa mu je podal. Vauban je několik minut pečlivě četl. Ani jednou se přitom nepodíval na mne.

„Máte pravdu, doktore Agrippo. Vy jste královým poslem, ale jeden z vás je zloděj!"

„Co je to za nesmysl?" vyjel zostra Benjamin. Předklonil se v sedle a díval se dolů na Vaubana. „Měl jsem vás zabít!"

Vauban se ušklíbl a pokrčil rameny. „Kvůli tomu tu nejsem, pane Daunbey. Jeden z vás je zloděj. Z mého domu se ztratila jezdecká pistole!"

Zasténal jsem hrůzou a snažil se přikrýt rukou velké kožené pouzdro, které vyklouzlo z rohu u sedla. Vauban ten pohyb zahlédl a široce se usmál. Zamířil ke mně, jemně poplácal pouzdro a pak ruku odtáhl.

„Vy jste tím zlodějem, monsieur. Chci zpět svůj majetek. Poplácal jezdecké brašny za mnou. „A podívat se taky sem."

Přes Agrippovy a Benjaminovy protesty mi tři jezdci, šklebící se od ucha k uchu, sebrali pouzdro s pistolí a vysypali obsah mých brašen na prašnou cestu. Vauban poklekl a prohraboval se v tom.„Nic víc tu není," zamumlal. Vzal brašny a usmál se na mě. „Vracím vám váš majetek."

„Vysypal jste je!" zvolal Agrippa.

Vauban pokrčil rameny, natáhl se a s překvapivou silou mě stáhl ze sedla. Dopadl jsem na zem jako hromádka neštěstí a mé rozpaky ještě vzrostly, když jsem viděl, jak se vojáci baví nad ponížením anglického posla. Benjamin sáhl po dýce, v tu chvíli cvakla jedna z kuší a šíp proletěl mému pánovi těsně kolem hlavy.

„Nedělejte to, pane!" zvolal jsem. „Udělám, co řekne."

Vauban mě tak dokonale napodobil, že smích vojáků ještě vzrostl. Rychle jsem naházel věci do brašen a vyskočil na koně. Vauban se postavil přede mne, vrtěl hlavou a mlaskal.

„Taková podlost," zašeptal. Pak ležérně zamával rukou. „Nechte zloděje pokračovat v cestě!"

Jeho muži se stáhli zpět mezi stromy a my vyrazili kupředu s Vaubanovým smíchem v uších. O hodinu později, před Calais jsme se setkali s kopiníky v královských stejnokrojích, kteří nás doprovodili do opevněného města. Benjamin ještě stále zlostně nadával na Vaubanovo chování a Agrippa přísahal, že každý francouzský posel v Agnlii zažije od této chvíle stejné ponížení. Jediný, koho to vůbec nezajímalo, jsem byl já. Přál jsem si, abychom už byli konečně pryč z této prokleté země. Ano, měl jsem strach, byl jsem ponížen a po pravdě řečeno i hluboce raněn Vaubanovou nevděčností.

Zpáteční cesta přes Dover byla mizerná, promokli jsme na kůži a vypadali jako malomocní po jedné z těch náhlých letních bouří, které se vyskytují nad kanálem. Vypotáceli jsme se na břeh, vděčni za to, že jsme zase na pevné zemi. Rozhodli jsme se, že nebudeme pokračovat hned do Londýna, ale že den zůstaneme v Doveru v jedné malé krčmě s výhledem na moře, kde jsme mohli oschnout a uklidnit žaludky. Za tím účelem Agrippa objednal dobré anglické jídlo.

Vzpomínám si, jak jsem klopýtal do podkroví, které jsme si pronajali. Svlékl jsem ze sebe každičký kousek promáčených šatů a vyprázdnil obsah stejně promáčených jezdeckých brašen, hledaje něco, co by nebylo nasáklé slanou vodou. Na dně jedné z brašen jsem uviděl malý kožený váček. Vytáhl jsem ho, rozvázal šňůrku a vysypal jeho obsah do ruky. Byly v něm dva předměty: malý, krvavě červený kamínek, který mi dávala Vaubanova dcerka, a prsten, který jsem naposledy viděl na prstě Jeho nejkřesťanštějšího Veličenstva Františka I., krále Francie. Zamířil jsem k oknu, stál tam a pozoroval příbojové vlny, jak se rozbíjejí o pobřeží a vytvářejí bílou pěnu. Teď jsem pochopil, proč Vauban zrežíroval tu frašku v lese před Calais.

Jak doktor Agrippa, tak můj pán měli velikou radost. Když jsme se setkali s králem v jeho paláci v Greenwichi, Velký vrah mne objal, nazval mě svým bratrem, štípal mě do tváří a prohlásil, že jsem ten nejtroufalejší dobrodruh v jeho království. Byl jsem chválen, oslavován a odměněn, všichni mě plácali po ramenou a líbali, zahrnovali dary všeho druhu, ale starý Shallot už tehdy začínal chápat, že přízeň a přátelství králů jsou ve skutečnosti velmi vrtkavé. Viděl jsem, jak král spálil knihu, kterou můj pán našel v kostele abbé Gérarda a díval jsem se, jak se pergamen mění v popel. Abbé Gérard byl tvůj přítel, říkal jsem si v duchu, a byl zavražděn kvůli té knize. Clinton byl tvým přítelem, a tys ho dohnal k jeho vražednému šílenství. Kateřina, tvoje žena, španělská princezna, je tvou přítelkyní, milenkou a ženou, a ty máš v plánuji odkopnout jako nějakou veřejnou děvku nebo obyčejnou kurtizánu. Wolsey ve svém purpurovém hedvábí se smál, když se smál král, a když projevoval svou přízeň mně a jeho „milovanému synovci", ale já už měl mocných dost.

(Mimochodem, nikdo tomu velkému ničemovi neřekl o tom, že ho lady Francesca nakazila. Dohodli jsme se na tom, že jsou jisté

věci, na které musí náš prolhaný Jindra přijít sám. Řekli jsme mu prostě, že Clintona zlákalo francouzské zlato, a nechali jsme ho při tom.) Benjamin a já jsme cestovali do Londýna. Zašel jsem na hroby Ralembergových na františkánském hřbitově, nad nimiž se skláněly cypřiše. Položil jsem rudou růži na hrob své milé Agnes, pomodlil se, uronil pár slz a připojil se ke svému pánovi, který seděl v blízké krčmě. Vypráznili jsme své poháry a vydali se na cestu do Ipswiche.

EPILOG

Tak, dovyprávěl jsem vám svůj příběh. Můj starý přítel Will Shakespeare nedávno uvedl na jevišti svou novou hru ve velkém sále, myslím, že se jmenovala *Zimní pohádka.* Vtipné představení o žárlivosti a intrikách. Král v ní mi připomněl Velkého vraha, a další postava, Autolycus, jsem byl celý já. Vypravěč, vášnivý sběratel bezvýznamností. Kaplan se hihňá a myslí si, že se na mě mnohem více hodí, jiný citát ze Shakespeara, protože se dokážu rozčílit a vybuchnout pro nic za nic. K čertu, co ten o tom ví? Wolsey je mrtev, Velký vrah je mrtev, ze všech už jsou jen stíny, včerejší prach. Ale ve své době to byli oni, kdo řídil scénu a dominoval hře. Wolsey se přiklonil k Francouzům, protože královská bestie začala opřádat svou ženu Kateřinu pavučinou lží. Avšak lady Francesca zasela sémě pomsty: syfilis dřímala v Jindřichově tlusté mršině celé roky, než zaútočila plnou silou jako pekelný oheň, který začernil jeho otevřený vřed na noze a vrhal mozek královské bestie do stále hlubšího šílenství.

Ano, všichni už zemřeli, i Benjamin. A co jsem já? Starý muž, který sedí uprostřed svého bludiště, vypráví své příběhy a opíjí se do němoty. Ale když přivřu oči a držím v jedné ruce povadlé lístky růže a ve druhé malý červený kamínek od té holčičky... pak mohu snít. Zapomenu na své scvrklé tělo a jen sedím a poslouchám lesního holuba při jeho písni lásky a přivřenýma očima vidím růži ve své ruce v plném květu a Benjamina, jak ke mně kráčí po trávníku a vesele na mě volá, abych se k němu připojil. Když přivoním k růžím, jsem znovu mladý, stojím na prahu svého života v londýnské zahradě, plné omamných vůní, a vedle mě stojí zdrženlivá Agnes. Ale když oči otevřu, sen se rozplyne a já vím, že i plameny toho největšího ohně se nezmění v nic víc, než v pouhý dým.

Můj kaplan říká, že jsem darebák a mizera, který se proto, že rád užívá věcí pozemských, nedostane do nebe. Ale co ten hlupák o tom může vědět? Věřím v Krista a jeho matku, neboťdoufám, že nás nesoudí za to, čím jsme, ale za to, čím chceme být. Ano, jsem v podstatě lump. Zavolal jsem si tlustou Margot a zabořil tvář do hlubokého

poháru bílého vína. Je to tak lepší, protože polykáte-li bílé víno a pláčete pro dívku, nikdo nemůže vaše slzy vidět. Dobrý Bůh ví.

POZNÁMKA AUTORA

Shallot je mnohem víc než jen vypravěč mírně lechtivých příběhů. Je to kvítko z čertovy zahrádky, možná však často mluví pravdu. Víme, že francouzská tajná služba byla v Anglii roku 1520 velmi aktivní. Hodně se mluvilo o tom, že měla zvěda mezi nejvyššími poradci Jindřicha VIII. Velký vrah byl takový, jakého ho Shallot popisuje: ješitný, oplzlý a zrádný, muž, který nesnášel porážku. Vzájemná rivalita Jindřicha VIII. a Františka I. byla pověstná a existují i důkazy o tom, že se pokoušeli jeden druhého nechat zavraždit. Také Jindřichova záliba v maskách, pantomimě a jiných bláznivostech je dobře doložena, stejně jako nesoulad mezi humanismem a barbarstvím, ke kterému docházelo na Františkově dvoře. V tom směru nelze ani v nejmenším Shallota obvinit z přehánění.

Také užívání drog, zejména ve Francii, ať už halucinogenních či jedovatých, je prokázáno. Někteří historikové nyní prohlašují, že mnohé vize, které zažili tehdejší mnichové a poustevníci, byly výsledkem nevědomého užívání toxinů, jako například plísně rostoucí na žitném chlebě. Ale některé ze slabších jedů používaných v té době používá i dnešní věda. Kateřina Medicejská byla pověstná svými hlubokými znalostmi v tomto oboru a hojné využívání zkušených travičů na francouzském dvoře vyvrcholilo v jednom z největších skandálů v historii francouzských králů v době, kdy bylo Shallotovi kolem sedmdesáti.

Samozřejmě že pohlavní choroby byly ve středověké Evropě velmi rozšířeny, ale během francouzské invaze do Itálie na počátku 15. století se mezi francouzskými vojsky prudce rozšířila velmi nakažlivá forma syfilis a měla tak zničující účinky, že František I. byl nucen stáhnout svá vojska přes Alpy. Není tedy nemožné, že sám Jindřich VIII. byl touto nemocí záměrně nakažen, jak popsal Shallot. Takových uskoků hojně používali podvedení manželé v sedmnáctém století na dvoře Ludvíka XIV. a Karla II. Když se sám František touto infekcí nakazil a jeho tělo začalo zapáchat a rozkládat se, jak popisuje Shallot, mnoho dvořanů odmítlo zúčastnit se jeho pohřbu. Shallot prohlašuje, že František tuto nemoc dostal od *La Belle Fertoniere* a že jeho svedení naplánoval sám uražený manžel, který se chtěl fran-

couzskému králi pomstít. Možná že Shallot mluví pravdu, i když jsou jeho knihy plny záhadných a rafinovaných vražd a temných intrik. Četl jsem již jeho třetí knihu a opravdu váhám, zda má být předložena nic netušící veřejnosti. Tak úděsná jsou jeho odhalení.

Michael Clynes

TAJEMSTVÍ OTRÁVENÉHO KALICHA

Z anglického originálu The Poisoned Chalice
poprvé vydaného
HEADLINE BOOK PUBLISHING Ltd přeložila Alena Smolíková
Ilustrace na obálce Peter Goodfellow
Odpovědná redaktorka Květa Matoušková Technický redaktor Zdeněk Kašparec
Vydalo nakladatelství Moravská Bastei, Brno
Tisk UEBERREUTER PRINT, spol. s r. o. Knižní výroba, Pohořelice
MoBa, spol. s r. o., Kotlářská 53, 602 00 Brno ©
1992 Michael Clynes
Brno 1998 Vydání první
ISBN 80-7173-946-4 Cena včetně DPH 160 Kč